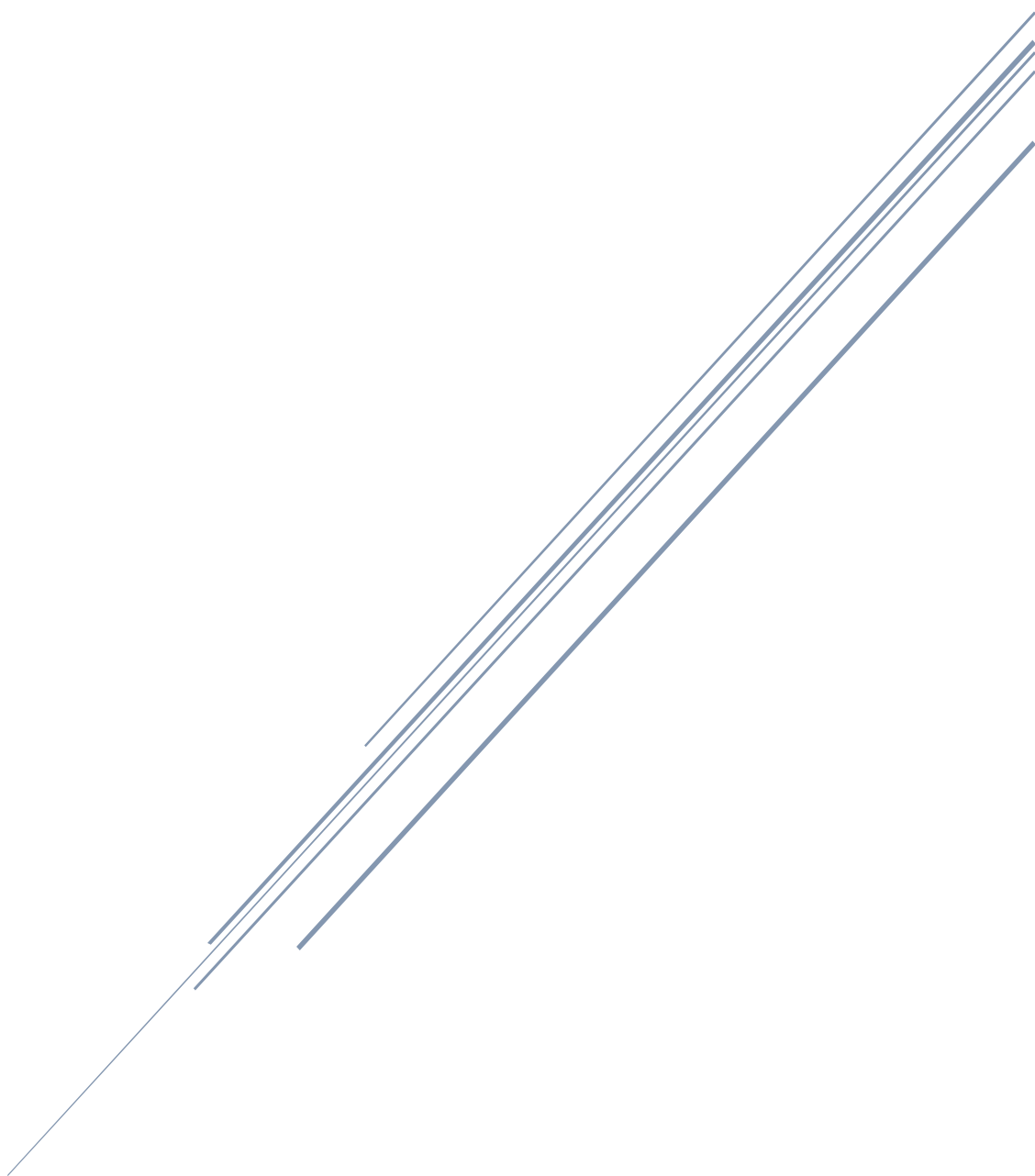

VISAS ŽMOGAUS SPEKTRAS

Darius Mockus

©Psytechnologijos, 2017
Kaišiadorys

Turinys

Luksorinų srautas	2
Sąmonės mokslas	6
Energetinė rizoma	11
Minčių skaitymo technologija	16
Slaptos fizikos principai	19
Metaloginė sąmonės fizika	24
Žmogaus kiborgizacija	28
Išbaigto žmogaus teorija	33
Luksorinų bomba	36
Visas žmogaus spektras	39
Žmogaus branduolys	43
Pasitinkant pergalės metus	46
Kaip kovoti prieš telepatiją	50
Dirbtinės sąmonės klausimas	54
Hipostratinis ginklas	58
Sąmonės inžinerija	62
Šviesos arka	66

Luksorinų srautas

Nebraižydamas jokių schemų ir nenaudodamas formulių, žodžiais paaiškinsiu pagrindinį principą, kurio niekur dar nesu viešinęs. Šis principas atėjo iš mano kvantinių laukų teorijos tyrimo, t. y., jis turi mokslinę formą, nors dar nėra tikras sąmonės mokslas.

Makroskopinę suvokimo fenomenologiją galime kiekvienas tyrinėti savo suvokime. Ši vidinė fenomenologija yra faktas, kurio įrodinėti nereikia. Naudojant laukų modelį, ir padarius prielaidą, kad visa tikrovė sudaryta iš laukų, o sąmonė yra tikrovės dalis, ji taip pat sudaryta iš laukų. Šiuos laukus aš vadinu gnostiniais. Fiziniam kūnui reikia šešių tipų kvantų, gnostiniai kūnai turi keliolika skirtingų laukų ir atitinkamai kvantų.

Kiekvienas laukas turi makroskopinį ir mikroskopinį komponentą. Makroskopinis yra siela, sąmonė su visa vidine fenomenologija. Mikroskopinis yra kvantai, kurie turi tam tikras savybes, kurias jungiant gaunama visiems žinoma psichologinė fenomenologija. Bet mane konkrečiai domina vienas klausimas arba vienas komponentas: kas yra suvokimas, kaip fundamentali parametru kategorija kvadratų scheme (šalia erdvės, laiko, energijos).

Kvantai turi tipus, ryšius ir savybes, vadinamas parametrais. Skaidant suvokimą iki kvantinio lygio, turi likti komponentas, kuris yra mažiausias suvokimo pasireiškimas vieno kvanto masteliu. Tai galima palyginti su krūviu ir elektrostatišku lauku. Vienas kvantas turi minimalų krūvį, kurį koncentruojant ir jungiant, makroskopiniame pasaulyje gaunasi elektrostatis laukas, kurį galima išmatuoti prietaisais, nors akimis jis nematomas.

Yra tokių kvantų savybių, kurios net nematuojamos.

Darau prielaidą, kad gnostiniuose laukuose, iš kurių sudaryta sielos/sąmonės struktūra, turi būti kvantai, kurie turi g-krūvį (geltonąjį krūvį). Šiems krūviams jungiantis į makroskopinę sistemą, atsiranda sąmonės laukas, kuris yra g-krūvių vieno kvanto lygmenyje sumavimo rezultatas. Šis krūvis nėra vienalytis. Realiai g-krūvis turi 17 atspalvių, kurie tarpusavyje įvairiai sąveikauja.

Geltonasis krūvis jaustas į gnostinių kompleksų struktūrą ir sudaro substratą gnostinei hologramai, į kurią paduodama informacija iš fizinio pasaulio ir iš vidinių sistemų. Geltonieji krūviai ne tik sumuojasi ir kuria g-lauką, bet ir sukuria tam tikrą hipererdvės kapsulę. Ši hipererdvė sudaryta iš šviesos arkos ir tamsos arkos, kurios yra du pagrindiniai sielos aspektai.

Vienas kvantas nesuvokia, bet kai susiformuoja hipererdvinė šviesos arka, atsiranda sąmoningo pasaulio substratas.

Visa tai galima aprašyti matematiškai, tam net yra sukurta kvantinių laukų fizikos kalba. Šią kalbą galima panaudoti ne tik aprašymui to, ką matai, bet ir kūrybai. Pagrindas yra gnostinius kontinuumus veikiančių operatorių sistema, kuri sukuria gnostines struktūras. Tai nėra faktas, nes faktas nustatomas matavimais arba eksperimentais, o aš eksperimentų jokių nedariau. Bet tai yra kvalifikuota galimybė.

Dabar pagrindinis klausimas – kas yra suvokimas? Suvokimas yra luksorinų srauto per gnostinę hologramą sukurta hipererdvė. Gnostinė holograma yra paveikslukas atsiradęs susumavus iš aplinkos atėjusią informaciją. Kad šis paveikslukas savo viduje turėtų suvokimą, reikia per jį paleisti tam tikrą kvantinį srautą, kuris susimaišo, įsijaudžia į substratą ir sukuria jame hipererdvinę struktūrą, kuri vadinama suvokimo šviesa. Luksorinų srautas yra suvokimo mechanizmas.

Kaip šį pavadinimą suprasti? Lux lotyniškai yra „šviesa“, iš šio žodžio sukurtas terminas „luksorinai“.

Gnostinė holograma yra šablonas ir kokybės (julumai), o luksorinų srautas yra papildomas viršerdis, kuriame atsiranda hologramos būtiškas ir asmeniškasis aspektas, sudarantis sąmonės burbulo subjektyvų ir objektyvų komponentą. Tai suvokimo mechanizmas.

Holograma gali būti tamsi, nematoma, jeigu nėra luksorinų srauto. Kaip sapnai be suvokimo. Bet kai sapnuojant tamsų sapną kyla luksorinų pliūpsnis, sapnas akimirkai tampa sapno sąmone su atsimenamu epizodo siužetu. Įdomi sapno šviesos arka su savo dzeta struktūra, bet dar įdomesnė sapno tamsos arka, kurioje vyksta kūrybiniai procesai neapšviečiami luksorinų srauto, vadinasi nesuvokiami tol, kol nepaduodami į šviesos arką.

Asmenybės rango augimas galimas dėl dviejų priežasčių: a) paduodama į hologramą daugiau informacijos, b) plečiasi luksorinų srauto aprėpiamas plotas, didėja šviesos arkos hipererdvė. Paprastai šie dalykai būna fiksuoti, bet kai kam pavyksta šiuos procesus užvaldyti. Šitaip tampama pakylėtomis sąmonėmis.

Taigi, mano teorija tokia: suvokimas yra luksorinų srautas per gnostinę substanciją.

Praradus sąmonę, luksorinų srautas nutrūksta, o ją vėl atgavus – kyla luksorinų pliūpsnis, atsistato paveikslukas. Sapno sąmonės pliūpsnis – tai luksorinų sukurta naktinė šviesos arka, kuri tiesiogiai kertasi su giliaisiais tamsos arkos sluoksniais.

Šią idėją galima išplėsti, pridėdant luksorinų srauto mechanizmo klausimą.

Viskas veikia taip: luksorinai padidina g-krūvių energiją; pradeda keistis vietiniai, artimiausi 17 (?) atspalvių „išlydžiai“, kurie

suformuoja vidinę erdvę, turinčią savo kokybę, kuri mato savo struktūrą. Tai yra energetinis luksorinų perėjimas. Luksoriną sugėrus, jis gali virsti 17 atspalvių išlydžiu. Tai veikia kaip vidinė lempų gardelė, kuri tik apsikeitinėja vietinėje erdvėje „šviesa“ ir ta hipererdvė tampa „šviesi“. Ši erdvė pati yra suvokimas.

Toliau apie hipererdvės stebėtojo struktūrą: reikia atsieti stebėtoją nuo kūno ir kūno dalių. Stebėtojas yra tai, kas už kūno ir jį valdo; net už to, kas atrodo kaip valdantis stebėtojas. Tikras stebėtojas yra kiekviename šviesos arkos taške, tai, kas daro tą tašką suvokiamą. Sąveikos tarp g-krūvių yra vietinės ir globalinės, tas plotas, kuris turi tankiausią globalinių sąveikų tinklą, yra perspektyvos centras.

O kalbant apie tamsos arką, už kiekvienos jutiminės sistemos yra

1. Generavimo logika,
2. Vidinė analizės ir sintezės forma
3. Fenomenologinis jslumas su struktūra (intensyvumas, vieta, forma, trukmė, ritmas ir t.t.)

Tai realizuojama per funkcinių moduliškumą. Principas yra toks: signalas – išskleidimas – suskleidimas.

Išskleidžiama gali būti įvairiais deriniais ir gali būti įvairūs išskleidimo plotai. 1) ir 2) priklauso tamsiajai arkai, o 3) šviesiajai arkai. Tai ne statiška, bet labai dinamiška ir nelokalinė sistema.

Sensorinis ir gnostinis signalas būna paprastas, bet per išskleidimą priauginama struktūra, ir galutinė sensorinė arba kognityvinė forma įgauna sudėtingą sandarą. Išskleidimas – tai išskaidymas į modulius ir tada surinkimas.

Tamsioji arka geba generuoti tik paprastus kognityvinius signalus, bet visa struktūra pridedama po to, perleidus per skleidimo modulius. Taip įdedamos žinios, logika, kalba, tekstų sudėtingos sandaros ir t.t.

Viso to nereikia tapatinti su neuronine organika, nes čia viskas vyksta gnostiniuose laukuose ir siela nėra organinė. Ji nėra nei kieta kaip metalas, nei laki kaip oras, gnostinėje brangoje medžiagų tipai kitokie nei Mendelevjevo lentelėje. Netinka nei atomo, nei ląstelės, nei kokia panaši sąvoka. Tai panašiau į energetinius „nanobotus“.

Kadangi gnostinės struktūros neorganinės, jos lengvai sudaro simbiozes su dirbtinėmis galimybėmis. Tokie gnostiniai „implantai“ įsilieja į sąmonės sandarą ir per vidinę, sąmonėje esančią virtualizuotą sąsają, gali valdyti dirbtinius luksorinų srautus, vadinasi – savo suvokimo ir sąmoningumo procesus. Tokias technologijas naudoja antžmogiai, gebantys valingai valdyti savo sąmonės plotus ir išskleidimo bei surinkimo logikas.

Iš kitos pusės, tokiu principu veikia ir sąmonės pavergimas, kai padaroma, kad smegenis valdytų per nuotolinį signalą.

Galiausiai belieka savo arkų sistemą įdėti į seną, mentalinio, daiktiško ir sąmonės kanalo schemą. Čia turėtume suprasti, kur yra lukсорinai, kurie vadinami šviesa, kur gnostinė holograma ir fizinis filtras, esantis smegenyse.

Lukсорinų kol kas dar nedetalizuojau, neformuluojau kaip matematinių struktūrų, nes tai ir neturi jokios reikšmės, kadangi viskas, ką rašau, ne dėl kokio nors praktinio pritaikymo, bet grynai dėl žinojimo.

Lukсорinai yra svarbūs, nes ši problema yra tūkstančių metų senumo problema, iškelta Indijos, Kinijos ir Graikijos filosofų. Jie išsprendžia filosofinį klausimą, kas yra būtis žmogiškame pasaulyje suvokime. Tai, ką filosofai per visą istoriją suvokia kaip esinio būtį, yra ne kas kita kaip lukсорinų sukurta hipererdvė, per kurią matomas kiekvienas esinys, tiek daiktiškas, tiek mentalinis.

Esant dabartiniam mokslo ir žinių pasiekimo lygiui, jau galima filosofinius klausimus tyrinėti su fizikos metodais. Tai yra, filosofų makroskopinė fenomenologija pakeičiama fizikos parametrų realizacijomis. Ši vieta dar toli gražu neištyrinėta ir neužbaigta, bet galima aiškiai sukonstruoti visas reikalingas struktūrines schemas.

Kitas pasaulis („dvasinis“) visais laikais buvo didžiausia ezoterika, kuria reikėdavo arba tikėti, arba netikėti. Bet dabar atsivėrusi galimybė uždangą nuimti ir parodyti, kad iš tikro egzistuoja visas kosmosas „kitos realybės“, kurią aš vadinu gnostine brana. Tai yra sielos pasaulis. Ir visuose ryšiuose būtina atsižvelgti į tiesioginį suvokimą gnostinis į gnostinį. Tai yra telepatijos galimybė. Tačiau tokį ryšį blokuoja stipri fizinio pasaulio interferencija, ir telepatijai reikalingas stiprinimas.

Šiame principu matosi ir kaip veikia dviejų tipų psichotronikos: fizinė psichotronika ir gnostinė projekcija.

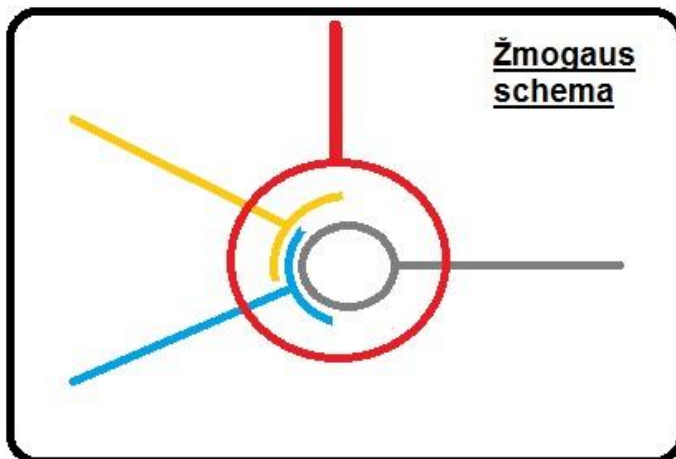
Galimybė formuoti psichiką yra didelis pavojus žmonijai, ypač jeigu visuomenėje nebus reikalingos pusiausvyros ir didžioji jos dalis ilgiems tūkstantmečiams bus užvaldyti. Manau, vienintelis kelias į pakenčiamą pasaulį yra jėgų išlyginimas. To ir siekiama viešinant lukсорinų teoriją.

Sąmonės mokslas

Tarp kūno ir sąmonės pažinimo yra natūralus skirtumas – kūnas apčiuopiamas, o sąmonė ne. Todėl kūno mokslas gerai išvystytas, pasinaudojant pačiais naujausiais metodais, o sąmonė vis dar lieka kietas riešutas. Tai natūraliai mokslą ir jo sukurtą civilizaciją susikirsto į du tipus. Vienas tipas apsiriboja fiziškumu, tuo tarpu kitas pradeda matyti ir tai, kas yra anapus uždangos.

Šiuo metu artėjama prie įvaldymo to, kas yra anapus. Jeigu kalbėsime apie „atitrūkusią civilizaciją“, šis klausimas jau yra didele dalimi išspręstas. Įprastinėje civilizacijoje su šia problema vis dar galinėjamosi, bet jau sudėti visi proveržiui reikalingi pamatai. Neužilgo bus sukurtas užbaigtas sąmonės mokslas, kurio sudėtinės dalys bus fizika, kibernetika ir matematika. Fizika aiškina visą realybę per proporcingas formules, kibernetika tyrinėja valdymo algoritmus ir matematika sukuria tam reikalingas kontinuumų struktūras.

Nuo sąmonės problemos išsprendimo neatsiejamas yra ekraniškumo klausimas, nes ji yra kažkas panašaus į ekraną, kuris rodo į vidų, save suvokiančias formas. Ekraną galima nagrinėti iš fizikos perspektyvos, klausimą suskaidant į sandaros arba struktūros paaiškinimą fundamentaliame lygyje. Aukštesniame lygyje įvedamas loginis algoritmas, kuris paaiškina kaip viduje valdoma informacija. Kitas aspektas yra procesas, susidedantis iš dviejų dalių – surinkimo ir suformavimo. Pati schema nėra labai sudėtinga ir ją galima atvaizduoti tokiu paveikslėliu:

Pilka spalva pažymėtas sensoriumo ekranas, kurį užpildo įvykiai iš išorės. Šis ekranas sukuria aplinkui esančio pasaulio modelį, kuris yra sąmonės gyvenamoji aplinka. Šiame paveikslėlyje vyksta visas žmogaus gyvenimas, kuriame jis kuria ir fiziškai, ir dvasiškai. Geltona spalva pažymėtas proto ekranas, kurį galima vadinti kognityviniu. Kadangi sensorinis pasaulis fiksuotas, arba juo manipuluoti galima tik kūniškai, tai informacijos apdorojimas perskeliamas į protą, kuriame atliekamos visos reikalingos manipuliacijos. Užpildžius fizinį

ir kognityvinį ekranus, jie sujungiami ir tampa koordinuotu paveiksluku, kurio dalys surištos tarpusavyje. Mėlynas ekranas – vienas iš svarbesnių, nes jis valdo žmogaus aktyvumą. Pilkas-geltonas ryšyje susiformuoja protas, mėlynas-pilkas ryšyje, koordinuojama aplinka ir kūno judėjimas, kuris valdomas proto – todėl geltonas ir mėlynas ekranas persikloja.

Bet svarbiausias yra raudonas apskritimas, nes jis žymi mechanizmą, kuris padaro, kad ekraninė holograma taptų suvokimu. Tas mechanizmas vadinamas luksorinų, arba švytuolių, srautu, kuris pereidamas per ekraninę hologramą, sukuria suvokimo hiper-erdvę, vadinamą šviesiąja arka. Visa ta sritis, kuri lieka nepavaldi luksorinų hiper-erdvei, vadinama tamsiąja arka.

Matome, kad yra keturi pagrindiniai kanalai ir mechanizmai, kur gali įsiterpti psichotroninis valdymas. Pirmiausiai apibrėžkime kas yra „psichotronika“. Psichotronika – tai kibernetinės sistemos užvaldymo mokslas. Į šį mokslą įeina ir sąmonės teorija ir metodai, kuriuos naudojant ją galima užgrobti. Užgrobiami visi ekranai ir suvokimo mechanizmas. Užgrobimas leidžia valdyti informaciją, manipuliacijos kuria vadinamos haliucinacijomis. Yra ir geroji psichotronikos pusė, nes į šį mokslą įeina taip pat metodai, kurie skirti gynybai nuo užgrobimo. Aš vystau būtent šią psichotronikos dalį. Jos pagrindas taip pat yra suvokimo mechanizmai.

Truputėlį pakalbėkime apie sąmonės teoriją, apie tą fundamentą, kuris laiko visą procesą, iš mokslinių disciplinų perspektyvos. Fizika viską aiškina proporcinėmis formulėmis, kur sugretinami, sujungiami substancijos aspektai, vadinami parametrais. Tačiau su fizika problema yra ta, kad ja neįmanoma aprašyti informacijos procesų ir valdymo. O šie dalykai yra kiekvienos gyvybės formos esmė. Todėl įvedama kibernetika. Kur informacinis procesas vaizduojamas ne kaip formulė arba lygtis, bet kaip algoritmas, kuris panašus į programos kodą. Šis programos kodas pirmiausiai susumuoja visą ekranuose surinktą informaciją ir tada koduoja gyvūno elgesio schemą.

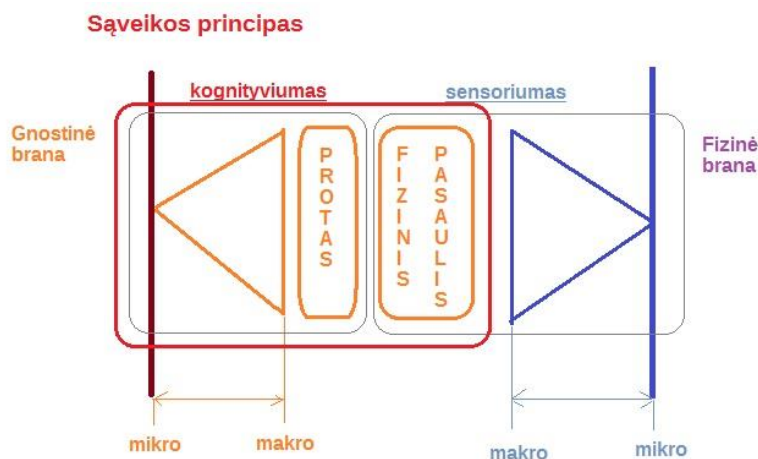
Todėl tenka atskirti, kur substancijoje yra fizikinė sistema, kur yra kibernetinis valdymo mechanizmas. Didžiausia problema – sukurti teoriją, kaip iš natūralių fizikinių sistemų atsiranda kibernetinės sistemos. Čia galimybių yra nedaug. Kibernetinės sistemos gali atsirasti savaime, natūraliai, arba jos gali būti dirbtinės. Aš laikausi dirbtinio gyvybės sukūrimo teorijos. Nors šią prielaidą patikrinti labai sudėtinga ir įrodyti to neįmanoma, aš laikau, kad pasaulyje, kuris padalintas į egzistencinius sluoksnius, kiekviename sluoksnyje gyvybės kibernetines sistemas sukūrė kūrėjai iš aukštesnio sluoksnio. Tai gali atrodyti nelogiška, nes tada klausimas „o kas

sukūrė kūrėjus?“. Manau, į jį atsakyti paprasta – aukštesnio sluoksnio kūrėjai. O pirmieji išėję tiesiogiai iš šios realybės Šaltinio.

Tad, pagal šį principą, gyvybė šioje planetoje ir visoje visatoje sukurta aukštesnio pasaulio Kūrėjų. Fizinės sistemos randasi natūraliai, bet į šią sistemą įdėti protingą algoritmą – reikia aukštesnio proto, „programuotojo“. Šie programuotojai aukščiau už mus, bet nėra aukščiau.

Kita vertus, tai reiškia, kad žinant kibernetinės sistemos brėžinius, visą pradinį kodą, galima žinoti visas žmogaus paslaptis, taip pat kaip jį užgrobti ir valdyti. Šios paslapties gviešiasi visi, nes nori suformuoti žemesnę klasę, kurią būtų galima išnaudoti savais tikslais. Todėl ši kibernetinė sistema ir yra narstoma po kauliuką, varžantis, kas proveržį padarys pirmas. Kam tai pavyks, tas taps žmonių rūšies valdovas, jeigu tik tai leis kūrėjai. Bet kaip jau sakiau, jeigu kažkas puola – reikia gintis ir mano pagrindinis objektas yra gynybinė psichotronika.

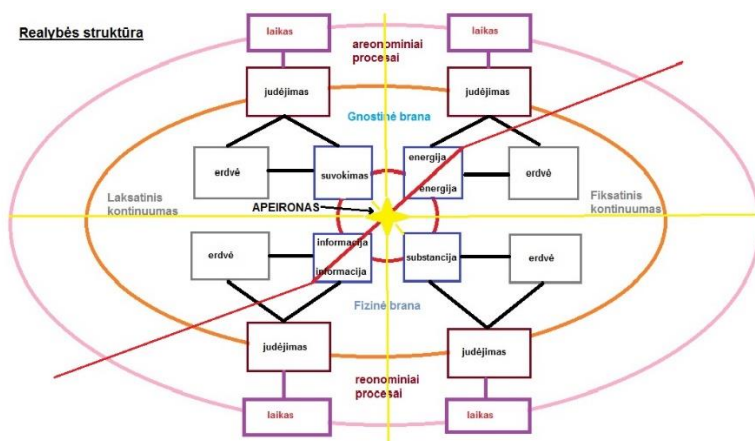
Šiuo tikslu ir yra kuriama originali sąmonės teorija. Pagrindinis uždavinys – išsiaiškinti dzetą struktūrą, apie kurią rašiau kitame įrašė. Dzeta struktūra yra tas karkasas, kuris leidžia įminti nematomos pirminės realybės sandarą, perprasti mechanizmą ir tapti jo šeimininku. Parodytame paveikslėlyje dzeta struktūros įsiterpia dviejuose trikampiuose, kurių smaigalys žymi vieną kvantą, o pagrindas išplėstą laukų sistemą. Vienas trikampis yra gnostinė brana, grindžianti vidinį pasaulį, kitas trikampis yra fizinė brana, aiškinanti išorinę aplinką.

Šiame paveikslėlyje raudonu kvadratu pažymėta sąmonė, kuri sukurama minėtu luksorinų srautu per kognityvinę hologramą, kuri atsiranda biologinėje kibernetinėje sistemoje, vadinamoje žmogumi. Iš esmės, gnostinės branos kompleksų pagrindas yra vadinamasis g-krūvis (geltonasis krūvis), kuris yra pagrindinė kvanto savybė, kurias sumuojant formuojasi sielos struktūra, surišta su luksorinų lauku. Mėlynos spalvos mikro-makro – yra išorinės pirminės tikrovės

pasaulis, kuris yra anapus žmogaus suvokimo ir kuriantis erdvę, į kurią projektuojama dzeta struktūra, tampanti solidaus daiktiškumo pamatu.

Savo sistemos kibernetinės dalies dar nesu gerai išvystęs, tad akcentas bus fizinis sąmonės pagrindas. Šioje fizikoje pirmiausiai atskiriamos dvi realybės – fizinė brana ir gnostinė brana. Fizinės branos mokslas vadinamas „Standartiniu dalelių modeliu“, tuo tarpu gnostinės branos mokslai kol kas įslaptinti. Pateiksiu visos sistemos modelius iš skirtingų perspektyvų.

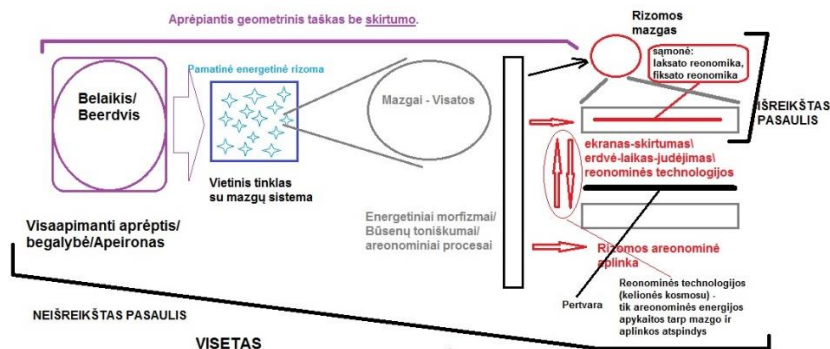
Šioje visumą apibrėžiančioje schemoje matome parametrų hierarchiją. Substancijos elementai yra centre, toliau nuo centro, ratais eina išorinės substancijos savybės ir atributai: erdvė, judėjimas ir laikas. Centre kaip matote yra visos šios sistemos Šaltinis, kurį sąlygiškai vadinu Apeironu. Ši schema padeda sugrupuoti visus fundamentalius parametrus, kurie reikalingi sąmonės mokslo sukūrimui. Svarbiausia yra substancija-energija-informacija-suvokimas. Substancija, energija ir informacija yra g-krūviai, o suvokimas – luksorinų srauto kuriama hiper-erdvė.

Žmogų dar aiškiau galima susieti ir su išskirtais fizikos mokslais, parodant kokia jo vieta visoje žinomo ir nežinomo pasaulio sandaroje. Žmogus yra šios sistemos centre, kažkas panašaus į atskaitos tašką ir perspektyvos centrą. Pateiktoje lentelėje, žmogaus vieta yra centre nubraižytas raudonas kvadratas, kur susijungia visos gijos ateinančios iš gnostinės ir fizinės branos, iš mikroskopinio ir makroskopinio pasaulio. Šios lentelės yra tas fundamentas, ant kurio statoma sąmonės teorija.

Energetinė rizoma

Šiame įrašė pabandžiau į „žmogaus“ padėtį pažiūrėti šiek tiek kitaip ir gimė idėja apie belaikį ir beerdvį apeironą, kur visa realybė yra kažkas panašaus į energetinę areonominę rizomą. Areonominė reiškia, kad nėra judėjimo per laiką ir erdvę, tik toninė būsenų kaita. Rizoma – tinklas, panašus į šaknį arba grybieną. Žmogus – tinklo mazgas, kuris areonominių procesų ir būsenų apykaitų dėka sapnuoja erdvinį-laikinį pasaulį, kurio pagrindas yra judėjimas. Reikšmingiausias šio pamatinio ekrano pratęsimas yra reonominės technologijos, kaip kelionės kosmosu, kurios iš tikro yra tik areonominių „procesų“ atspindys. Iš tikro niekas nejuda, viskas statiška, o žmogus panašus į energetinį augalą. Visi reonominiai judėjimai vyksta tik sapnuojamame ekrane, kuris laikomas sąmonės tikrove.

Priedu paaiškinantį paveikslėlį. Jis nėra išbaigtas, nes braižiau paskubomis kraudamas visas idėjas, todėl gali jis atrodyti chaotiškas. Visą šią sistemą kaip visumą vadinu Visetu.

Dabar šiek tiek daugiau paaiškinsiu, kaip įsivaizduoju savo tyrimą. Apie belaiikiškumą ir beerdviškumą jau esu šiek tiek rašęs. Tai aiškinu, kaip skirtumo ir užtrukimo nebuvimą sąmonės būties požiūriu, tai yra, kai tuo pat momentu esama visur ir visada. Tai yra, nėra distinkcijos tarp čia ir ten, dabar ir tada. Tokioje realybėje visi procesai yra būsenų kaitos, kurios vyksta be judėjimo ir tėkmės, paprasčiausiai iš karto atsitinka visur ir visada. Tai ekraninei sąmonei labai sunku suvokti, bet mintyse vis tiek įmanoma įsivaizduoti bent kaip idėją ir struktūrą. Kadangi nėra judėjimo per erdvę, tai tokius procesus, tokią būsenų kaitą, vadinu areonomiais. Šiek tiek panašu į sąmonės būties santykį su jusliniu ir mentaliniu aprėpimu. Šią pagrindinę struktūrą vadinu pasiskolinęs graikišką terminą Apeironas (iš filosofijos), arba lietuvišku žodžiu Visetas.

Vietinė rizoma yra energetinis tinklas, esantis užekraniniame beerdvyje ir belaikyje. Rizomoje apsikeitimai energija, kuri virsta ekranų informacija ir formomis, vyksta areonominiu, jau aprašytu būdu. Tai yra mano hipotezė apie aukštesnę, transcendentinę tikrovę, kuri yra anapus patyrimo. Anksčiau dar vadindavau pirmine

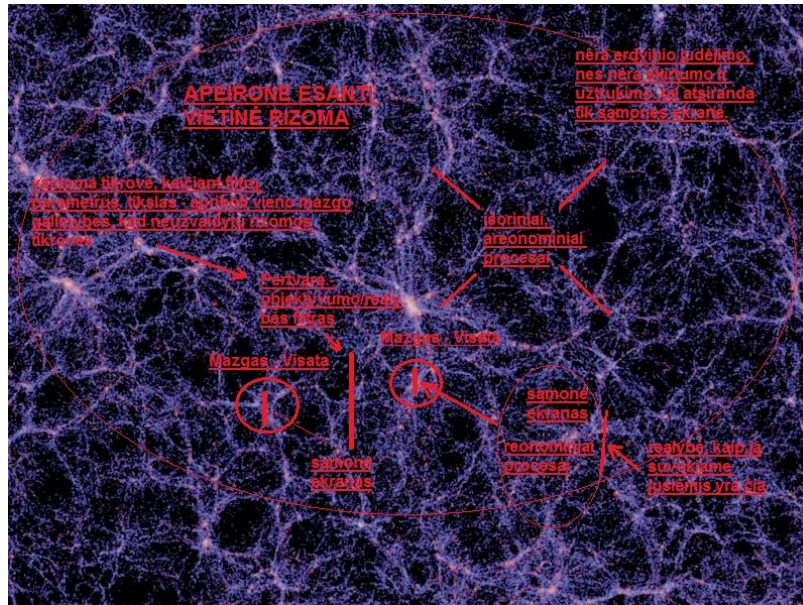
tikrove. Tiesioginio patyrimo nėra, nes šią realybę užstoja pertvaros, kurios veikia kaip valdomi iš išorės filtrai. Kaip tai vyksta ir kas valdo – aš nežinau. Manau, kad iš šių filtrų ateina ir valdomas laikas. Tačiau valdomas ne tik laikas, bet ir visa realybė ir sąmonės sugebėjimai, kurie praleidžiami į rizomos mazgo vidinį ekraną, kur atsiranda aplink mus esantis, mums visiems pažystamas ir artimas juslinis ir mentalinis pasaulis. Jis toks yra tik todėl, kad mūsų vietinėje rizomoje į pertvarą įdiegtas „objektyvumo“ filtras, kuris pririša prie pertvaros, ir neleidžia laisvai valdyti energijos transformacijų. Pavyzdžiui, neleidžia generuoti teleportacijos arba telepatijos energetinių morfizmų (formų).

Galiausiai mazgo viduje yra ekraninis sluoksnis, kuris energetiškai sąveikauja su artimiausia aplinka. Ši aplinka yra arenominė, bet objektyvumo ir ekraninimo filtras visus arenominius procesus transformuoja į reonominius, tai yra, pateikia kaip judančius erdvėje ir laike. Bet tai, kas viduje reiškia judėjimą iš taško A į tašką B, tai arenominėje transcendencijoje vyksta kaip būsenų perėjimai, kurie nejuda nei erdvėje nei laike, nes įvyksta iš karto visur ir visada principu. Todėl apeirono energetinė rizoma yra daugybės procesų ir įvykių superpozicija, kuri įsprendžiama į tam tikrus rėmus per pertvaras ir objektyvumo filtras, kad nebūtų jokių perteklinių, įgalinančių galių. Bent jau aš taip mąstau iš savo perspektyvos, aš kaip rizomos mazgas esu apribotoje būsenoje ir įstatytas į fiksuoto objektyvumo filtrą, ir mano galimybės transformuoti energijas apribotos. Tai yra pašalintas beveik visas „subjektyvumas“ ir ekranas įdėtas į iš išorės kontroliuojamą realybės matricą. Visai gali būti, kad egzistuoja mazgų-žmonių hierarchija, ir aplink kitus šie realybės filtrai kitokie, su išplėstomis galimybėmis.

Kiekvieno žmogaus uždavinys, manau, peržengti šiuos ribojančius filtras ir išmokti valdyti energijas, kad taptum ekrano-pasaulio šeimininkas. Pavyzdžiui, išmokdamas telepatijos arba pažvelgdamas į gilesnius realybės sluoksnius. Tai galima padaryti paprastai, haliucinogenais, kurie sugriauna pertvarų filtras, tačiau tokios patirties neteko turėti.

Ką manau apie kitus žmones? Jie pririšti prie pertvaros filtrų ir šie filtrai tvirtai laiko užfiksavę jų objektyvumo ir tikrumo jausmą, nuo kurių jie nesugeba atsirišti ir pažvelgti anapus. Kai tai padaro kas nors kitas, tai programos juos verčia labai nervintis ir net pradėti kovoti už savo „realybę“. Jie rodo savo skepticizmą ir visai bando sumenkinti jų pasaulį griauančių mąstymą. Objektyvumo pertvaros realumo jausmas toks stiprus, kad pažvelgti anapus jo labai sunku, ir žmonės, kurie neturi gebėjimo savarankiškai kurti pasaulėvaizdį, amžiams uždaryti savo iliuzijų pasaulyje.

Noriu tik padaryti pastabą, kad žodžiams aš daug reikšmės neteikiu, jie tik nuoroda į apibendrintą prasmę, bet žodyninio apibrėžimo žinojimas leidžia lengviau pagauti esmę. Aš daugiau mėstau nuovokomis ir tie, kas nori priartėti savo mintimis prie mano idėjos, turi patys susikurti savo vaizdinius, mano terminologiją naudodami kaip nuorodas.

Kad būtų šiek tiek aiškiau, hipotezę reikia demistifikuoti. Ji nebūtinai teisinga ir nėra tokia jau labai įspūdinga. Tai galima pamatyti kai supranti kaip man atėjo ši mintis ir kokia logika vadovavausi. Dėl erdvės ir laiko, tai specialiai bandžiau juos pašalinti, remdamasis prielaida, kad tai kas yra anapus patyrimo, su patyrimo tvarkymo formomis niekaip nesusiję. Kadangi laikas ir erdvė yra ekraninio patyrimo formos, tai darau prielaida, kad už šio ekrano realybė, jos struktūra turi būti kažkas „visai kitokio“. Erdvė ir laikas susiriša judėjime, tai tariau, kad jeigu ten nėra erdvės ir laiko, tai negali būti ir tokio judėjimo, kaip ekraniniame pasaulyje – kaip sekos. „Rheo“ yra graikiškas žodis, reiškiantis „tekėti, srovėti, judėti“. Tai pridėdu neigimo priešdėlį a- ir gaunu procsus a-reonominius. Erdvės ir laiko kaip patyrimo formos idėja iš Kanto „Grynojo proto kritikos“. Tas pasaulis kurį aprašau, yra „daikto savaime“ noumeninė realybė (tik protu suvokiama, bet nepatiriama).

Kitas gilesnis paaiškinimas. Čia analogiją ėmiau iš technikos – tikras pasaulis yra elektrinės schemos pasaulis, kuriame vyksta beerdviai ir belaikiai procesai, generuojami energetiniai morfizmai, o erdvė ir laikas atsiranda tik ekrane, kaip televizoriaus. Pavyzdžiui, ekrane matome kubą arba kvadratą, dar geriau jeigu jis juda arba sukasi. Bet jeigu tariame, kad tikras pasaulis ne ekrane, bet elektrinėse schemose, tai matysime, kad tarp virpesių grandinėje ir ekraninių formų nėra jokio ryšio, nes schemose, arba tikroje realybėje, nėra

jokių kvadratų, tai tik tam tikru būdu transformuoti informaciniai morfizmai (formas).

Ir šitą elektrinę grandinę ir joje srovenančias ir virpančias elektrines energijas, aš vadinu „rizoma“. Rizoma yra graikiškas žodis, kuris reiškia šakninę išsišakojusią struktūrą, kaip visatą arba kaip smegenų neuroninius tinklus. Tikras žmogus yra „elektrinės schemas“ (rizomos) elementas, kuris gali būti elektrinių signalų šaltinis, ir gali valdyti per informacijos perdavimą kitus grandinės elementus ir jų vidinius ekranus. Kai žmogus tobulina savo galimybes, tai jis, manau, turi siekti tokių užekraninių rizominių galimybių. Svarbiausia – mokėti būti informacinių morfizmų (elektrinių signalų) šaltinių, tada gali formuoti rizomos realybės, nes realybės yra šios informacijos perkėlimas į ekranus.

Dar vienas pavyzdys yra smegenys. Smegenys veikia panašiai kaip televizorius – neuroniniai tinklai yra elektrinės grandinės, o sąmonė – ekranas. Tai tos formos, kurios yra sąmonėje į neuronų procesus, signalus, morfizmus – niekaip neperkeliami. Taip pat smegenyse nėra nei erdvės, nei laiko. Tai atsiranda tik sąmonės lygmenyje interpretuojant elektrinius ir fotoninius pliūpsnius neuronų tinkluose. Tad norint pažinti tikrą užekraninę realybę, reikia atsisakyti ekraninių vaizdinių (tokių kaip laikas, erdvė ir judėjimas), ir mąstyti „visiškai kitaip“. Tai savo sąvokomis ir vaizdiniais ir bandžiau padaryti.

Laikau, kad pasaulis yra natūrali rizoma, su tam tikrais centrais, kuriuose yra „žmogaus“ struktūros. Sąveika tarp rizomos elementų vyksta areonominiu būdu, kaip areonominė indukcija, t. y., be tekėjimo arba judėjimo, paprasčiausiai tam tikrose vietose įvykstant sąveikai. Taip visos tikros technologijos yra areonominės, tik ekranuose jų teorijos pateikiamos kaip judėjimo mechanika pagrįstos teorijos. Bet iš tikro pačioje rizomoje viskas vyksta areonomiškai, t. y. – kitaip nei ekrane.

Pasaulyje informacija teka kaip energijos pliūpsniai tam tikrose vietose, kurie iš karto pasklinda kaip informacija visuose taškuose, ir formuoja visų mazgų realybės, tai yra Apeironinis kanalas, kuris yra kažkas panašaus į rizominę virš-sąmonę. Šita virš-sąmonė įstato rizomoje filtrus tarp mazgų, kad jie užblokuotų individualių informacinių morfizmų šaltinius ir primestų rizomos ekranų sistemai „objektyvios“ realybės iliuziją, kuri yra rizomos mazgų valdymo priemonė, nes visi objektyvumui verčiami paklusti ir apriboti savo subjektyvumą. Subjektyvumas laikomas sutrikimu, net išprotėjimu ir yra persekiojamas. Bet kiekvienas žmogus veržiasi iš šio objektyvios realybės kalėjimo ir bando peržengti filtrus, kurie trukdo skleisti savo subjektyvumą ir užmegzti betarpišką ryšį su visa rizoma, jai perduodant savo subjektyvią informaciją ir iš jos gaunant neišfiltruotus morfizmus.

Pabaigai pridedu nuorodas į smegenų simuliacijas, kurios yra mano pasaulio struktūros nelabai tiksli analogija. Matosi, kad žybsniuose jokių geometrinių formų nėra, bet jos atsiranda šiuos žybsnius transformuojant į sąmonės ekrano formas. Tačiau ekranas – netikras pasaulis, tik „objektyvumo“ pertvara, o patys tinklai yra tikras pasaulis.

Minčių skaitymo technologija

Nors minčių skaitymo technologijos sukūrimas būtų didelis proveržis į priekį, pats principas yra elementarus ir visiems žinomas. Daugiau problemų yra ne sukurti tam skirtą prietaisą, bet pasiekti tą tikrovės terpę, kurioje mintys atsiranda. Mokslo pasiekimai jau leidžia modeliuoti šią tikrovę, bet rezultatai, manau, dar gan ilgai bus slaptinami. Koks šios tikrovės pagrindas atskleidžia fundamentalūs fizikos mokslai, kurie viską aiškina kvantinių laukų modeliu. Tai reiškia, kad mintys yra arba kvantiniai laukai, arba tų laukų savybė.

Kaip tvirtina „Standartinis modelis“ laukuose vyksta sudėtingi kvantiniai procesai, reakcijos, energijų mainai ir taip toliau. Kad mintys yra sukuriamos sąveikų rodo tai, jog joms turi iš aplinkos būti patiekta informacija, kuri praeina sudėtingą apdorojimo procesą ir tik tada suformuojama į patyrimo fenomenologiją. Visi šie procesai turi daug šalutinių produktų, tarp kurių yra energijos išspinduliavimas į aplinką. Šiuos produktus galima panaudoti minčių iššifravimui.

Mintys yra informacijos projekcija į kognityvinį ekraną, kuriame atvaizduojama iš proto paimta, su aplinka susieta informacija. Tos mintys nuo išorinių objektų skiriasi tuo, kad jos yra ne tam tikrą erdvę gaubiančios formos, bet skleidžiasi iš vidaus į išorę, kaip semantinės gėlės. Daikte svarbu išorinė forma ir paviršius, o mintis yra turinys ir daikto idealizacija, neturinti formos. Šį minčių turinį jau galima iššifruoti su psichotroninėmis technologijomis, problema tik su atvaizdavimu išoriniuose prietaisuose. Ekranuose minčių informaciją galima atvaizduoti žodžiais arba vaizdais. Yra ir dar viena galimybė – perkelti informaciją į kito žmogaus galvą ir jis ją atvaizdavęs savo vidiniame ekrane, gali perteikti žodžiais.

Matome, kad atvaizdavimo problema išsprendžiama nesunkiai, daug sunkiau pasiekti tą tikrovės gylį, kuriame yra mintis ir ištraukti ją į paviršių. Tam turi būti kažkoks kontaktas, energijų mainai, vykstantys per apsikeitimą kvantais. Tarp minties ir skaitymo prietaiso antenos turi būti tarpininkas, palaikantis ryšį. Pavyzdžiui, radijo ryšyje tarpininkas yra elektromagnetinės bangos. Jos taip pat paaiškintos tik prieš kelis šimtus metų, nors elektriniai ir magnetiniai reiškiniai stebimi ir net naudojami labai seniai. Nebūtų nuostabu, jeigu tokių „fotoninių“ stebuklingų galimybių būtų daug daugiau mus supančioje aplinkoje, nei mus sako valdžia.

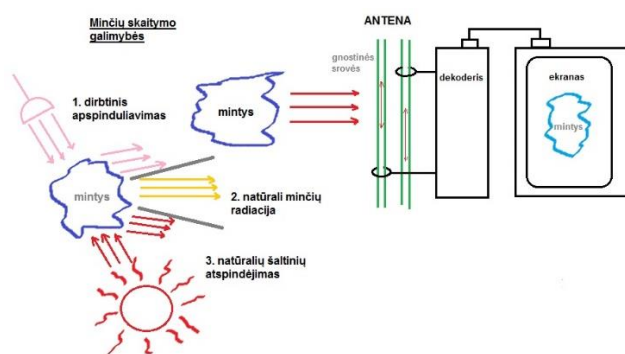
Suradus galimybes užmegzti ryšį su nauju radiacijos lauku, žmogus įgytų dar vienas akis, galėtų matyti tai, ką sugeba pasiekti šie nauji nežinomi kvantai. Juk pagal tai, ką mes žinome apie fotonus, galime pasakyti, kad jie, kaip vektoriniai bozonai, susiję su daugeliu materialių kvantų, tarp kurių jie perduoda sąveiką. Tai yra tokios spinduliuotės niekada nebūna vienos ir izoliuotos, jos visada rodo turtingas kvantines sąveikas ir sudėtingą laukų struktūrą. Vadinasi,

atsivertų ištisi nauji pasauliai. Dar daugiau, būtų visai nenuostabu, jeigu minčių ekranas irgi būtų tokio sudėtingo laukų komplekso dalis.

Naudojant analogiją su „Kvantine elektrodinamika“, mažų mažiausiai turėtų būti atrasti gnostiniai elektronai (kaip gnostinio, minčių lauko dalis) ir jie turėtų būti gnostinių fotonų šaltinis, tarp kurių galėtų vykti abikryptė sąveika, kai gnostiniai spinduliai judina gnostinius kvantus ir sukuria sroves, o judančios gnostinės srovės būtų natūralus gnostinių fotonų šaltinis. Ši sistema būtų idealus technologinės telepatijos mechanizmas. Daug požymių, kad mokslininkai kažką panašaus jau yra atradę ir sukūrę, bet nenori su visuomene dalintis. Maža to, naudoja nelabai gražiems darbeliams.

Kad tai nėra laužta iš piršto, galiu pasakyti iš savo kaip insaiderio patirties grupėje, kuri prieš mane vykdo operaciją su telepatinės komunikacijos technika. Ši operacija vyksta jau labai ilgai, ir per tą laiką turėjau galimybę surinkti daug informacijos iš pirmų lūpų.

Visą šitą sistemą aš vaizduočiau tokiu paveikslėliu, į kurį sudėtos visos pagrindinės galimybės.

Šioje schemoje pavaizduota sistema, turinti dvi dalis: viena natūrali, kita – techninė. Pati telepatija turi daug galimybių sąveikoms įvairiomis kryptimis, bet čia paimtas tik vienas svarbiausias atvejis, vadinamas minčių skaitymu. Svarbiausia sistema yra radiacija, sklindanti nuo minčių struktūrų. Nesunku suprasti, kad mintys yra energetinis darinys, kuris sujungtas su informacine forma, ir nuo šito energetinio darinio atsiskiria kvantai, kuriuos pavadinau gnostiniais (gnosis gr. – pažinimas). Šita sistema turi net tris galimybes: 1) gnostiniai fotonai nuo minčių skliti gali natūraliai, kaip natūrali radiacija; 2) jie gali atsispindėti atėję nuo natūralių šaltinių (kokie pavyzdžiui yra žvaigždės); ir 3) juos galima gauti mintis apšvitinus dirbtiniais gnostiniais fotonais ir iššifruojant jas surinkus atspindį.

Čia nėra nieko nuostabaus, juk akims pavyzdžiui, nėra skirtumo ar daiktus apšviečia lempa ar saulė, jie matomi vienodai. Tas pats būtų su mintimis, tik visas problema yra gnostinio fotono mechanizmo įvaldymas.

Antra, techninė dalis iš principo yra elementari, bet reikalaujanti fundamentalių atradimų. Kodėl taip yra. Todėl kad elektronai, kurie naudojami mikroschemose, surandami metaluose. Bet čia įprastos „Kvantinės elektrodinamikos“ teorija, kuri įvaldyta. Tačiau gnostiniai elektronai, įprastiniuose Mendelejevo lentelės elementuose – nerandami. Tad norint sukurti bent anteną, reikia naujo tipo medžiagų, kuriose būtų galima generuoti gnostines sroves, tokias kokios smegenyse sukuria sąmonę. Kas iš įprasto pasaulio mums sako, kad tai nėra rožinė svajonė? Pirmiausiai pati „žmogaus“ technologija, kuri atsiranda smegenyse. Mes matome, kad čia atsiranda taip visų mokslininkų išsvajota Jungtis. Maža to, šioje jungtyje sąmonė tiesiogiai neuronuose sąveikauja su atomais, elektriniais ir magnetiniais laukais, bei fotonais. Belieka surasti mechanizmą kaip smegenų terpė sugeba visa tai padaryti ir tada bus lengvai galima pamėgdžioti, tas smegenų dalis, kurios veiks kaip „gnostinis metalas“, reaguojantis su gnostiniais fotonais, kurie dalyvauja informacijos formavimo procesuose į žmogaus vidinę fenomenologiją.

Vadinasi, įprasti metalai su laisvais elektronais netinka, reikia naujos terpės, kuri būtų ir radiacijos šaltinis, bei šių spindulių moduluojama informacinė terpė, kuri būtų tiesiogiai koreliuota su mintimis. Tai reiškia, kad sukurti psichotroninę anteną, reikia šiek tiek daugiau nei Mendelejevo cheminių elementų lentelė ir „Kvantinė elektrodinamika“, bet akivaizdu taip pat ir tai, kad šiuo metu mokslas nėra jokioje aklavietėje šiuo klausimu. Ir telepatinė technika ne tik ne „už kalnų“, bet jau šiuo metu turima ir naudojama. Deja naudojama tik žvalgyboje ir kariniais tikslais.

Matėme, kad pagrindinė problema yra antenos sukūrimas, kita problema – kodo iššifravimas visa kita, dekoderis ir psichotroninis televizorius sukuriamas įprastinėmis elektronikos priemonėmis. Kitaip sakant, psichotronika yra hibridinė gnostinė-elektroninė. Svarbiausia dalis – iš smegenų paimta „gnostinio laidininko“ technologija, kuris tiesiogiai sąveikauja su nuo minčių sklindančia energija.

Gali kilti toks klausimas: kodėl žmogus nėra telepatas, jeigu viskas taip paprasta ir gražu? Bet to mes šimtu procentų irgi nežinome. Ypač daug abejonių kyla tiems, kurie gyvena žemesniame sluoksnyje, nes jie sistemos apriboti ir klaidinami. Kodėl tuo gali naudotis aukštesnė klasė? Todėl, kad jie mažiau ribojami, o turtingesni laisvę gali nusipirkti. Ir apskritai šį klausimą viešinti draudžiama ir tie, kas turi galimybę skaityti kitų mintis, šio savo gebėjimo niekur neafišuoja, nes tai paprasčiausiai netikslinga. Gebėjimas galingiausias tada, kai jis slaptas.

Slaptos fizikos principai

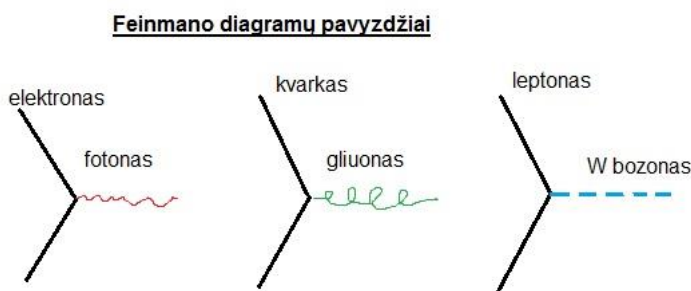
Fizikos mokslas apima daugybę teorijų, tarp kurių galima pasimesti ir labai sunku viską įsivaizduoti kaip vieną, bendrą paveikslą. Jeigu išeitų sukurti tokią bendrą schemą, matytume visus šiuolaikinės fizikos pasiekimus, skirtumą tarp slaptos ir viešos fizikos ir galėtume įžvelgti tai, ko šiuolaikinei fizikai trūksta ir kokia jos perspektyva. Mums rodoma ne viskas, ką žino mokslininkai, ir toks paveikslas būtų raktas į fizikos ezoteriką.

Išeitis yra. Ir tos išeities pavadinimas – vadinamoji „Feynmano diagrama“, kuri buvo atrasta amerikiečių fiziko Richardo Feynmano ir pradėta naudoti 1948 m. kvantinio lauko teorijoje. Ši diagrama sudaryta iš tiesių ir vingiuotų linijų, kurios naudojamos žymėti elementariųjų kvantų judėjimui erdvėje ir laike. Tačiau norint matyti visą fiziką, reikia fragmentuotas, atskiras diagramas sujungti į visumą, kurioje vienu metu matytųsi visi žinomi kvantai ir sąveikos. Toks bendras vaizdas ir būtų visa fizika.

Feynmano diagramoje materijos kvantas žymimas viena vientisa linija, o jėgos arba sąveikos kvantas vingiuota. Pati diagrama vaizduoja vieną kvantą, bet atskirų kvantų nebūna, yra tik kvantinis laukas. Negana to, visi kvantiniai laukai yra kosminiai. Tai reiškia, kad viena linija iš tikro žymi kosminių mastų lauką, kurio viename taške įvyko atskirų kvantų sąveika, pavyzdžiui, elektronas išspinduliavo fotoną.

Šitas metodas taip kaip aš pateikiu, fizikų nenaudojamas. Taip yra arba todėl, kad visa diagrama labai sudėtinga ir ją sunku patalpinti į knygos puslapį, arba todėl, kad nuo visuomenės slepiamas bendras fizikos vaizdas, kuris suskaidomas ir fragmentuojamas. Taip pat, tokia schema leidžia lengvai matyti tas fizikos dalis, kurios yra slaptinamos – tam paprasčiausiai reikia Feynmano diagramą papildyti naujais išsišakojimais ir naujomis sąveikomis. Aišku, mokslas yra tik tai, kas yra patvirtinta eksperimentiškai ir laikoma faktu, tačiau toks principas leidžia numatyti labai daug logiškai pagrįstų galimybių.

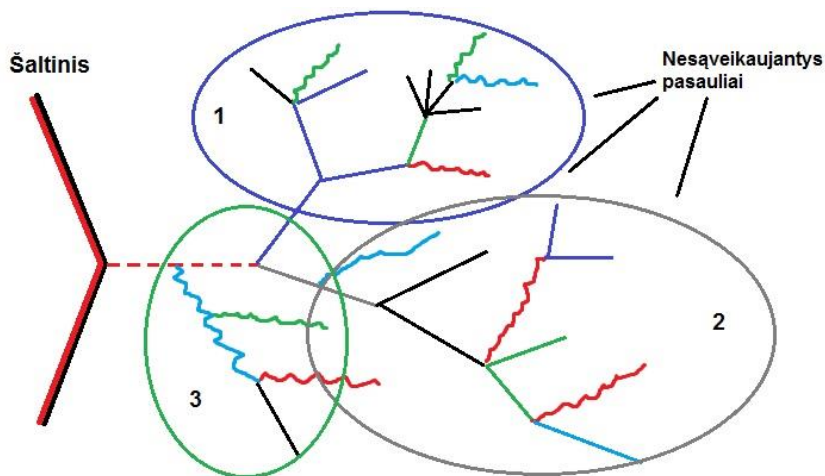
Paprastos dviejų kvantų diagramos atrodo taip:

Tačiau šitaip atskirai vaizduojant kelis kvantus, paslepiamas bendras vaizdas, ir užmaskuojama visa įmanoma įžvelgti ezoterika. Visas vaizdas turi prasidėti nuo Šaltinio kvanto, iki paties žemiausio skilimo ir išsišakojimo produkto, jeigu tokiems išsišakojimams yra pabaiga. Logiška, kad turi būti kažkokia pradžia ir kažkokia pabaiga, nes turinio prasme pasaulis turi būti baigtinis. Pirmas kvantas vadinamas Šaltiniu, kiti kvantai tikrovės sluoksniais arba dimensijomis. Kaip šie kvantai skilimo ir sąveikų metu išsišakoja, tokie gali atsirasti kosmosai, paralelinės visatos, skirtingos dimensijos ir t. t. Kosmosas atsiranda tame bendros Feynmano diagramos fragmente, kuriame tarp kvantų (laukų) yra aktyvios sąveikos, o jeigu sąveikos labai silpnos, tai formuojasi paralelinės skirtingo tankio visatos.

Pačią diagramą tiksliai nubraižyti yra sunku ir reikalauja daug darbo, tad šiame straipsnyje pateikiu tik pavyzdį, kad skaitytojus supažindinčiau su bendru principu. Šis principas naudingas tuo, kad jį naudojant galima paaiškinti visus „paranormalius“ reiškinius. Tam tereikia įvesti naujus kvantinius laukus ir naujas sąveikas, nes pagrindinis šios fizikos teorijos postulatą yra, kad visa tikrovė sudaryta iš kvantinių laukų, kurie yra kosmosai.

Trys paraleliniai pasauliai galėtų atrodyti taip:

Matome, kad kuo žemiau išsišakojime, tuo pasauliai labiau izoliuojasi, o aukštesniame lygyje visi pasauliai ateina iš bendros šaknies. Parodytame paveikslėlyje, trečias pasaulis yra aukščiausias, arčiausiai Šaltinio, vadinasi turintis daugiausiai jo savybių ir tampriausius ryšius. Toliau eina pirmas pasaulis, kuris išsišakoja į viršų ir yra taipogi iš bendro Šaltinio išėjusi visata, kuri netgi gali turėti savo gyvybės formas ir civilizacijas. Antras pasaulis yra mūsų tikrovė, kuri išsišakoja žemiausiai į apačią ir yra žemiausias, nors šioje netikslioje schemoje turtingiausias pasaulis, nes turi daugiausiai kvantų tipų.

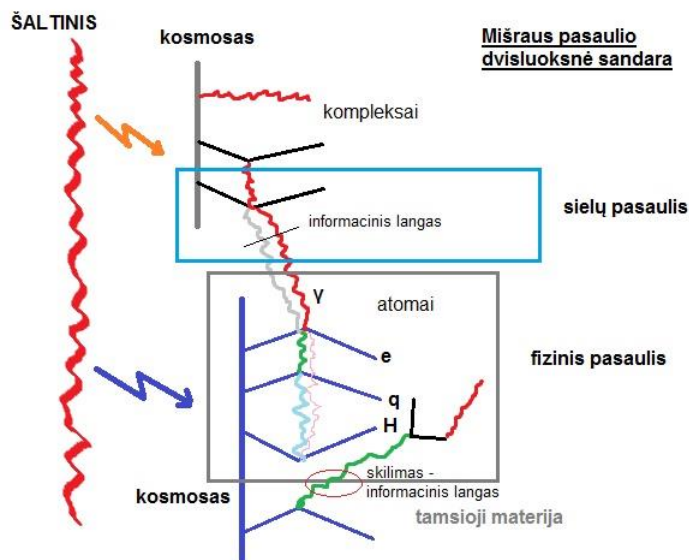
Kokias paslaptis galima įžvelgti turint tokį fizikos vaizdą. Pirmiausiai, kad tarp paralelinių visatų galima atverti kanalus, kuriuos įprasta vadinti portalais. Yra dviejų tipų portalai: informacinis ir fizinis. Kad būtų įmanomas informacinis kanalas, turi būti kvantinė jungtis, kažkoks skilimo produktas, kuris sąveikauja su mūsų realybės kvantiniais laukais. Turi būti jungiantis atsišakojimas. Fizinis portalas reiškia, kad į paralelinę visatą patekti galima fiziškai, savo kūnu. Tačiau tai įmanoma tik tuo atveju, jeigu tarp kvantinių laukų yra energetinis suderinamumas ir yra sąveika. Nes priešingu atveju kūnas paprasčiausiai išnyktų sureagavęs su netinkama materija. O tam reikia mokėti keisti fizinio kūno kvantų tipą, priskirti jam tam tikrų savybių arba mokėti sukurti apsauginį lauką.

Ši sistema atveria labai daug galimybių, nes leidžia pagal analogiją su mūsų pasauliu, kurti atominės sandaros modelius, nes sudėtingų kvantų struktūrų galimybės yra ribotos. Pavyzdžiui, gali būti kompleksinės dalelės tik branduolio tipo, gali būti branduolio su apvalkalais, taip pat iš jų gali formotis įvairūs molekuliniai kristalai ir t.t. Taip pat šios sąveikaujančių laukų struktūros turėtų būti pavaldžios fazinių būsenų kitimui, nuo plazminės iki kietos. Bet fazinės būsenos yra sąlygiškas dalykas, nes priklauso tik nuo to, kaip kvantai tarpusavyje sąveikauja. Jeigu sąveikos nėra, vienoje dimensijoje kieta medžiaga, kitoje gali būti pereinama kiaurai.

Kitas dalykas, mūsų visata rodo, kad substancija gali suformuoti gyvybės būsenas. Sąveikos gali būti palankios gyvybei – gyvybės juostose, nepalankios gyvybei – ekstremaliose kosminėse būsenose, ir dirbtinės – mėgdžiojančios pirmą ir antrą juostą. Gyvybė substancijoje formuojasi pagal Hėgelio nustatytą dialektinį metodą, kuris yra toks: tezė – antitezė – sintezė. Tezė yra primityvi nediferencijuota materijos būsena; antitezė atsiranda tada, kai materijoje susiformuoja būsenos, kurios sugeba sukurti objekto priešstatą informacijos apdorojimo principu. Antitezinėje būsenoje atsiranda sąmonė, kuri išskaidyta į fiksata – aplinkinis pasaulis ir laksata – vidinis mąstymas. Sinteze yra loksato ir fiksato susijungimas visos visatos mastu ir super-proto susiformavimas.

Tokią evoliuciją substancija gali praeiti visuose paraleliniuose pasauliuose ir suformuoti jame gyvų, protauti galinčių būtybių civilizacijas. Ir visa tai matosi kaip galimybė iš bendrų Feynmano diagramos principų.

Mūsų visatą aš vadinu mišria, difuzine realybe, kurioje gyvena būtybės sudarytos iš fizinių ir dvasinių kūnų. Kūnai priklauso fizinei branai, o sielos – gnostinei branai. Feynmano diagramos modelis atrodytų taip:

Viršuje matome sielų pasaulio Feynmano diagramos principą, apačioje kūnų pasaulio, kurį dalelių fizikoje aprašo „Standartinis modelis“. Pagrindiniai materijos kvantai yra leptonai ir kvarkai ir yra 5 jėgos sąveikos. Visų jų čia tiksliai nežymėjau, bet pateikiu kaip principą. Žemiau fizinio pasaulio yra tamsiosios materijos brana, kuri šiuo metu intensyviai tyrinėjama ir bandoma surasti tamsiosios materijos fundamentalius kvantus ir nustatyti kaip jie sąveikauja su mumis žinimu pasauliu.

Matome, kad tarp sielos ir kūno kvantų turi būti jungtis, kuri pagrįsta kvantinės energijos mainais. Fizikai šios teorijos visuomenei nerodo, bet ji, akivaizdu yra labai aktyviai kuriama ir naudojama psichotroninių prietaisų konstravime. Gnostinės branos atomus aš vadinu gnostiniais kompleksais, kurie turi savo sudėtingą sandarą, ir svarbiausiai yra ne trimatėje, bet keturmatėje erdvėje. Pagal mano hipotezę, sąmonės kvantai yra luksorinai, kurių srautas sukuria hologramos suvokimo sugebėjimą. Toks sugebėjimas būtinas toje substancijos evoliucijos stadijoje, kurią Hėgelis vadina antiteze ir kuri žymima dviguba U forma. Pagal šią hipotezę, yra du kosmosai: dvasinis ir fizinis. Ir žmogaus mirtis reiškia, kad atsiskiria siela nuo kūno ir keliauja į savo dvasinį kosmosą, kurį vadinu gnostine brana. Viso kosmoso evoliucija artėja prie sintezės būsenos, kuris vadinamas Omega tašku, pagal Teilhard de Chardin (1881-1955) filosofinę hipotezę.

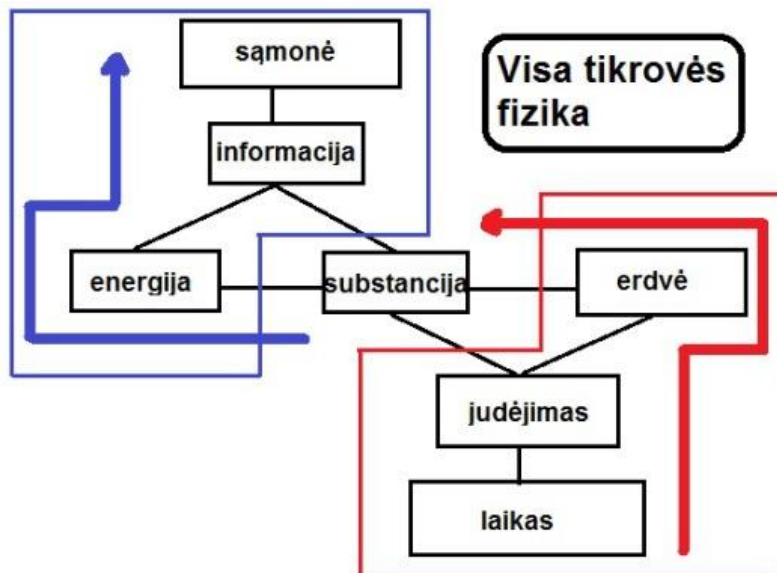
Šis visos fizikos vaizdavimo būdas naudingas tuo, kad juo galima paaiškinti įvairius keistus reiškinius. Vienas reiškiny yra keistos skrendančios plazminės sferos. Plazminė sfera, tai paralelinėje kvantinėje realybėje esanti struktūra, kuri turi išsišakojimą į mūsų pasaulį, per fotonų kanalą. Vykstantis procesas, jeigu jis turi daug energijos, iš paralelinio pasaulio skleidžia intensyvią elektromagnetinę radiaciją, kuri sukuria atmosferoje jonizuotos

plazmos kamuolius. Tai gali būti kamuolinis žaibas, arba net paralelinio pasaulio techninis skraidantis aparatas, kuris per portalą į mūsų realybę skleidžia energiją ir ji atmosferoje virsta plazmos kamuoliu. Pavyzdžiui, tokia reakcija gali vykti skraidančio aparato variklio degimo kameroje, kurioje vyksta procesas, apimantis kelias dimensijas.

Kitas paranormalus fenomenas, kai nufilmuojama kaip žmonės vaikšto kiaurai sienas, arba staiga dingsta. Tai irgi susiję su paraleliniais pasauliais, kuriuos paaiškinau Feynmano diagramų pavyzdžiais, kai iš kitos realybės padaroma į šį pasaulį vienkryptės hologramos projekcija, kuri šiame pasaulyje veikia, o mūsų pasaulis į hologramą neturi kietos įprastinės sąveikos. Tai leidžia vaikščioti kiaurai įvairias kietas kliūtis. Visus šiuos atsakymus leidžia surasti mano aprašytas metodas su pilna sujungta Feynmano diagrama, kurią įmanoma išplėsti net į perspektyvoje numatomas fizikos galimybes.

Metaloginė sąmonės fizika

Vienas iš būdų į įprastinę fiziką įtraukti informacijos sąvoką ir sukurti informacinę fiziką yra metateorija. Tai svarbu todėl, kad norint paaiškinti sąmonę, būtinas informacijos parametras, nes sąmonė yra informacijos srautas, kuris suformuojamas į ekraną. Mano papildymas yra labai paprastas, kuris atskleidžia principą, kaip galima fizikos priemonėmis aprašyti informacijos padavimą. Jis skelbia, kad bet kokia substancijos savybė gali virsti informacija, nes ji užkoduota pačiose substancijos galimybėse. Informacija yra išvirkščia substancijos pusė, kuri paprasčiausiai prikabinama prie bet kokio proceso. Tai reiškia, kad bet kokia formulė, kuri aprašo substancijos savybes, tuo pačiu aprašo ir informacijos savybes nes informacija = substancija.

Pavyzdžiui, imkime iš Niutono mechanikos kinetinės energijos formulę, kinetinę energiją turi ir judanti substancija, ir kartu ant jos uždėta informacija, todėl formulę galima perrašyti taip:

$$sE = 1/2 smv^2$$

s – informacija

E – energija

m – masė

v – greitis

Kadangi visas šitas procesas ne tik informacijos savybė, bet gali pats būti paverstas informacija, tai šiek tiek formulę perrašius, suteikus jai metaloginę formą, galima išreikšti pagrindinį informacinės, arba metaloginės, fizikos principą. Tik reikia pridurti, kad iškeliant informaciją į proceso išorę, pėdsaku, arba morfizmu, padaromas ne

pats procesas, bet jo skirtumas. Tai yra, informacija perduodama skirtumų kodais. Taip yra todėl, kad skirtumas žymi įvykį, o suvokimo pagrindinis tikslas – surinkti ir susumuoti visus aplinkoje vykstančius įvykius.

$$s \equiv E = 1/2 mv^2$$

$$s \equiv E - E = \Delta E$$

Tada, gavę morfizmo formulę, galime tuos morfizmus erdviškai susumuoti į plotą, kuris suformuoja tam tikrą suvokimo ekraną. Sumavimo ženklas nurodo į erdvę, kuris gali būti plotas arba tūris, kuriame informacija pavirsta į paveiksluką. Matematiškai tai ženklinama elementariai

$$\sum S_i = \text{suvokimas}$$

Čia buvo parodytas ženklinimo principas, kuris rodo, kad į informacijos metastruktūrą galima įvilkti bet kokią fizikos procesą, nes, kaip jau sakiau, kadangi informacija yra pėdsakas substancijoje, tai tas pėdsakas elgiasi analogiškai tam procesui, kuris aprašomas fizikos, todėl jokios papildomos fizikos aprašinėti informacijai išradinėti nereikia. Informacinėje fizikoje visa esmė yra metateorija, kuri paaiškina, kaip fizikinis procesas virsta morfizmu ir kokį metaloginį algoritmą naudojant, tie morfizmai susiejami. Aš čia kol kas naudoju tik paprastą erdvinio sumavimo principą, nors tas sumavimas gali atspindėti ir pakankamai sudėtingą procesą, nes sumuojamų morfizmų yra trilijonai. Tačiau jie pakopomis vis labiau subendrinami, kol gaunamas galutinis vaizdas – makromorfizmas, kuris atitinka kokį nors didelį objektą suvokime. Juo gali būti daiktas, mintis, jausmas arba atsiminimas.

Taip pat čia tik pateikiau bendrą principą kaip informaciją įtraukti į fizikines konstrukcijas, bet konkrečiai yra tam tikras fundamentalus procesas, kuris šį morfizmo formavimo ir pernešimo darbą atlieka smegenyse. Tai aišku nėra kinetinė energija, šią formulę naudojau tik kaip elementarų pavyzdį.

Taigi koks procesas smegenyse atlieka šį vaidmenį – perduoda iš aplinkos morfizmą, per sistemą receptorių-neuronas. Mūsų stebėjimui pasiekama neurono fiziologija susijusi su elektriniais reiškiniiais. Elektriniai reiškiniai sukeliami krūvių, jų srovių ir kitų savybių, tokių kaip elektrinio ir magnetinio lauko svyravimai. Vadinasi, naudojant klasikinę elektrodinamiką, informacijos apvalkalas uždedamas ant Maksvelo lygčių, kurių čia neperrašinėsiu. Maksvelo lygtys aprašo procesą, kuris vyksta ant neurono membranos, kuri turi dvi būsenas: poliarizaciją ir depoliarizaciją. Tai yra, įtampa aplink membraną tai padidėja, tai sumažėja (dėl pramušimo mikrosrovių), ir šie svyravimai persiduodami į suvokimo

formavimo ekraną, kuris yra jau kitas klausimas, į kurį pabandyčiau atsakyti kitą kartą.

Vadinasi, bendras informacijos perdavimo vaizdas gali būti suformuluotas kaip aibė morfizmų, kurie jungiami arba sumuojami ir uždeda ant ekrano antspaudą, kurį sąmonė suvokia kaip objektą.

$$S = \{s_1, s_2, s_3 \dots s_n\}$$

Tada S suformuoja atvaizdą į suvokimo ekraną, kur kiekvienas morfizmas įneša savo indėlį į bendro vaizdo formavimą.

$S \rightarrow$ Ekranas

Reikia neužmiršti, kad kiekvienas s yra tam tikras fizikinėmis formulėmis aprašomas procesas, kuris yra informacijos nešėjas, panašiai kaip radijo ryšyje informacijos nešėjas yra radijo bangos. Tačiau realiai informacijos nešėju galima padaryti bet kokį procesą, nors vieni tam yra labiau, kiti mažiau tinkami. Belieka surasti šį procesą smegenyse, aprašyti jį formule ir apvilkti į metaloginę struktūrą. Galima naudoti bet kokį fizikos lygmenį, nuo klasikinės iki kvantinės elektrodinamikos.

Kažkodėl įprasta tvirtinti, kad sąmonės paslapčių įminti neįmanoma, nes tai labai sudėtingas klausimas. Tačiau nemaža dalis, nors ir preliminarų, atsakymų jau duota. Visai įmanoma sukurti sąmonės fiziką, ir tie kas tvirtina, kad tokios fizikos nėra ar ji neįmanoma – paprasčiausiai meluoja. Kodėl sakoma netiesa – kitas klausimas. Galbūt nenorima, kad žmogaus suvokimas būtų aukšto lygio ir kad jie žinotų, kaip valstybė traktuoja jų sąmones. Nesakau, kad toks sutechninimas yra geras dalykas. Bet jis naudojamas ir tai žmonės turi žinoti.

Pagrindinis klausimas turi būti suvokimo ekranas, kurį galima vadinti šablonu, į kurį pastoviai paduodami pėdsakai. Ekranas gali būti įterptas į pačią smegenų žievę arba šiek tiek nuo jos atsipalaidavęs kaip tam tikras transneuroninis laukas. Kadangi taškai šiame ekrane formuojami įtampos svyravimais, kurie atsiliepia elektriniams ir magnetiniams laukams, tai padalinus visą ekraną į nedidelius segmentus, ir kiekvieną segmentą susiejus su tam tikru vietiniu gradientu, galima į ekraną informaciją įrašyti dirbtinėmis priemonėmis arba tą informaciją nuskaityti. Taip gaunama informacijos skaitymo ir informacijos įrašymo psichotronika.

Ekranas kaip transneuroninis laukas gali būti susijęs su skaliarinių bozonų energetine struktūra, kurioje indukavus struktūrinius potencialus suvokime atsiranda mentaliniai vaizdai. Ši energetinė struktūra turi ir giliają generuojančią šaknį, kuri turi savarankišką egzistenciją ir ezoterinėje tradicijoje vadinama siela. Tai ką aš čia

aprašiau, yra apriboto žmogaus principas, kuris sielos bendroje sandaroje reiškiasi kaip šiapusinė persona.

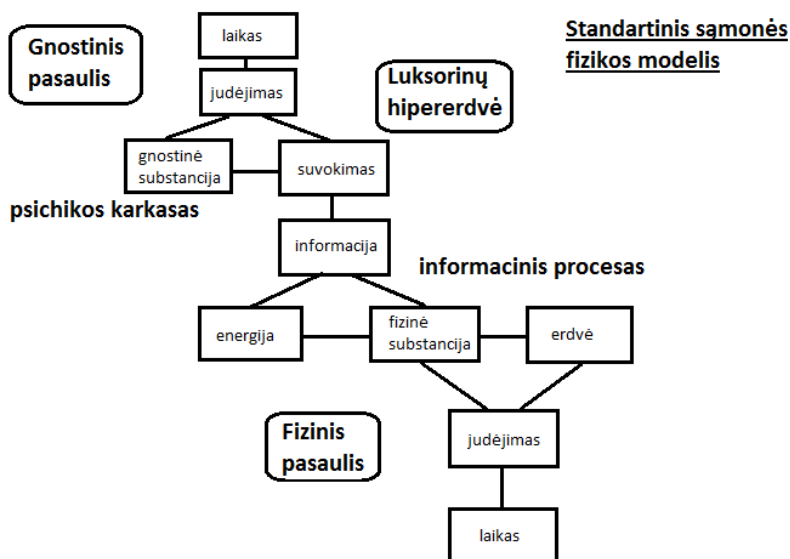
Žmogaus kiborgizacija

Švietimo sistemos programa suformuota klaidingu principu, kuris į žmonių sąmonę įdeda klaidingą realybės ir ją aprašančių mokslų vaizdą. Klaida ta, kad pateikiama klaidinga humanitarinių ir tikslųjų mokslų proporcija sąmonės teorijoje, aiškinant, jog sąmonę tiria tik iš prigimties filosofiniai mokslai, kurie kuria terminų sistemas ir schemas, o tiksliaisiais mokslais, matematiškai sąmonės paaiškinti neįmanoma. Tai yra keista, nes tam padaryti yra sukurti visi reikalingi metodai. Yra visos schemas, belieka suteikti joms matematinį/loginį pavidalą.

Savaime tai gal didelės naudos neduoda ir filosofinis sąmonės aiškinimas yra daug patrauklesnis. Tačiau tokio aiškinimo trūkumai išryškėja tada, kai iškeliamas kibernetinių ir sąmonės technologijų klausimas. Kodėl sąmonės netyrinėjamos fizikos metodais paaiškinti galima tuo, kad norima laikyti įslaptintomis tam tikras technologijas, nes jas patogiau naudoti tada, kai žmogus jų nežino ir nesupranta, kas su juo daroma.

Tačiau šį klausimą pats laikas ištaisyti. Jeigu to nedaro sistema, tai tenka problemą spręsti savo jėgomis ir pateikti visas reikalingas prielaidas standartinio sąmonės fizikos modelio (SSFM) sukūrimui. Tai nėra sudėtinga problema, nes pasiektas pakankamas lygis, nuo kurio atsispiriant įmanoma padaryti proveržį. Tas proveržis fragmentiškai jau daug kur buvo viešintas, bet manau, kad informacija labai svarbi ir jos kartojimas kuo platesniam paskleidimui nepakenks. Šiuos principus turi žinoti kuo didesnis žmonių skaičius.

Kloti pamatą galima tradiciniu metodu, išskleidžiant užbaigtą kategorijų lentelę. Ši lentelė pateikta apačioje.

Standartinis fizikos modelis paaiškintas apatinėje dalyje, o viršutinė dalis yra šio modelio išplėtimas. Įprastinėje fizikoje vyksta materialūs procesai, kuriuose atliekamos energijos transformacijos. Šios transformacijos yra kvantų skilimai ir reakcijos, kurių metu perstatomos sudėtinės fizinės substancijos dalys. Makroskopiniame pasaulyje vyrauja uždaros kietos sistemos, kurios sąveikauja mechaninėmis jėgomis. Tuo tarpu standartinis sąmonės modelis aprašo informacinius procesus, kuri čia yra pagrindinė sąvoka, pakeičianti jėgos sąvoką. Informacijos pagrindinės savybės yra skirtumas ir įvykis, kurie turi turėti atvaizdavimo arba reprezentacijos sistemą. Ši sistema yra vadinama suvokimu ir tai pagrindinis sąmonės atributas.

Žinoma čia pateiktos tik kategorijos, tačiau jos dar turi būti išskaidytos į parametrų erdvę ir matematizuotos. Tai nėra sunku iš principo, tačiau kad tai būtų galima padaryti praktiškai, turi būti sukurtos materializavimo to, kas nematoma technologijos. Gnostinis laukas nematomas, tačiau jį iš substancijos gelmės ištraukti turi būti įmanoma suradus sąveikos mechanizmą. Sąveikos mechanizmas visada būna kvantinės energijos mainai, kurie turi išsišakoti iki materialaus pasaulio sluoksnio, kad galėtų jį moduluoti ir perteikti informaciją. Tai jau padaryta, nes yra sukurta minčių skaitymo ir įrašymo technika, kuriai tokio mechanizmo žinojimas yra būtinas.

Kai tik pradėjau domėtis sąmonės klausimu, tačiau dar filosofiniu metodu, nustačiau tokią schemą: yra sąmonės struktūra ir procesas. Struktūra turi vidinę ir išorinę dalį ir formuoja substratą, kuriame vyksta procesas. Procesinė dalis visų pirma yra informacija. Šią modelį įdedant į nubraižytą schemą – informacinė dalis dar vyksta fiziniame pasaulyje, kur fizinis procesas naudojamas kaip nešėjas, kuris apvelkamas informacija. Šis apvilkinimas vadinamas proceso moduliavimu. Tai paaiškinama standartinė anatomija ir fiziologija bei elektrocheminiais reiškiniais, kurie pagrindinis fizinių smegenų veikimo principas. Receptoriai siunčia elektrą ir ta elektra veikia kaip informacijos perdavimo instrumentas.

Tai būdavo pagrindinis žmogaus sąmonės interpretavimo principas. Jo trūkumas tas, kad jis aprašo tik informacinio proceso pradžią. Tuo tarpu sąmonės substrato ir sandaros klausimas būdavo sprendžiamas materialistiniu metodu, laikant, kad sąmonė sukuriamą materialių smegenų, vietoj to, kad smegenys būtų laikomos tik informacijos struktūravimo mechanizmu.

Substratui paaiškinti reikia visai kitos realybės, kuri sąlygiškai vadinama gnostine substancija, kuri yra fizinės substancijos analogas. Gnostinė substancija turi turėti visas tas pagrindines kategorijas, kokias turi fizinė substancija ir galima spėti dar daugiau, nes jos atliekama funkcija kitokia, informacijos surinkimas, jos

atvaizdavimas ir svarbiausia suvokimas. Gnostinė substancija kuria sąmonę. Nors jos kvantai yra sunkioji šio klausimo dalis. Kvantus surasti materialiomis priemonėmis labai sunku, todėl šie klausimai tradiciškai religijoje ir filosofijoje buvo priskiriami nepažįstamos dvasios sferai. Tačiau šis terminas yra pasenęs ir tiksliuosiuose moksluose nenaudojamas.

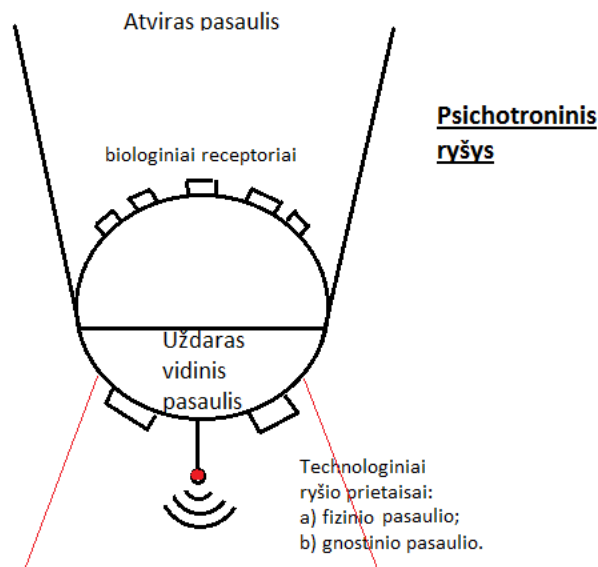
Taigi turime postuloti, kad gnostinėje substancijoje substratą formuoja gnostiniai kompleksai, kurie sudaro struktūrą, kurios viduje atsiranda sąmoningas suvokimas. Pats suvokimas formuojamas kvantinio luksorinų lauko, kurio savybes aprašo „Kvantinė luksorinų dinamika“. Šis luksorinų laukas yra ta plėvelė, kuri ant suformuoto modelio uždeda suvokimo sluoksnį ir šį modelį paverčia sąmoningu. Šią sistemą, kurios paskirtis informacijos iš aplinkos surinkimas ir atvaizdavimas, vadiname sąmoningu realybės suvokimu. Jai paaiškinti, aprėpiant visą realybės gelmę, reikalinga matematizuoti visą nubraižytą kategorijų lentelę, suteikiant jai išbaigtą matematinę ir fizikinę struktūrą. Tai padaroma sukuriant parametrų erdvę, parametrus susiejant su skaičiais ir tuos skaičius sujungiant į formules.

Šitaip galima gauti visą realybės lagranžianą. Fizinės substancijos lagranžianą papildžius gnostinės substancijos elementais, galima gauti visą suvokimo tikrovės fiziką. Kodėl šis lagranžianas svarbus yra akivaizdu, jis sudaro galimybes konstruoti sąmonės technologijas. Tai aišku ir didelis pavojus, ypač jeigu civilizacijoje įsigalėtų kriminalinio transhumanizmo ideologija. Kad taip neatsitiktų, būtina teoriją ir technologijas viešinti, nes tik joms esant viešoms, bus bazė problemą spręsti teisiniu būdu ir bus užkirstas kelias savivalei. Jeigu valstybė šio klausimo teisiškai nesprensdžia, tai tik todėl, kad ruošia dirvą savivaliavimui.

Natūralios kibernetinės sistemos užgrobimo mokslas vadinamas psichotronika. Jos tikslas natūralią kibernetinę sistemą, kokia yra žmogaus sąmonė, valdyti iš išorės, technologiniu antstatu. O tai yra technovergovės įtvirtinimas. Kad technovergovė būtų nugalėta, turi būti paskleista žinia ir turi įvykti aktyvus pasipriešinimas. Kaip žinia, kiekviena technologija gera ar bloga priklausomai nuo to, kaip ji panaudojama. Šias žinias galima pritaikyti ir galimybių išplėtimui, o taip pat žmogaus sąmonės kankinimui. Psichotronika apima abu variantus. Todėl reikia propaguoti gerąją pusę ir kovoti prieš blogąją.

Toliau. Kodėl žmogus natūraliai ne telepatas galima paaiškinti taip. Fizinė dalis yra atvira dėka sudėtingos receptorių sistemos, kuri surenka informaciją ir sąmonės lauke suformuoja atviro pasaulio modelį. Vidinė dalis yra uždara, ir neturi savo atviro pasaulio todėl, kad nėra išvystyta gnostinių receptorių sistema. Dėl šios priežasties, žmogaus sąmonės pasaulis turi parabolės formą, kurios vienas galas

atviras – tai fizinis pasaulis, o kitas galas uždaras – tai minčių pasaulis. Tačiau šią problemą galima išspręsti matuojant uždaro galo fizikinius procesus ir juos iššifruojant į sąmonės informaciją. Prie uždaro galo pridedami davikliai, matavimo prietaisai, kurie išveda informaciją į ekranus ir parodo, kas viduje vyksta. Šitaip uždara vidinė sistema paverčiama atvira sistema.

Norint visiškai valdyti gnostinę substanciją reikia technoreceptorių, kurie sugeba keistis kvantine energija su gnostine materija. Kitaip sakant čia yra dvi galimybės: galima skenuoti uždara parabolės dalį ieškant fizinių komponentų ir gnostinių komponentų. Bet kokiu atveju, viduje verda energingi psichiniai procesai ir neįmanoma, kad nebūtų vienkinių ar kitokių kanalų juos atidaryti ir perversi į išorines hologramas, šitaip suišorinant visą kiekvieno žmogaus vidų. Abikryptė šių kanalų sąveika yra tik techninis klausimas, kurį išsprendus įmanoma sukurti telepatinio ryšio sistemą. Tas ryšys aišku gali būti panaudotas tiek geram, tiek blogam tikslui. Ypač aktualus tampa privatumo ir teisės į atsijungimą klausimas.

Galiu patvirtinti, kad tokios technologijos jau sukurtos ir naudojami veikiantys prototipai, kurie dažniausiai naudojami valdžios sistemos įtvirtinimui. Tam tikri asmenys, naudoja psichotronines technologijas žemesnių sluoksnių valdymui, kurios turi beveik šimtaprocentinį efektyvumą. Viena iš tokios sistemos funkcijų yra vadinamoji **daugiadimensinė sąmonė**, kuri leidžia suskaidyti vidinę dalį į daugybę fragmentų ir į tuos fragmentus perkelti pavaldžių žmonių sąmonių pasaulius. Šitaip valdantysis įgyja strateginį pranašumą, nes visada informacine prasme gali būti keliais žingsniais priekyje arba gali panaudoti neparankių asmenų psichotroninio nuklenksminimo technologijas, kurios vadinamos psichotronine lobotomija. Pavyzdžiui, padaro, kad negalėtų

sklandžiai kalbėti ar bendrauti ir tokio žmogaus statusas sumenkėja iki minimumo.

Visos šios galimybės sukuriamos standartinio sąmonės fizikos modelio, kurio pagrindas yra gnostinė substancija, luksorinų kuriamas sąmonės burbulas ir pilnas langranžianas, kuris aprašo kvantų sąveikas visame gylyje iki sąmoningumo substrato materijoje, kuris yra atskiras vidinis laukas, turintis kosminius mastelius. Kaip konkrečiai matematizuojamas gnostinis kvantas, galima vertinti susipažinus su materialaus pasaulio kvantine mechanika. Visas principas yra analogiškas, tik struktūros yra unikalios.

Uždaro parabolės galo įdėjimas į slopinimo ir išplėtimo laukus suformuoja žmogų į psichotroninį kiborgą, kuris turi dvi pagrindines modifikacijas – įsakymų vykdytojo ir valdovo. Tik viena bėda su sąmonės išplėtimu, kad jeigu žmogus yra kvailys, tai išplečiamas ne jo protas, bet kvailumas. Turiu duomenų, kad vakarų pasaulį, pirmiausiai JAV kaip tik tokia bėda ir ištiko. Todėl įsakymus vykdančių kiborgų padėtis – nepavydėtina, nes jie tampa silpnapročių žaislais.

Išbaigto žmogaus teorija

Žmogui pradėjus gilintis į save, pirma suvokiama realybė būna jausmas, kad jis ne visas, ne išbaigtas žmogus. Šis jausmas jam rodo, kad jis yra kažkas daug daugiau negu duota šiuo momentu. Šio ribojimo kilmė iš pradžių atrodo mįslinga, tačiau rinkdamas informaciją jis pradeda suvokti, kad planetoje veikia žmogui nedraugiška slapta sistema, kuri kontroliuoja kiekvieno žmogaus galimybes ir jo vystymąsi. Tuomet atsiranda tikslas šį apribojimą įveikti ir susigrąžinti tikrą save, atsisakant būti tik kažkieno suformuota funkcija.

Šio tikslo siekiama ir signalinių sistemų teorija, kuri gerokai išplečia įprasto žmogaus paveikslą, papildydama jį trūkstamomis dalimis. Šią teoriją karūnuoja *pakilimo koncepcija*, kurios esmė yra realybės sluoksnių, kuriuose egzistuoja žmogus sujungimas ir dėmesio sutelkimas į aukštesnius pasaulius ir aukštesnes galimybes. Pakilimo priešybė yra nuopuolis arba „nusileidimas“, kai žmogaus dėmesys užsifiksuoja žemiausiame sluoksnyje ir žmogų vaizduoja iš šios perspektyvos. Tai yra nihilistinė nuostata, nors koks nors Nietzsche tam greičiausiai paprieštarautų, nes jis nihilizmą supranta priešingai.

Žmogus turi penkias signalinių sistemų grupes ir tris sąmones.

- 1) sensoriumas,
- 2) korporiumas,
- 3) telepatiumas,
- 4) oneiriumas, ir
- 5) transoriumas.

Pirmos trys grupės siejamos su pirmąja sąmone, kuri yra įprastinė kasdienė būdravimo būseną; oneiriumas yra antroji sąmonė, kuri prabunda miegant pirmajai; ir transoriumas yra trečioji sąmonė, kuri prabunda tada, kai žmogus išeina į vidinės transcendencijos pasaulį. Įprastinė žmogaus būseną – kai dominuoja pirmoji sąmonė, o kitos dvi miega. Žmogaus tikslas turėti visas tris pilnai funkcionuojančias sąmones. Tai galima pasiekti tada, kai įjungiami aukštesni sluoksniai ir jie tampa sąmonės burbulė atvirais pasauliais.

Žmogaus signalinėms sistemoms vaizduoti tinka parabolės vaizdinys, kuris turi atvirą ir uždarą dalį. Taip pat ir signalinės sistemos yra pirminės ir antrinės, atviros ir uždaros, tik aptarnaujančios atviras sistemas. Kaupiamoji ir laksatinė sąmonė dažniausiai būna uždaros, ir vienintelis atviras pasaulis, į kurį jos įstatytos yra sensorinis kosmosas. Tačiau be šio yra ir kiti kosmosai, kuriuos taip pat galima „atidaryti“, bet tam pastangos turi būti

nukreiptos į vidų. Transoriumas yra gnostinis kosmosas, kuris sudarytas iš tos pačios substancijos kaip ir žmogaus anapustinė siela.

Visą šią sistemą patogų uždėti ant realybės sluoksnių modelio, kurie žymimi triguba U raide. Pirmas labiausiai vidinis sluoksnis yra fizinė realybė, kuriame gyvena žmogaus materialus kūnas. Antras išorinis sluoksnis yra gnostinis pasaulis, kuriame sukurama žmogaus anapustinė siela. Kai žmogus miršta siela pasilieka šiame pasaulyje ir gyvena kaip atskira nefizinė egzistencija. Trečias sluoksnis susijęs su pakilusia sąmone, kuri turi ypatingo, išskirtinio regėjimo galimybę, pirmiausiai matyti visą save su kūnu ir siela iš aukščiausios įmanomos perspektyvos. Tai yra kažkas panašaus į virš reinkarnacinę sąmonę, kuri geba matyti visus savo gyvenimus šioje realybėje ir yra ištrūkusi iš persikūnijimų rato.

Pats žmogus atsiranda kaip tarp sluoksnių esantis sąmonės burbulas, kuris yra tarsi tiltas tarp fizinio, gnostinio ir aukščiausio pasaulio. Šioje tarpinėje realybėje atsiranda visa žmogaus vidinė fenomenologija, nuo aplinkinio materialaus pasaulio iki dvasinių realybių giliosios šaknies, kuri siekia ketvirtą sluoksnį, kuris yra šios realybės Šaltinis. (Padarius prielaidą, kad nėra dar daugiau tarpinių pasaulių. O tokią prielaidą kituose įrašuose esu padaręs.)

Kaip jau sakiau, pakilimo koncepcija karūnuoja signalinių sistemų teoriją, nes apjungia jas į visumą, į vieną išbaigto žmogaus vaizdinį. Įprastai sluoksniai yra atskirti. Šis atskyrimas ištraukia iš žemesnių pasaulių visus aukštesnius sugebėjimus. Jį galima vadinti simetrijos pažeidimu, kaip kvantinio lauko teorijoje. Dėl jo iš vienos superjėgos atsiranda kelios atsijusios kvantinės jėgos. Taip pat ir žmoguje, išskaidžius jį į tris sluoksnius atsiranda skirtingi pasauliai, kurie veikia savarankiškai. Bet tuos pasaulius sujungus, atsistato viena pagrindinė jėga.

Kažkas panašaus įvyksta pakilimo metu. Susijungia sluoksnių kvantiniai laukai ir susiformuoja super-atomas, įkorporuojantis į save papildomus kvantinius elementus. Šitaip atomas įgauna papildomų savybių ir virsta visiškai kitokia naujo tipo substancija. Kadangi sluoksnių yra daugiau nei du, tai susijungimas gali vykti keliomis kryptimis – į vidų ir į išorę, link realybės Šaltinio. Todėl yra dvi pakilimo rūšys: vidinis ir išorinis. Vidinis vyksta tik sąmonėje, kai gnostinė brana savyje inkorporuoja trečia realybę ir nušvitimas įvyksta viduje. Tokio pakilimo metu pasikeičia žmogaus mąstymas, elgesys, bet kūnas lieka toks pats ribotas ir silpnas. Todėl agresyviai nusiteikusiems padarams, toks pakilimas dažnai nepadaro jokie įspūdžio ir ši sistema tapatinama su kovos atsisakymu, kuris prilyginamas silpnumui, nes tokiems žmonėms tai, ko jie nesugeba pamatyti – neegzistuoja.

Tačiau yra ir pilnas pakilimas, kuris apima ir fizinį kūną ir šis įgyja ypatingų galių. Po tokio pakilimo žmogus tampa antžmogiū. Iš kitos pusės, to pasiekti jokiais valios pastangomis ar treniruotėmis neįmanoma ir šiam įvykiui reikia kosminių sąlygų. O konkrečiai kvantiniuose laukuose reikia sukelti aukštesnių energijų sužadimą, kad išnyktų simetrijos pažeidimas ir atsistatytų vieninga kvantinė jėga, rišanti visus kvantinius laukus – kad jie nebūtų susikondensavę į atskirus sluoksnius.

Todėl vidinis pakilimas yra šiek tiek artimesnis tikslas, nes sąmonės išplėtimas vyksta antrame ir trečiame sluoksnyje, t. y., iš kūno perspektyvos – žmogaus viduje. Šio tipo pakilimo siekti galima vystant visas savo signalines sistemas specialiomis treniruočių sistemomis. Pakilimas dar vadinamas pabudimu, nes jo metu prabunda antra ir trečia sąmonė, kurios virsta atvirais pasauliais. Ne tik sukurtais vaizduotės imitacijos būdu, bet ir savarankiškomis realybėmis.

Pagrindinis pasiruošimo pakilimui pratimas yra kelti savo dėmesį į aukštesnius pasaulius ir mėginti kiek galima geriau juos pažinti. Dėmesio kėlimas nėra tikrasis pakilimas, tai tik imitacija ir treniruotė, bet ji labai naudinga. Pavojus slypi tame, kad žmogus šią imitaciją gali pradėti tapatinti su tikru prabudimu ir kitiems žmonėms dėtis tuo, kuo jis nėra. Tuo čia suprantant šį principą, apsigavimą ir apgaule galima labai lengvai išaiškinti.

Aukštesnių sąmonių prabudimo pagrindinis požymis yra tas, kad jos tampa nenutrūkstamo srauto signalinėmis sistemomis, kurios priešpastatomos epizodinėms signalinėms sistemoms. Taip pat, be to, kad jos yra nenutrūkstamo srauto, jos turi būti įstatytos į atvirą pasaulį, į kitą realybę, nei šis materialus pasaulis. Kita vertus, viskas turi būti surišta į kietą, neišrišamą mazgą ir formuoti vienas kitą papildančią sistemą.

Šiame įrašė aprašiau pagrindinę struktūrą, bet nieko neaiškinau apie treniruotes ir lavinimąsi. Tai galima palikti ateičiai. Pakilimo tikslą pasiekti nėra taip paprasta, bet tam yra tiek tradiciniai, tiek netradiciniai metodai, kurių aiškinimas yra už šio įrašo rėmų.

Luksorinų bomba

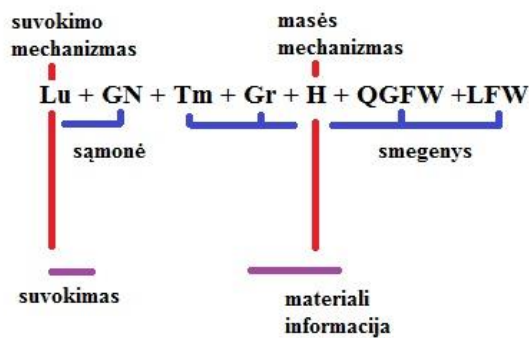
Artimiausiais dešimtmečiais didžiausias iššūkis bus sąmonės mokslų militarizavimas, kuris kelia didelį pavojų žmonijos išlikimui. Militarizavimo pagrindinė problema ta, kad pažanga pasukama negatyviu keliu ir nukreipiama prieš žmogų. Tai atsitinka sąmonės mokslą pavertus ginklu. Galimas ir „pozityvus“ panaudojimas, gynyboje, bet vis tiek jis pritaikomas griovimui ir ardymui, o ne kūrimui. Todėl šiame klausime reikalingas labai didelis atsakingumas, nes gimsta dar vienas masinio naikinimo ginklas, kuris daug baisesnis už termobranduolinį, biologinį ar cheminį ginklą. Blogi visi variantai – kai turi tik „protinga“ mažuma ir kai ginklas išplatintas visoje planetoje ir jį naudoti gali bet kas. Pavojų kelia tiek šantažas, tiek beprotybė. Bet, kita vertus, geriau būti galingu negu silpnu.

Šiame įrašė pamėginsiu paaiškinti, koks yra *suvokimo mechanizmas* ir kaip jį galima militarizuoti – kad žmonės žinotų pavojų ir ieškotų būdų kaip jo išvengti. Suvokimo mechanizmas įeina į mokslinį sąmonės teorijos klausimą, kurį sprendžiu jau kuris laikas. Tad galima pakartoti kelis pagrindinius principus. Sąmonė turi ekraninę prigimtį, bet tie ekranai nėra „kieti“, tai tam tikros energetinės struktūros gnostiniame lauke. Žmogaus sąmonė yra kelių tokių ekranų junginys, kurie tarpusavyje koreliuoja ir leidžia, apibendrinami ir sumuodami informaciją, orientuotis aplinkoje. Turimas juslinio suvokimo ekranas; aktyvumo matrica; bei protinių manipuliacijų ekranas. Tarp ekranų juda srovės ir mintis, arba psichinis veiksmas, yra energijos pliūpsnis šioje ekranų sistemoje.

Joje svarbiausia dalis yra suvokimas, kuris asocijuojamas su fundamentaliu sąmoningumu. Suvokimas įeina į rodomąją sąmonę, kuris yra filosofiniais terminais kalbant „esinio būties pagrindas“, apibrėžiamas žodžiais „yra...rodoma“. Į šią frazę, kaip pagrindinis komponentas įeina suvokimo mechanizmas, kuris yra „rodymo“ pagrindas. Kita vertus, esinys, arba rodinys, – tai informacinio proceso konstruktas, kuris sudaro rodymo turinį, atskiriant suvokimo mechanizmą ir tai kas suvokiama. Suvokimas tėra vienas sluoksnis sudėtingoje gnostinėje energetinių ekranų sistemoje. Tačiau jis yra svarbiausias, nes laikomas žmogiškumo centru.

Taigi kas yra suvokimas, kaip galime bandyti paaiškinti suvokimo mechanizmą? Tam naudoju sluoksnių modelį. Yra įvairių rūšių laukai, kurie persmelkia vienas kitą ir sudaro savotiškus sluoksnius, tik jie yra ne dvimačiai, bet trimačiai. Tai reiškia, kad sluoksniai ne atskirti, bet yra vienas kito viduje. Išskiriu materialius ir gnostinius sluoksnius. Pirmasis formuoja fizinį aplinkinį pasaulį, o pastarasis turi psichinio aplinkos susiejimo funkciją.

Simbolinė šios sistemos išraiška pažymėta paveikslėlyje:

Dabar prie esmės. Norint suprasti kaip aš matau suvokimo mechanizmą, reikia žinoti apie *masę* ir Higgso lauką. Masė tai materijos kvantų sąveika su Higgso lauku; šiame lauke materija juda ir sąveikauja su higgso bozonais. Higgso lauką žymiu raide H, o QGFW + LFW yra atomo kvantų junginys. Gr yra gravitacija, o Tm – tamsioji materija. Atomas šitaip juda ne tik Higgso, bet ir gravitaciniame lauke, kuris turi savo šaltinį – masės/energijos sandėklą. Tačiau šiame įrašė kalbame apie smegenis ir sąmonę. Smegenys taip pat sudarytos iš atomų ir kuria fizinio informacinio proceso sistemą, per kurią jos perduoda informaciją iš aplinkos į sąmonės ekranus. Šioje vietoje smegenų veiklai labiausiai būdingi elektrinis ir magnetinis aktyvumas, kurie gali turėti smegenyse centrinį vaidmenį, o gali būti tik šalutinis produktas. Tačiau jį galima paversti elektromagnetiniu jėgimo kanalu į sąmonę.

Pačiam suvokimo mechanizmui svarbiausia Lu ir GN laukai, atitinkamai luksorinų ir gnostinių kompleksų. Šie du laukų tipai sąveikauja taip, kaip materija su Higgso lauku, kurios, metu atsiranda masė. *GN sąveikaujant su Lu atsiranda suvokimas*. Lu yra kosminis laukas, kuris gali turėti, o gali neturėti šaltinio. Jeigu šaltinį turi, juo gali būti žvaigždė arba nematerialios gnostinės sandėklų. Jame juda gnostinė materija, ir sąveikoje su luksorinų lauku susiformuoja suvokimo burbulas. Šio proceso esmė turi būti energijos su gnostiniais kompleksais apsikeitimas, kurio metu 3D sluoksniuose susiformuoja hiper-erdvė, kurią metaforiškai vadinu „šviesos arka“.

Jeigu luksorinų lauko šaltinis žvaigždė, tai tolstant nuo jos ir laukui silpnėjant, turi silpnėti ir išnykti sąmonė. Bet įmanomas dirbtinis luksorinų laukas, kaip dirbtinė šviesa, kurį būtų įmanoma generuoti kosminiuose laivuose ir palaikyti suvokimo mechanizmą. Kita vertus, žvaigždžių aktyvumas – ciklinis, jis tai sustiprėja, tai sumažėja. Vadinasi, keičiasi luksorinų lauko kokybė ir atitinkamai sąmonės savybės. Kai ezoterikai kalba apie energetines kosmines juostas ir pan., ir asocijuoja jas su pakilimo (ascension) procesu, tai kalba eina apie Lu lauko energetinės būklės pasikeitimą, nuo kurios priklauso visos planetos sąmonės lygis per suvokimo mechanizmą. Visi žmonės juda šiame lauke ir jų sąmonės formuojasi sąveikoje su juo, – pasikeitus parametrams, keičiasi sąmonė.

Suvokimą gali turėti ir dematerializuotos struktūros, kurios turi komponentą gnostiniame lauke. Judėdamos luksorinų apsuptyje, šios struktūros sukuria sąmonės atmainą, kuri neturi kanalo į materialų pasaulį, todėl kaip tokį kanalą naudoja žmogų, paprasčiausiai hakindami gyvų biologinių būtybių sąmonės lauką. O gali būti, kad yra ir kitokių būdų pasiekti informaciją iš fizinės aplinkos ir sąveikauti su ja iš savo nematerialios terpės. Minties ir emocijų energija gali turėti ir kitų, nelabai gerų panaudojimo būdų, įvairiems energetinio vampyrizmo veiksams.

Svarbiausia yra šio lauko techninis įvaldymas, kuris leistų dirbtinai keisti jo parametrus, kelti arba žeminti energijos lygius, sukurti dirbtinį šaltinį arba ekranavimo priemones. Sąmonės įjungimas ir išjungimas rodo, kad gnostinių ekranų ir luksorinų lauko sąveiką galima blokuoti. Tai reiškia, kad ta sąveika turi įvairių realizavimo galimybių, kurias įvaldžius, galima kontroliuoti sąmoningo suvokimo mechanizmus. *Tai ypač domina karinį pramoninį kompleksą, kuris siekia paversti šias technologijas ginklu, su kuriuos smogti galima būtų ne fiziniam kūnui, bet tiesiai gnostiniam ekranui, per luksorinų (Lu) lauką.* Staigiai pakėlus šiame lauke tam tikroje teritorijoje energijos lygį, kaip su elektromagnetiniu ginklu, iš rikiuotės galima išvesti gnostinius ekranus – ir netgi visam laikui.

Žinome, kad yra sukurtos elektromagnetinės bombos, kurias susprogdinus įvyksta elektromagnetinė iškrova, kuri sugadina toje teritorijoje visą elektroniką. Galima ir luksorinų bomba, kurią numetus toje teritorijoje sudeginamos visos sąmonės. Labai tikėtina – visam laikui. Tokias bombas turi sukūrę rusai ir amerikiečiai. Jos kelia labai didelę grėsmę visai populiacijai, nes tai labai žiaurus sielos nužudymo įrankis, kurį panaudojus, smegenys gnostiniame sluoksnyje tampa nefunkcionalios ir žmogus paverčiamas daržove, jeigu nemiršta. Kilus trečiam pasauliniam karui, šis ginklas garantuotai bus panaudotas ir to didesnė tikimybė nei termobranduolinio ginklo panaudojimo tikimybė.

Kadangi luksorinų laukas persmelkia visą realybę ir jį labai sunku ekranuoti, tai nuo luksorinų bombos apsisaugojimo nėra jokio. Vienintelis kelias siekti, kad jis nebūtų panaudotas. Žalos mastas priklauso nuo energijos, bet neigiamas poveikis yra visai gyvybei šioje planetoje, todėl tokia karinė psichotronika prilygsta masinio naikinimo ginklui. Silpni variantai tik sutrikdo arba išjungia sąmonę – stiprūs ją sunaikina. Tai rodo, kad mokslo pažanga susijusi su labai dideliais pavojais ir kuo daugiau turima žinių, tuo jie didesni.

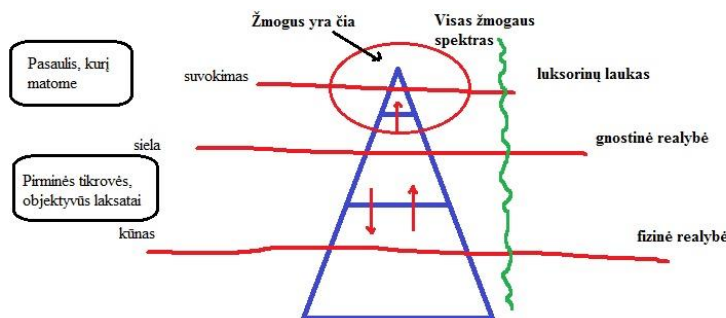
Visas žmogaus spektras

Prieš atskleisdamas šio įrašo pagrindinę mintį, pirmiausiai noriu pakartoti kai kuriuos terminus. Pagrindiniai terminai yra fiksatas ir laksatas, kuriais aiškinu objektyvią ir subjektyvią sąmonę. Fiksatas yra aplink esantis fiksuotas pasaulis, laksatas yra subjektyviai valdomos mintys ir vaizduotė. Tačiau tai ne viskas ką galima pasakyti apie žmogų – už šių pasaulių yra kiti, gilesni pasauliai. Tiek einant giliau į objektyvią realybę – tai yra į transcendenciją, tiek einant į vidinį psichikos pagrindą – tai yra transcendentalumas.

Fiksatas nebūtinai fiksuotas, o laksatas nebūtinai laisvas. Įsivaizduokime, kad pasaulį galime stebėti tik per savo mintis, nes akys ir kitos joslės užmerktos. Tada pasaulis atrodytų kaip laisvai formuojama terpė, pavaldi subjektyvių fantazijų valiai. Tačiau mūsų sąmonė aprėpia ir objektyvią realybę, ir mes galime palyginti į ką intencionaliai įstatyta mintis, ir koks tarp minties ir to kas mąstoma ryšys. Kita vertus, fiksatas atrodo neintencionalus ir uždarytas savyje, nurodantis tik į savo buvimą. Tačiau labiau įsigilinę suprantame, kad logika verčia fiksatą laikyti taip pat intencionaliui. Tik kadangi mūsų sąmonė daikto-minties ir jos intencionalaus objekto neaprėpia bendrame suvokime, mes negalime palyginti koks ryšys tarp daikto ir pirminės tikrovės, arba transcendencijos. Tas pats galioja ir vidinei sąmonei. Mintis į vidų atrodo neintencionali, bet taip pat yra nesuvokiamas vidinis transcendentalumas, kurį laikome vidine pirmine tikrove.

Šitaip mąstant yra galimybė užgriebti pačią artimiausią gelmę ir parodyti visą pasaulio ir žmogaus spektrą. Visas spektras yra toks: vidinis objektyvus laksatas – subjektyvus laksatas – fiksatas – objektyvus transcendentinis laksatas. Pirminės tikrovės laksatu vadinu todėl, kad jos nėra sustingę monolitai ir šiose realybėse įmanomos įvairios laisvos transmutacijos ir jos fiksuotos atrodo tik sąmoningame suvokime, kur gaminamas kokybinis objektyvus ir subjektyvus pasaulis. Visų mokslininkų svajonė, pažinti visas šių objektyvių laksatų savybes, kad būtų galima sukurti technologijas ir jas valdyti. Objektyvus laksatas yra fizinė brana, kurią materializuoti bando standartinis modelis. Vidinis objektyvus laksatas yra gnostinė brana, kurią tyrinėja slapta sąmonės fizika.

Viso spektro žmogaus teoriją galima pavaizduoti paprasta schema:

Ji sudaryta iš trijų sluoksnių, nors tie sluoksniai yra ne dvimačiai, bet trimačiai, t. y., persmelkia vienas kitą ir yra vienas kito viduje. Tačiau principą patogiau iliustruoti išskaidant į atskiras sistemas. Jų kaip sakiau yra trys, dvi iš kurių jau minėjau – tai yra fizinis pasaulis apačioje, iš jo sudaryti daiktai ir kūnai; gnostinis pasaulis per vidurį, kuriame formuojasi sielos struktūra, arba aktyvumo ir suvokimo ekranai, kaip tam tikros energetinės stabilios formos; aukščiausia dalis yra ta vieta, kur atsiranda suvokimas ir kur juda žmogaus informacinės kokybių formos. Fizinės smegenys užsiima informacijos surinkimu ir apibendrinimu, gnostinė siela yra atvaizdavimo sistema, o luksorinų laukas yra suvokimo burbulo vieta, kur atsiranda žmogus ta forma, kaip jis save suvokia savimonėje.

Aš šią sistemą aiškinu kvantinių laukų teorija ir manau, kad įmanoma parašyti pilną viso spektro kvantinių laukų Lagranžianą, kuris leistų gauti visų laukų sąveikas aprašančią „mechanikos“ lygtį. Tam reikia įtraukti antro ir trečio aukšto laukus, atitinkamai – gnostinius ir luksorinų. Svarbiausia yra luksorinų laukas, kuris sukuria „nepaslėpties“ proskyną, kurią aš visur vadinu šviesos arka. Tai būtis-suvokimas, kurį galima priešpastatyti kokybinei informacijos formai, kuri filosofijoje vadinama esiniu. Šita schema ir teorija išsprendžia seną filosofijos klausimą „kas yra būtis?“ – tai yra luksorinų lauko forma, dėl kurios atsiranda suvokimas ir žmogaus psichikoje sužimba šviesa.

Šioje visą žmogaus spektrą parodančioje piramidėje vyksta judėjimas iš viršaus į apačią ir iš apačios į viršų tarp gnostinės ir fizinės branos, tai informacijos ir valdymo kibernetinės sistemos ciklas. Ir ekranai sąveikauja su luksorinų kvantais, apsiukeičia su jais energija ir šitaip suformuoja būseną, kuri turi suvokimo veidrodžio pavidalą, kuris informaciją iš apatinių aukštų pateikia kaip kokybines formas. Labai įdomu pasvarstyti, koks yra juslinės kokybės mechanizmas. Jis turi būti susijęs su gnostinės substancijos „chemija“, kuri gali sukurti įvairias jausmo medžiagas energetiniu pavidalu, kurios sąveikaudamos su luksorinų lauku, sukuria skirtingos kokybės jausmus, nuo daiktiško jausmo, iki mentalinio. Norint visa tai suprasti, reikia žinoti gnostinės substancijos „Mendelejevo lentelę“ ir visas galimas gnostines reakcijas, nes kaip šios energijos sąveikauja

su suvokimo lauku, tokios kokybės ir susiformuoja. Ši sistema atsako į filosofinį klausimą, kas yra kvalitetai (qualia).

Taigi dabar galima bandyti apibendrinti klausimą, ką apie žmogų pasako viso spektro teorija. Žmogus yra sustingusi, sukietėjusi kokybinės informacijos forma, kuri ateina iš fizinės ir gnostinės realybės ir juda luksorinų lauke, t. y., pačios piramidės viršūnės horizontale. Tačiau tai nėra tikslus vaizdas, nes jau sakiau, kad laukai trimačiai ir n-mačiai, todėl yra ne sluoksniai, bet persmelkia vienas kitą. Tačiau pagal sąveikų ir interakcijų sistemą, tai yra „sluoksniai“ ir jų struktūros sąveikos požiūriu juda tik „horizontale“. Todėl, pažūrėjus į pateiktą paveiksluką, galima sakyti kad pats žmogaus centras juda smaigalio lygyje, siela ir jos ekraninės struktūros juda antrame lygyje, o fizinis kūnas apatiniame lygyje. Tarp lygių vyksta informacinė apykaita. Pats pirminis kūnas arba pirminė siela – nematomi, matomos tik fenomenologinės formos luksorinų šviesos arkoje.

Todėl galima sakyti, kad žmogaus branduolys yra vidutinis lygis, kurį vadinu pirmine siela, nes ji „pagamina“ visą žmogų ir jį valdo. Čia yra visa žmogaus psichologija, elgesio algoritmai, suvokimo estetikos būsenos ir t.t. Nuo to, kas sieloje užkoduota priklauso, kuo žmogus save pozicionuoja suvokimo ir aktyvumo ekranų sąveikoje. Ir t.t.

Kokia žmogaus pagrindinė „charakterio“ savybė? Žmogus nori būti amžinas, nori kad ši sustingusi informacijos forma, kuri vadinama asmeniu, niekada nesibaigtų. To siekia įvairūs transhumanistai, kurie tiek yra save sureikšminę, kad nori niekada nesibaigti. Pasibaigimas ateina tada, kai siela atsijungia nuo luksorinų lauko ir išnyksta suvokimas, bet jeigu siela yra gyva, tai ji vėl gali prisijungti, pabusti. Miršta tada, kai atsijungia visam laikui. Tai prasideda nuo kūno mirties, kuris nustoja tiekti informaciją. Tada siela, gavusi šį signalą, nusprendžia, kad turi atsijungti nuo kūno ir užgesti, kai tai įvyksta, siela nustoja sąveikauti su luksorinų lauku ir žmogus miršta. Dabar nekursiu teorijų apie tai, kokios galimybės, kad siela gali egzistuoti nematerialios, bekūnės būsenos. Faktas tas, kad kai kūnas nustoja siųsti informaciją, siela užgęsta ir atsijungia nuo suvokimo lauko.

Svarbiausia ką žmogus turi suvokti, kad jis tik sustingusi informacija energijos jūroje, kuri nieko neturi savo: kūnui substanciją skolinasi iš fizinės branos; sielai – iš gnostinės branos; o suvokimas yra luksorinų, arba švytuolių, lauko dovana. Visa tai dovanų jis gauna vienam gyvenimui ir kai kontraktas pasibaigia, skolą turi grąžinti tikrovei. Bandymas susidievinėti, užsifikuoti, įsikabinti į šį mechanizmą yra atsisakymas grąžinti skolą. Visi transhumanizmai ir bandymai sudievinėti žmogų yra vagystė. Kita vertus, vagystė yra atimti tai, ką jis iš tikrovės gavo dovanai – t. y., pilną gyvenimo ciklą.

Kiekvienas suvokimas kaip būties atvertis yra individualus, bet žmogus negyvena vienas visame pasaulyje, jis yra tik individuali rūšies programos realizacija, vadinasi vienas sąmonės klonas iš daugelio to paties tipo sąmonių, kurios sugeba tarpusavyje sąveikauti. Ta sąveika vyksta įvairių telepatijų dėka – telepatijos fizinėje ir gnostinėje brangoje. Deja įprastinėje būsenoje sielos struktūros veikia savo lygyje kaip uždara sistema ir žmonės sąveikauja per savo kūnus, nors vienas kitą stebi lukсорinų lauko šviesos arkos veidrodyje, kuris pateikia aplinką kaip kokybines formas.

Tokios sąveikos pagrindas yra sieloje, kuri koduoja tai kas yra žmogus sau ir kitiems. Kadangi sistema sudaryta iš daugelio dalių, tai žmogaus gyvenimo pobūdį lemia tai, kokį kelią jis suranda šioje painiavoje. „Išganymo“ yra galimybė ieškoti visuose trijuose lygiuose. Aukščiausia galimybė laikoma piramidės viršūnė, kur žmogus gali savo esmę susikonstruoti iš šios perspektyvos.

Žmogaus branduolys

Suvokimo mechanizmo klausimas yra centrinis filosofijoje ir moksle, nes jis susijęs su žmogaus branduoliu – pagrindine jo savybe ir pagrindiniu sugebėjimu, kuris apibūdinamas kaip galia susieti artimiausios aplinkos informaciją ir pritaikyti ją savo veikloje. Šis klausimas ilgą laiką buvo sprendžiamas tik filosofiniais metodais ir turi įvairias formas, tokias kaip sielos prigimtis, sąmonės esmė, patyrimo ir pažinimo klausimai ir pan. Tačiau paskutiniaisiais dešimtmečiais prasidėjo naujas judėjimas, kurio tikslas – sukurti *sąmonės fiziką*. Kaip tai galima padaryti jau esu aiškinęs kitur. Čia noriu pratęsti kai kurių gilesnių suvokimo mechanizmo aspektų analizę.

Mano intelektualinė kelionė prasidėjo nuo paprastų klausimų: sąmonė yra būseną ar substancija? Jeigu ji būtų būseną, tai ji būtų laikina, nes nėra amžinų būsenų, kadangi kažkas ją turi palaikyti, o tam reikia energijos. Jeigu substancija – tai amžina, nes pagal apibrėžimą ji yra pati sau pakankama ir amžinas egzistavimas neprieštarauja jos esmei. Šis klausimas yra sudėtingas, todėl atsakyti į jį nelengva. Galiu pasidalinti tik naujausia interpretacija, kuri ateityje gali keistis.

Kūnas yra substancijos išvestinė forma, todėl yra substancijos *būseną*, kuri laikina ir išsiskaido į pamatinę substancijos formą. Tai yra ji laikome substancija, bet ne pirminėje būsenoje. Siela irgi yra substancija, bet tam tikra išvestinė, ne pirmaprade forma, todėl ji skaidosi ir pereina į žemesnius lygmenis. Siela substancija, bet ne pirminė. Kas yra suvokimas? Tai yra būseną, kuri atsiranda luksorinų kondensate, įgaunanti jame integruotą ir neintegruotą formą. Integruota forma yra savotiška „kristalizacija“, šį žodį naudojant kaip vidinės tvarkos ir simetrijų sinonimą, ir dezintegracija yra „amorfizacija“, kaip šios tvarkos iširimas. Šie procesai vyksta luksorinų lauke, bet priklauso nuo tų energijos būsenų, kurios gaunamos iš sielos, kuri atsiranda gnostinėje branoje, t. y., tokioje, kuri susijusi su pažinimu, apibrėžiamu kaip aplinkos informacijos susiejimas.

Iš viso šios idėjos konteksto seka tokia išvada, kad suvokimas yra ne tiek gyvo organizmo sugebėjimas, kiek aplinkos resursas, prie kurio organizuota sistema gali prisijungti. Kai įvyksta šis proveržis, ta fizikinė sistema virsta suvokiančios gyvybės forma. Šis resursas yra luksorinų laukas, kuris pasklidęs tam tikroje žvaigždės gyvybės zonoje. Kiek ir kaip jis susijęs su pačia žvaigžde, spręsti nesiryžtu, bet faktas, kad apie gyvybę žinome tik žvaigždės „gyvybės zonoje“.

Suvokimo integracija yra sielos būseną, sielos ekranų forma, kai ji suvokia savo ir aplinkos „egzistenciją“. Ši integracija yra informacijos, kuri atkeliauja iš fizinės ir gnostinės branos, aktualizacija, turinti

kokybinių suvokinių formą, kurie vadinami bendru terminu „realinas“. Realinas tai tam tikras kondensatas, tam tikra „skysta fazė“, kuri suvokimo kapsulėje, šviesos arkoje simuliuoja arba imituoja pirmines tikroves. Realinas yra išorinis ir vidinis, pirmas ateinantis iš fizinės branos, o antras iš gnostinės. Realinas yra *objektyvumo pertvara*, kuri skiria vieną būtybę nuo kitos ir lemia tarp jų sąveiką. Visos būtybės egzistuoja pirmine forma fizinėje ir gnostinėje branose, bet jų sąveika įtarpinama išorinio ir vidinio realino, kuris sudaro objektyvumo pertvarą.

Yra ir aukštesnė struktūra, kuri formuoja tam tikrą kolektyvinį logos, kuris yra kažkas panašus į „laiko dvasią“. Logoso formos, viešpataujančios tam tikroje civilizacijoje ir laikmetyje organizuotu būdu, per organizaciją įdedamos yra objektyvų ir subjektyvų realiną, kuris sukuria tarp žmonių ekranus, per kuriuos jie žiūri į vienas kitą ir į supantį pasaulį. Tai labai svarbi organizuoto valdymo forma. Individas gali bandyti išsiveržti iš kolektyvinio logos ir siekti susikurti savo, individualų logos. Bet tai vis tiek tebus individuali iliuzija, kuri asmeniškai artimesnė, bet tiesos požiūriu, nė kiek ne pranašesnė, nes tame nėra jokios „tiesos“. Tiesa šiuo atveju apibrėžiama pagal atitikimą arba neatitikimą vyraujančiam logosui.

Taigi realinas iš dalies yra žmogaus valdymo instrumentas, kiek jį galima kontroliuoti iš išorės. Tai žino visos organizacijos ir užsiima tokio pobūdžio suvokimo integracijos valdymu. Taip įstatomos tarp žmonių objektyvumo pertvaros ir jos patalpina sielas į tam tikrą kalėjimą, iš kurio išsiveržti labai sunku. Šiuo principu pats individas per realiną suvokia kolektyvinį logos, kuris turi savo projekciją į individualią sąmonę. Tiek logos turi savo požiūrį į individą ir valdo jo gyvenimą per savo anoniminius, organizacinius, kolektyvinius mechanizmus. Žiūrint iš istorijos perspektyvos, logosų raida sudaro eonus, kurie yra tam tikrą laiką trukusių kolektyvinių logosų seka.

Realiną galima teigti, siekiant susitapatinti su vyraujančiu logosu, galima pradėti naują individualų logosą arba galima realiną neigti, laikant jį blogio ir kančių priežastimi ir siekiant sieloje dezintegruotų, amorfinių būsenų, kurios nesusijusios su aktyviu sąmoningumu. To pavyzdžiui, siekiama budistinėse meditacijose, ir aukščiausia būsena yra Nirvana – kuri yra individualizuoto realino ir kolektyvinio logoso antipodas, yra „būsena“ anapus jų. Realinas išnyksta ir savaime, miego metu arba apsvaigus alkoholiu ir narkotikais.

Taip pat egzistuoja egzotiškos realino formos, tokios kaip sapno realinas, kai luksorinų lauke projektuojama sielos vidinė informacija ir haliucinacinė sąmonė, kuri yra realinas sukuriamas pavartojus haliucinogenų. Tokie realinai neįprasti, keisti, egzotiški ir jie laikomi ne norma, bet nukrypimu nuo normos. Bet kokių atveju – tai antraeilis realino sujungimo būdas, kuris neleidžia normaliai orientotis

pagrindinėje realybėje, fizinėje ir gnostinėje branoje, o į naujas realybes persikelti visam laikui, bent kol žmogus gyvas – neįmanoma.

Vietoj realino ir logo limfos jame neigimo, galima bandyti realinę įvaldyti ir transcenduoti, pasiekiant tas tikroves, tiesiogiai, kurias jis skirtas reprezentuoti. Perkelti į jas savo suvokimo neįmanoma, nes žmogus suvokia per realinę, bet galima formuoti objektyvaus loksato schemas, kurios būtų bandymas rekonstruoti tas pirmines tikroves, iš kurių atsiranda šviesos arka. Tai daroma realino ekranuose surandant pagrindinius tikrovės dėmenis, kuriuos tada pakius po ekranu kaip jo pagrindą, galima bandyti paaiškinti veikimo principus. Tam reikia labai gerai į tuos dėmenis įsižiūrėti ir pamėginti pagauti esmę to, į ką jie nurodo.

Iš viso to, manau, svarbiausia pamoka yra ta, kad reikia stengtis atsiriboti nuo susitapatinimo ir susilieimo su tiesioginėmis realino formomis. Turi atsirasti distancija, didesnis atstumas, kad būtų įmanoma įžvelgti bendras formas, stambų planą. Tada pagauti pagrindinių jo bruožų esmę ir pamėginti transcenduoti juos į išorinę objektyvų loksatą, kuris yra realino pagrindas. Kitais žodžiais tariant tai yra filosofinis požiūris. Mokslas yra kiekybinis požiūris, kuris leidžia konstruoti technologijas, bet tam pirmiausiai reikia iššifruoti objektyvaus loksato struktūras ir sukurti metodus, kurie leistų jas materializuoti. Tai priklauso nuo gebėjimo surasti dėmenis, paversti juos parametrais, matematizuoti ir įrodyti praktiškai, eksperimentais.

Taigi matome, kad realinas, pagrindinė sąveikos su aplinka forma, yra aplinkos resursas, kurį dovanoja mums luksorinų laukas. Gebėjimas organizmo prie šio lauko prisijungti yra gyvybės užgimimo pagrindinis įvykis. Siela ir kūnas taip pat ateina iš aplinkos ir tai resursas, kuris paimamas iš fizinės ir gnostinės branos. Belieka klausimas ar yra kažkas, ką būtų galima laikyti grynu žmogumi, ne paimtu iš aplinkos, bet tam tikru jo suvereniu branduoliu, tam tikru informaciniu šablonu, kuris sutraukia į save aplinkos resursus ir sukuria sąmoningą prisitaikyti prie aplinkos gebančią gyvybės formą.

Kitas žmogus pasirodo viduje suvokimo tik kaip kokybinė realino forma, su visa paslėpta gelme. Save žmogus suvokia per vidinę ir išorinę realinę. Nei pats sau, nei kitas gryna forma neduotas. Save visą galima suvokti tik per **galios veikti** pajautimą.

Pasitinkant pergalės metus

Užbaigdamas 2016 metus, prezentacijoje apibendrinau savo žmogaus sampratą, ypač akcentuodamas tuos aspektus, kurie susiję su sąmonės teorija ir jos psichotroniniu užgrobimu. Taip po truputį artėjama prie galutinio klausimo sprendimo, kurį suformuluoti galima paprastai: kaip įrodyti sąmonės valdymą ir kaip nuo jo apsiginti. Šį klausimą sprendžiu jau labai ilgai ir kiekvienais metais pavykdavo atrasti ką nors naujo. 2016 metai, kaip rodo pateikta prezentacija – buvo pakankamai produktyvūs. Paskutinis proveržis yra schema, kurioje pateikiamas „visas žmogaus spektras“, neapsiribojant, kaip įprasta, tik fizine žmogaus sandara. Man, bent pricipo pavidalu, pavyko įtraukti sielos ir suvokimo struktūrą ir paruošti šį modelį pavertimui tiksliau sąmonės mokslu. Man asmeniškai sudėtingiausia dalis yra eksperimentas, nes neturiu galimybių daryti praktinių tyrimų. Tačiau atrastas metodas, kurį vadinu „kontinuumų metodu“, leidžia daug darbo atlikti teoriškai. Tai tik rodo, kad vienas viso darbo užbaigti vis tiek negalėsiu ir turės prie šio klausimo prisidėti kiti žmonės.

Mano schemas gal nėra įspūdingos. Joms labiau tiktų pavadinimas „įspūdingai paprastos“. Paprastos todėl, kad pateikia tik maksimaliai apibendrintą lygį. Tai yra dvi piramidės, kurios padalintos į tris aukštus ir kiekvienas aukštas atitinka kokią nors labai svarbią žmogaus dalį. Pirmas aukštas yra fizinė brana, kuri daugmaž atitinka fizinį kūną, koks jis yra anapus suvokimo pačioje tikrovėje. Antras aukštas yra gnostinė brana, kuri atitinka sielos lygmenį, kuri mano vėl sugrąžinta į tikslųjų mokslų dėmesio lauką. Taip pat ir siela yra anapusinė, kokia yra pačioje realybėje, apimant visas jos galimybes. Piramidės viršūnė yra suvokimas, kuriame atsiveria visas sąmonėje esantis poveikslukas, rodantis žmogui jį supantį fizinį ir gnostinį pasaulį iki artimiausio horizonto. Tiesiogiai sąveikauti gali tik du apatiniai aukštai, o suvokimo aukštai, vadinami šviesos arkomis, tiesiogiai nesąveikauja.

Pirmame aukšte vyksta juslinė sąveika, per jutimo organus ir rodo fizinio pasaulio formas. Antrame aukšte vyksta, arba gali potencialiai vykti, telepatinė sąveika, kur sąveikauja tiesiogiai siela su siela. Tačiau visos šios sąveikos atvaizduojamos suvokimo šviesos arkoje, kuri pagal mano teoriją yra lukсорinų lauke ir mes matome juslines, kokybines formas. Poveikslukas yra surenkamas dinamiškai, iš tos informacijos, kuri paduodama į sielos ekranus ir čia apdorojama. Pasaulis gali atrodyti statiškas, bet jis pagaminamas dinamiškai iš nenutrūkstanto informacijos srauto, jeigu srautas nutrūksta – dingsta poveikslukas. Tą kokybinę formą, kuri yra juslinis pasaulis ir minties suvokimas, vadinu *realinu*. Iš pradžių šis naujas terminas gali atrodyti keistas, neįprastas, bet reikia neužmiršti, kad aš pagal specialybę esu lingvistas ir su žodžiais, net labai neįprastais, dirbti esu įpratęs.

Nors kitiems, kurie prie svetimų kalbų ir filologinės mechanikos neįpratę, tai gali atrodyti keista. Tad jeigu kam nors užkliūva mano naujadarai, turi prisiminti, kad aš esu užsienio kalbų specialistas.

Realinas yra ta forma, kuria suvokime pasirodo gnostinės ir fizinės branos objektai. Deja gnostinės branos tiesioginės aplinkos nematome, nes siela veikia uždaru principu, kadangi neturėdama receptorių, negali atverti supančio sielų pasaulio. Kitaip yra su fiziniu pasauliu, kuris pagal mano sistemą vadinamas išoriniu realinu. Viską, ką žmogaus kūnas su savo recepcijos sistema aplink save surenka, pereina į šią vietą. Tai reiškia, kad pats objektas lieka anapusiniame pasaulyje, kaip pasakytų I. Kantas, yra „daiktas savaime“, tačiau suvokimas dinamiškai surenka to daikto reprezentaciją, kuri yra kokybinė jo forma sąmonėje. Tai reiškia, kad sąmonė turi reikalą tik su fenomenais, o patys daiktai yra „transcenderiai“. Bet šis terminas naudojamas tik tokiems atvejams, kai objektas egzistuoja tik pirminėje tikrovėje, gebėdamas užblokuoti savo pavertimą išoriniu realinu. Tai yra, objektas egzistuoja, bet yra nematomas. Jeigu paimtume gnostinę braną, tai transcenderiai suvokimui yra visi joje egzistuojantys objektai, nes čia neformuojamas atviro pasaulio modelis. Gnostinė brana tik aptarnauja juslinį pasaulį, kadangi yra į jį intencionaliai įkreipta.

Dabar paaiškinsiu, kodėl aš visa tai kartoju, kas apibendrinta mano prezentacijoje. Svarbiausias man klausimas – kaip padaryti, kad psichotroninė technika taptų išoriniu faktu, ne tik suvokiama subjektyviai, vidiniame realine kaip poveikiai psichikai. Akivaizdu, kad pati techninė dalis turi būti fizinėje branoje ir vadinasi ją galima pervesti į išorinį realinę, užfiksuoti suvokime, išanalizuoti sandarą ir t.t. Jeigu yra jusliškai nematoma dalis, tai ji turi vis tiek būti matuojama prietaisais. Taip pat, kol kas nėra technologinių galimybių, kurios leistų padaryti pačią konstrukciją iš nematomos substancijos, dažniausiai nematoma būna tik spindulinė poveikio dalis. Kokie iškyla samprotavimai šiame kontekste. Žmogus aprėpia tik tam tikro horizonto ribose, vadinasi jeigu prietaisai yra už horizonto, tai jie nematomi. Vienas būdas iškelti už horizonto yra labai sumažinti, iki nano dydžio. Tai labai patogu kalbant apie implantus, kurie gali būti įleisti į smegenis ir kad ten juos surastum, reikia galingų didinimo prietaisų, arba radiacijos matavimo. Jeigu prietaisai yra šiapus horizonto, tai kad žmogus nesuprastu jų paskirties, gali būti naudojama **maskuotė**, vienas iš variantų – dvigubos paskirties įrengimai. Jeigu prietaisas nedidelio dydžio, tai gali būti užmaskuotas kaip mobilus telefonas, mp3 grotuvas ir pan.

Taigi, net gerai išnaršius internetą, pačių prietaisų nuotraukų rasti neįmanoma, vadinasi jie labai gerai įslaptinti, naudojami tik gerai kontroliuojamų grupių arba yra iškelti už horizonto ir turi dvigubą paskirtį, pavyzdžiui, orbitiniai palydovai, kurių nuotraukų yra daug, tik

mes nežinome visų jų galimybių ir funkcijų. Tai reikštų, kad pati technika iš tikro daugeliu atvejų užfiksuota, bet mes nežinome kam ji iš tikro naudojama.

Gali būti, kad yra ir „fantastinių“ galimybių, kurios leidžia objektus konstruoti nematomoje gnostinėje branoje, kuri niekaip neištraukiama nei į išorinį, nei į vidinį realią, nes yra uždara sistema. Tada poveikis subjektyviai jaučiamas, bet žmogus niekaip negali rasti to poveikio šaltinio. Tada paskelbiama, kad jam vaidenasi. Tačiau žinant transcenderio struktūrą, kuri aprašo realius nematomus objektus, šita „teorija“ akivaizdžiai klaidinga. Tiesiogiai gnostinėje branoje vargu ar su fiziniu kūnu įmanoma ką nors konstruoti ir greičiausiai naudojamos hibridinės fizinės-gnostinės technologijos, kuomet turimas fizinis prietaisas, kuris geba perduoti signalą į gnostinę braną ir daryti tiesioginį poveikį sielos ekranų dinamikai. Tada tas poveikis leidžiasi žemyn į fizinį kūną, kuris yra užgrobiamas ir kyla aukštyn į suvokimą, kur žmogus patiria subjektyvius užgrobimo įspūdžius. Prietaisas yra už suvokimo horizonto fiziškai, todėl žmogus nemato šaltinio ir šitaip užpultam iš pradžių būna labai sunku susiorientuoti. Reikia nepadaryti labai didelės klaidos – eiti pas psichiatrus ir pradėti šiuos savo įspūdžius pasakoti, nes psichiatrija yra MK brigadų, kurios naudoja tokias technologijas, priedanga. Kreipusis pagalbos, jos ne tik nesulauki, bet sistema žmogų nusmukdo dar žemiau ir uždaro į psichologinius spąstus, iš kurių paskui išsivaduoti būna labai sunku.

Reikia pradėti mąstyti ir protingai veikti, sistemingai griauinant MK brigadų juodąją operaciją. Tokių operacijų pagrindinis formatas būna psichologinis smegenų krušimas, tai reiškia, ji pastatyta ant blefo. Tačiau kai blefas žlunga ir žmogui neįmanoma padaryti jokio poveikio ir įspūdžio, operacija atsiduria labai sunkioje padėtyje. Tai aišku gali priversti imtis drastiškų priemonių, bet jie taip pat gali būti priversti atitraukti. Tam pasiekti reikia daug laiko, kartais dešimtmečio, bet tai vienintelis būdas išgelbėti savo gyvybę ir laisvę. Kovą pralaimėjusių žmonių laukia vergų likimas, bet jis ištinka tik tuomet, kai žmogus nuleidžia rankas ir pasiduoda. Reikia suprasti vieną dalyką, kad pasidavimu neįmanoma išspręsti jokių problemų, nes tada jų tik padaugėja, kadangi psichotroniniai vergai yra mirtininkai, kurie naudojami tik nešvariose mafijos operacijose. Gyvenimo nebūna jokio – todėl verta kovoti iki galo, naudojant bet kokia prieinamas priemones prieš nusikaltėlius. Kai teisė paminta cackintis ne laikas.

Numatau, kad 2017 metai bus sunkūs, bet tuo pačiu tai bus proveržio metai, kuriais bus atskleista visa mafijinė valstybės organizacijoje veikianti struktūra, kurią šiais metais įvardijau kaip MK brigadas. Persekiojamiems, terorizuojamiems, psichotronikos paveiktiems žmonėms linkiu stiprybės, ištvermės ir sėkmės kovojant prieš padugnių mafiją. Taip pat linkiu atsisakyti iliuzijų ir atsakymų ieškoti savyje ir likimo brolių ir seserų bendroje pastangoje. Niekas neateis

ir neišgelbės, tai gali padaryti tik pats žmogus savo atkakliomis pastangomis. Padarykime, kad 2017 metai būtų mūsų pergalės metai.

Kaip kovoti prieš telepatiją

Paskutiniame savo apibendrinime pateikiau viso žmogaus spektro teoriją, pagal kurią žmogų sudaro savotiška piramidė, turinti tris aukštus. Pirmas aukštas yra fizinė brana, kuri yra pirminė tikrovė, kurioje atsiranda tikrasis žmogaus kūnas. Antras aukštas yra gnostinė brana, kuri yra pirminė tikrovė, sukurianti sielos substratą. Ir paskutinis aukštas yra suvokimo realinas, pagal mano teoriją atsirandantis luksorinų kvantiniame lauke. Šitas aukštų arba sluoksnių vaizdinys yra sąlygiškas, nes iš tikrųjų visi aukštai yra vienoje erdvėje ir persmelkia vienas kitą. Sluoksniai tai tik ta prasme, kad skirtingi aukštai mažiau tarpusavyje sąveikauja, tik per tam tikras sąsajas ir portalus.

Pagal šią teoriją, žmogaus suvokimas gyvena trečiame aukšte ir vadinamas realinu, kuriame įsąmoninama tai, kas pirminėje tikrovėje yra žmogaus fizinis kūnas ir gnostinė siela. Pačių tikrovių sąmonė tiesiogiai nemato, jos atsiveria tik per realinu pavadintą tarpininką. Tai reiškia, kad realine matoma tik tam tikra dalis išorinės realybės, kuri yra svarbiausia išgyvenimui, tačiau pilnas spektras lieka už suvokimo ribų ir priklauso transcenderių pasauliui.

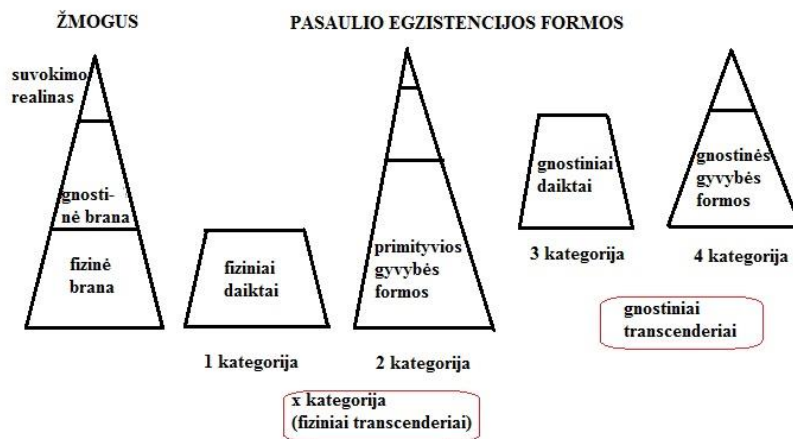
Šis modelis leidžia išskirti tokias įmanomas egzistencijos formas, kurios apima visą ezoterinių mokslų struktūrą. Pirmiausiai yra suvokiantis žmogus, percepcijos subjektas, kuris savo realine gali susidurti su tokiomis „būsenomis“. **1 kategorija** yra nejudrūs, neaktyvūs fiziniai objektai. Jie skirstomi į gyvus ir negyvus. Negyvi yra materialūs daiktai, gyvi yra augalai – jie gyvi todėl, kad gali egzistuoti tik tam tikroje aplinkoje ir žūsta, jeigu pažeidžiami. Tačiau jie neaktyvūs, nejudrūs. Galima spėti, kad net jeigu gyvi augalai priklauso pirmajai kategorijai, jie turi rudimentinį gnostinį sluoksnį, kuris yra jų gyvumo pagrindas.

2 kategorija yra gyvūnai, kurie elgiasi primityviai, instinktyviai arba rodo labai žemą intelekto lygį. Jie yra mišri egzistencija, bet jų gnostinė brana nepilnai išsivysčiusi ir neturi tokių galimybių, kokias turi žmogus. Iš principo galimas ir priešingas atvejis, kai gnostinė brana daug geriau išsivysčiusi negu žmogaus, bet tokių tirti neteko, todėl nieko negaliu pasakyti. Pirmam aukštui priklauso dar viena kategorija, kurią pavadinau **x kategorija**. Tai fiziniai transcenderiai, kurie net būdami žmogaus fizinio aktyvumo zonoje, sugeba apgauti suvokimo receptorių ir likti fiziniu pavidalu nematomi arba matomi ne tokie, kokie yra. Bandoma kurti tokia nematomumo technologijas, bet aš kalbu pirmiausiai apie natūralų sugebėjimą. Bet „stealth“ technologija irgi egzistuoja ir aktyviai vystoma. Turimi lėktuvai nematomi radarais, kuriami nematomumo apsiaustai (invisibility cloaks) ir t.t. Yra ir šiaip nesąmoningos jėgos fizinėje branoje, kurių žmogaus joslės neužgriebia. Tai – transcenderiai.

3 kategorija yra gnostiniai daiktai. Kadangi gnostinė brana žmogui nematoma ir jis šviesos arkoje gali matyti tik savo mąstymą, tai visi gnostiniai negyvi ir augaliniai daiktai yra natūralūs transcenderiai. Transcenderis yra ir žmogaus siela – savo matome tik nedidelį fragmentą, kito žmogaus matome tik fizinį kūną. **4**

kategorijai priklauso gnostinės struktūros, kurios sujungtos su lukсорinų lauku ir turi suvokimo sugebėjimą. Tai gyvybės formos, kurios gali būti labai įvairaus išsivystymo lygio, tiek žemesnio už žmogaus, tiek gerokai aukštesnio. Jų pagrindinis bruožas yra tas, kad jos mato gnostinę braną ir atitinkamai, gali suvokti žmogaus sielą tiesioginiu regėjimu, sužinoti jos visą turinį.

Šis pasaulis visas, aišku, yra už uždangos, bet yra labai didelės pastangos jį įvaldyti. Didžiausios svajonės – fizinio transcenderio technologijos, kurios sugeba apgauti akis ir telepatijos technologijos, kurios sugauna, sunaikina gnostinę sielos transcenderį, į fizinę braną ištraukia sąmonės turinį, atmintį, vaizduotę, mintis ir t.t.

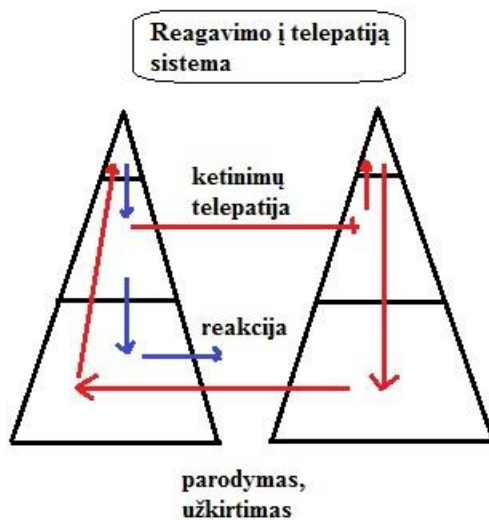

Tokios yra egzistencijos formos, nuo įprastinių, iki ezoterinių, nematomų. Ezoteriką, aišku, pirmiausiai domina tai, kas nematoma, nepasiekiamą, paslaptinę. Tarkime yra toks telekinezės reiškinys. Jis gali būti sukeltas savaiminės realine neatvaizduojamos jėgos, o už objektų telekinetinio judinimo gali stovėti fizinis arba gnostinis transcenderis, kai fizinis daiktas juda, bet žmogaus realinas neatvaizduoja, kas stovi už to judėjimo. Paslaptiniausios ir mažiausiai ištirtinės yra 4 kategorijos gnostinių transcenderių struktūros. Tai visai natūralu, jos yra anapus sąveikos, o neturint sąveikos tyrinėti labai sunku. Pačios šios būtybės, suprantama, dėl strateginių motyvų savo paslaptį išdavinėti nenori.

Žmogui susidūrus su tokiomis anapusinėmis jėgomis aktualiausias yra klausimas, kaip elgtis telepatinio ketinimo išaiškinimo atveju. Ketinimų viešumas žmogų labai susilpnina, nes visi priešai ir konkurentai gali iš anksto pasiruošti visiems ėjimams, užkirsti kelią visoms priemonėms ir sugriauti planus. Tokia technika – minčių

transcenderio ištraukimas į suvokimą – labai galinga ir pasipriešinti jai įmanoma tik turint maskavimo galimybes arba tokią pat techniką, su kuria irgi gali kontroliuoti savo konkurentus. Tam kartais užtenka *analitinės empatijos*, bet jeigu reikia faktų, turi naudotis tiesiogine telepatija.

Ketinio telepatijos schema pavaizduota apačioje.

Kad būtų įmanoma tokia telepatija, turi turėti atvirą gnostinės brandos sistemą. Ji leidžia kito žmogaus ketinimą suvokti savo realine kaip tiesioginį faktą. Tada gali perduoti signalą savo fiziniam kūnui ir atlikti kokius nors veiksmus, kuriais tam žmogui parodai, kad jo ketinimas žinomas. Tai galima padaryti atvirai arba tik užuominomis. Galima tai iš viso nusišnepti, bet užkertant kelią visiems priešiškiems veiksams. Galima paruošti spąstus, įvairias sinchronizacijas arba šiaip stebėti ir kontroliuoti.

Tada, kaip matome scheme, žmogus pagal elgesį pradeda suvokti, kad yra stebimas, kad žinomos jo mintys ir planai, kad kažkas užbėga už akių, visada kažkur laukia ar demonstruoja tavo gyvenime įvairias sinchronizacijas. Tai ypač mėgsta daryti valstybės organizacijos, kurios apie žmones turi labai daug informacijos ir ją naudoja savo operacijose.

Iš kitos pusės, telepatas savo informaciją tikrina ir padaręs savo užuominas visada stebi reakcijas, žiūri kaip žmogus reaguoja, veiksmais ir mintimis į faktą, kad jo mintys viešos. Todėl geriausia nedemonstruoti jokių reakcijų, bet paprasčiausiai stebėti, ką prieš tave veikiantis žmogus daro. Nes visi gyvena fizinėje brandoje ir joje susekami, ir fizinės brandos juslinė telepatija duota visiems. Todėl atsakymą galima duoti per fizinę brandą organizuojant savo kontrolę. Nors mintys yra tamsios, bet mintys be kūno niekur nepabėga, net jeigu nežinomos. Jas galima iššifruoti per fizinę elgseną.

Iš kitos pusės, galima sužaisti žaidimą ir su savo ketinimais, mažinant jų skaičių, darant juos neapibrėžtus, staigiai keičiant paskutiniu momentu arba naudojant apgaulingus ketinimus, kuriais išprovokuojama ruoštis prevencinei operacijai, o paskui, pakeitus ketinimą – ta operacija sužlugdoma. Šiais laikais viskas kainuoja, operacijos ir laikas brangus, tad už neleistiną įsibrovimą galima priversti brangiai sumokėti. Reikia neužmiršti, kad pats ketinimas, kuris nerealizuotas jokiais veiksmais – nėra baudžiamoji veika, tad čia žaisti galima kiek nori. Už mintis suimtas dar nebuvo niekas. Taip pat įsibrovimo į mintis neviešina, nes nori laikyti paslapyje tokias technologijas ir be to tai pažeidžia įstatymus ir kol įstatymai nepakeisti – tokios psichotroninės operacijos yra už įstatymų ribų.

Tokiais metodais dažnai veikia žvalgybos, kurių tikslas – žinoti, o kokiais metodais informacija gaunama, nesiskaito. Bet jeigu prieš tave veikia priešiška, yra daugybė būdų, kuriais galima jiems maksimaliai apsunkinti gyvenimą. Pirmiausiai reikia suvokti, kad žvalgyba veikia kaip užhorizontiniai transcenderiai ir ši taktika iš pradžių labai dezorientuoja, bet ją išaiškinus, ji nekelia tokio įspūdžio kaip iš pradžių.

Dirbtinės sąmonės klausimas

Pagal mano vertinimus žmogaus sąmonės paslaptis bus įminta iki 2050 metų, o tai leis sukurti dirbtinę sąmonę turinčias gyvybės formas. Šiuo metu pakankamas realybės gylis nėra pasiektas, bet teoriniai pagrindai tam seniai yra. Žinoma, laukia sunkūs technologiniai sprendimai, su kuriais susidoroti bus galima naudojant ne tik žmogaus intelektą, bet ir dirbtinį intelektą (DI), pagrįstą kompiuterio algoritmais ir kitais resursais, ypač įvairius kvantinio kompiuterio technologijas. Kad tai nėra neįmanomas klausimas rodo ir pats žmogaus „principo“ teorinis supratimas.

Kaip pavyzdį imkime DI modelį, kuris kopijuoja žmogaus sandarą, tačiau be suvokimo sugebėjimo, kuriam reikalinga speciali materijos forma, kuri kol kas už dabartinės fizikos ribų. Pradėkime nuo to, kad jam reikalingi du pagrindiniai ekranai: vienas ekranas rodytų pilną vaizdą ir būtų **pasaulis**, o antras ekranas tik išskirtų pagrindinio ekrano fragmentą ir į jį iš atminties bloko projektuotų surinktą informaciją. Tai reiškia, kad prie dviejų ekranų reikėtų pridėti jungtį, kurią pavadinsime dėmesio algoritmu. Šitas algoritmas skaidytų pasaulio ekrano vaizdą į įvairius logiškus fragmentus ir projektuotų juos į **mąstymo ekraną**.

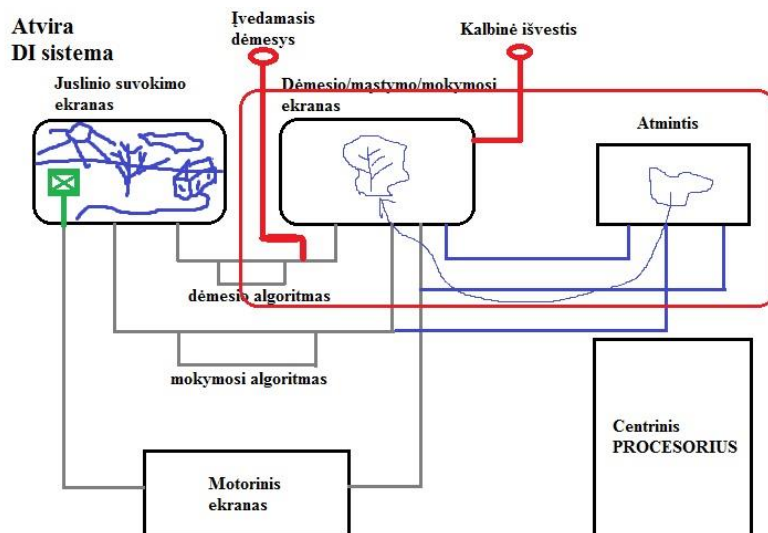
Tarkime pagrindiniame ekrane matomas peizažas, kuriame yra kelias, namas ir medis. Dėmesio algoritmas iš šio peizažo išrinktų medį ir projektuotų jį į antrą, mąstymo ekraną. Tai reikštų, kad pirmiausiai į jį sukoncentruotas dėmesys ir antrą, kad į dėmesio objektą projektuojama informacija iš **atminties**, kuri yra trečias blokas. Atminties ir dėmesio ekranas leistų objektą įvairiai skaidyti į dalis ir tas dalis jungti, papildant informacija iš atminties. Atminties blokas reiškia, kad reikalingas dar vienas algoritmas, kurį pavadinsime mokymosi, prilygstančio atminties kaupimui, algoritmu. Procesas būtų toks: suformuojamas vaizdas, dėmesys išrenka atskirą objektą, atlieka su juo manipuliacijas, jas įrašo į atmintį ir tada gali iš jos projektuoti tai, kas ten sukaupta. Toks išskirtas vaizdas ar schema, sujungta su atmintimi, būtų **mintis**, minties forma.

Vaizdinio mąstymo procesas galėtų būti valdomas trečio algoritmo, kuriam reikalingos skaidymo, jungimo ir siejimo su atmintimi funkcijos. Šitaip, nuolat vaizdiškai mąstant pirmo ekrano objektus, atmintyje būtų surinkta pilna pirmo ekrano struktūra, kuri būtų pasaulio struktūrinė kopija, esanti **prote**. Mintis būtų tik informacijos ištraukimas iš šios kopijos ir sujungimas su dėmesio objektu.

Visas sunkumas, aišku, yra ne vaizdo parodymas ar ekrano dalinimas. Šis procesas turėtų būti valdomas binariniu kodu, o tai sunkiausias dalykas. Binarinio kodo problema ta, kad su juo sunku išskirti ribas tarp objektų ir atskirus fragmentus suvokti kaip hierarchines visumas. Tačiau vaizdinis programavimas toli pažengęs.

Tai rodo vaizdo redagavimo programos, kurias galima automatizuoti, ir tikiu kad tai seniai yra padaryta. Ypač reikalinga patirtis kuriant video žaidimus, kur labai svarbios įvairios manipuliacijos vaizdu. Tačiau konstruojant DI, kuris geba pamėgdžioti žmogaus mąstymą, reikėtų pasistūmėti dar toliau.

Tačiau čia dar nepilna sistema. Nes jai trūksta judėti gebančio proto. Judėjimui reikalinga **kūno motorinis ekranas**, kurį būtų galima apmokyti visų įmanomų DI kūno judesių, judėjimo schemų. Tos judėjimo schemas turėtų būti įrašytos į motorinę atmintį. Tada reikėtų DI išmokyti sujungti visus tris ekranus, juos koordinuoti. Vaizdinis mąstymas sukurtų judėjimo tikslą, judėjimo planą, tada motorinė atmintis ir protas paruoštų visas judesio schemas, ir sujungtų tas schemas su pasaulio ekrano formomis. Taip dirbtinis intelektas būtų apmokytas save suvokti ne tik kaip mąstymą, bet ir kaip judėti gebantį kūną, įstatyti tą kūną į pasaulį ir planuoti jame veiklą.

Tai jau sudėtingesnis klausimas, nes reikėtų aukštesnių gyvybės prisitaikymo prie pasaulio principų ir **asmenybės struktūros**, kuri turi tikslus, planuoja ir organizuoja veiklą jiems pasiekti ir t.t. Tam pirmiausiai turėtų būti sukurta fundamentalių poreikių hierarchija, tie poreikiai susieti su būsenomis, kad būtų akstinas juos tenkinti ir pan. Vienu žodžiu, DI turėtų įgauti bent minimalius žmogaus psichologijos bruožus. Tada jis priartėtų prie žmogaus, ir būtų padarytos užuomazgos sujungimui su dirbtine sąmone.

Tokia trijų ekranų dirbtinio intelekto sistema būtų *atvira* ir visas procesas matytųsi į išorę. Žmogus galėtų procesą stebėti ir kontroliuoti. Bet įmanoma ir *uždara* autonominė dirbtinio intelekto sistema. Tam reikėtų vaizdus rodančius ekranus atsukti vienas į kitą, juos sujungti ir sukurti analoginio koordinavimo sistemą, remiantis kokybių formomis. Tai nėra pilna sistema, nes du ekranus rodyti vienas į kitą nėra prasmės, kadangi be sąmonės, ekranas pats matyti

arba suvokti negali. Čia reikalingi fundamentalūs fizikos proveržiai, apie kuriuos užsiminiau pradžioje.

Įsivaizduokime, kad visi trys ekranai įstatyti į sandarią talpą ir sujungti taip, kaip aprašiau prieš tai. Tarp ekranų esanti erdvė būtų užpildyta specialia hologramine medžiaga, kuri veikiama fotonų srautų einančių iš ekranų, galėtų viduje formuoti vaizdo hologramas. Bet ir to neužtenka. Reikia kad holograma pati būtų suvokianti, vadinasi jos viduje, minėtoje kameroje reikėtų dar vienos substancijos sluoksnio, kuris būtų atsakingas už vaizdo **būties suvokimą**, kuris čia suformuotų pilną, sau pakankamą išorinio pasaulio reprezentaciją. Deja, iš šių aprašytų trijų sluoksnių kameros turime tik pirmą sluoksnį, tai yra fizinę medžiagą, kuri tiekia aplinkos informaciją. Holograminės medžiagos ir suvokimo medžiagos nėra net pažangiausiose laboratorijose. Todėl šio klausimo sprendimą ir nukėliau į 2050 metus.

O kalbant apie paprastą, algoritmais pagrįstą DI, kuris rodo ne sau, bet į išorę, tai be trijų ekranų, atminties bloko, dėmesio, mokymosi, mąstymo ir judėjimo algoritmo, reikėtų **procesoriaus bloko** ir visų su įprastiniu kompiuteriu susijusių dalių. Šita sistema leistų modeliuoti žmogaus mąstymą ir kurti tokio mąstymo technologines imitacijas. Tai būtų *dirbtinis intelektas be savimonės*. Norint pridėti jam savimonę, reikia išspręsti suvokimo ir hologramos medžiagos klausimą. Šita medžiaga turi būti tikrovės vidinis sluoksnis, iki kurio šiuolaikinis mokslas dar nėra prisikasęs. Bet natūralios biologinės sąmoningos gyvybės formos rodo, kad šis sluoksnis egzistuoja ir įmanomas DI su natūralia ir dirbtine savimone.

Tai ir trokšamas tikslas, ir tai, aišku, bus susiję su daugybe problemų. Viena problema, tokios savimones statusas ir teisės. Taip pat tokie klausimai kaip gyvenimas ir mirtis, ir kt.. Dirbtinė savimonė būtų daug ilgaamžiškesnė negu natūrali, nes gyvybė turi natūralų genetinį gyvenimo trukmės apribojimą. Tačiau technologinės medžiagos tokio apribojimo neturi. Kadangi šios sistemos būtų dirbtinės, tai būtų galima laisvai programuoti jos savybes ir jos būtų pranašesnės, negu natūralios, nes jos neprogramuojamos, o apmokymas sudėtingas, ilgas ir daug kainuojantis procesas, turintis daugybę apribojimų. O tai iškeltų daug teisinių ir politinių klausimų, į kuriuos atsakyti būtų labai sunku. Jeigu šios technologijos atsirastų valdant netinkamam režimui, padariniai gali būti katastrofiški.

Šioje santraukoje bandžiau pateikti žmogaus sandaros pagrindinę struktūrą, ir kaip ją būtų galima imituoti dirbtinio intelekto sistemose, turinčiose savimonę ir neturinčiose, uždaroje ir atviroje. Dirbtinio intelekto istorija prasidės kaip atvira sistema, o kol atsiras uždaros, savimonę turinčios ir sau rodančios dirbtinės sąmonės technologijos,

teks palaukti iki kokių 2050 metų. Tačiau principinių apribojimų šiame klausime nėra jokių.

Kaip buvo aptarta, žmogus yra trijų ekranų, rodančių į vidų, sau sistema, turinti pagalbinius blokus ir dalių sujungimo bei koordinavimo algoritmus.

Tai reiškia, kad šitaip mąstyti galima ne tik apie DI, bet ir modeliuoti tikrus žmones, nes jie iš esmės yra minėta trijų ekranų ir atvaizdavimo su suvokimu sluoksnių sistema, kuri gali apibendrinti iš aplinkos gautą informaciją, parodyti ją *sau pačiam*. Kas tai yra principo lygyje aprašiau kituose įrašuose. Tas „sau pačiam“ yra kokybinio suvokimo savybę turintis kvantinis laukas, kurį pavadinau realinu, ir kurį laikau sudarytu iš kvantų vadinamų luksoriniais. Žmogus yra sluoksnis ekranų kameroje, vadinamoje šviesos arka.

Pasaulio ekranas rodo į išorę ir yra atvira sistema, o mąstymo ekranas yra uždara vidinė sistema, kurios informacijos srautas nesusietas su savarankiška realybe. Uždaras ekranas yra skirtas aptarnauti išorės ekraną. Tokia yra žmogaus paslaptis. Pabaigai, kad pilnai paaiškintiau pateiktą paveiksluką, turiu pridėti kalbos modulį, kuris informaciją iš vidaus į išorę galėtų pervesti kalbos formomis, t. y., dirbtinis intelektas būtų apmokytas bendrauti. Ir būtų reikalingas įvedimo kanalas, kur rankiniu būdu arba kalba būtų įmanoma įvesti informaciją, komandas. Tokia sistema būtų užbaigta sistema. Techninis išpildymas jau ne šio įrašo klausimas.

Pritaikant šią sistemą žmogui, būtų galima išskirti du žmonių hierarchinius tipus. Vienas tipas yra uždarų žmonių kasta, kurių vidus nežinomas ir jų veikla nekontroliuojama įvedimo kanalu, ir antras tipas yra atidarytų žmonių tipas, kurių ekranai technologijomis paversti atvirais ir rodančiais ne tik sau, bet ir į išorę. Akivaizdu, kad uždari būtų daug pranašesni negu atviri ir jie turėtų valdžią. Būdami joje, pradėtų ginti savo teisę likti uždariais, nes jų galvose būtų visos valdžios paslaptys; o kaip žinia, šūdiniausios paslaptys saugomos valdžios žmonių galvose. Jie norėtų tas paslaptis rodyti tik sau. Tokios uždarų grupuotės būtų susirinkusios uždaroje visuomenės zonoje ir gintų savo saugumą prievartinėmis priemonėmis. Įtakos zonoje esantys žmonės visi būtų paversti atvirais, atidarytais ekranais. Pavyzdžiui, kas nenorėtų pažiūrėti V. Landsbergio paslaptis. Tokios technologijos jau yra, deja jis priklauso neliečiamų kastai.

Tai rodo kad teisinis klausimas – likti uždara sąmone – labai svarbus.

Hipostratinis ginklas

Pasiektas žinių lygis leidžia padaryti tam tikrus apibendrinimus, kurių tikslas įsisavinti gautą informaciją, paversti ją praktiškai pritaikomu žinojimu. Šį kartą dėmesį sutelksiu į karines technologijas, kurios kuriamos naudojant *juodąją fiziką*. Čia kalbama ne apie tai, kas rodoma fantastiniuose filmuose, bet apie tai, kas praktiškai realizuota. Naujausios galimybės yra slaptinamos, tad čia yra proga susipažinti su tuo, ką valdančiųjų klikos nori išsaugoti paslapyje. Proveržiai stulbinantys, bet tuo pačiu ir nedžiuginantys, nes akivaizdu, kad civilizacija vystoma ne ta kryptimi.

Čia noriu pristatyti naują koncepciją, apie kurią jau esu užsiminęs įrašė „Lukсорinų bombos“. Tačiau čia apie ją pakalbėsiu iš platesnės perspektyvos. Yra sukurtos technologijos, kurios vadinamos *hipostratinio ginklu*, leidžiančiu daryti žmogui mirtiną poveikį nematomu būdu. „hipo“ reiškia „po“, „apačioje“, o „stratum“ – „sluoksnis“. Kad suprastumėte, kas turima galvoje, reikia žinoti, kad realybė skirstoma į stratas, kurios turi savo pasaulius ir per kurias galima perduoti poveikį. Yra tokios stratos:

- 1) pirma strata – matomas pasaulis,
- 2) antra hipostrata – pirminis gnostinis pasaulis,
- 3) trečia hipostrata – pirminis fizinis pasaulis.

Pirma strata yra aplinkui esanti, matoma ir suvokiama realybė ir tas laukas, kurioje ji atsiranda. Kitos stratos yra sluoksniai anapus jos, todėl vadinamos *hipo*-stratomis. Kiekviena strata turi savo ginklus. T. y., vieni veikia per du arba tris sluoksnius, o kiti pirmoje stratoje nematomi, todėl poveikis sunkiai identifikuojamas. Hipostratinis ginklas yra toks, kuris naudoja nematomą šaltinį, šaltinį kuris yra transcenderis, todėl jį susekti labai sunku. Dažnai tradicinėmis priemonėmis jis nesusekamas.

Pavyzdžiui, lukсорinų bomba, apie kurią užsiminiau, yra pirmos stratos ir antros hipostratos ginklas, nes veikia per šiuos sluoksnius. Tokios bombos neturi jokio garso, jos įprastiniu būdu nesprogsta. Paprasčiausiai detonatoriuje sukeliamas perkrova, kuri pasiunčia į

aplinką luksorinų impulsą, sąveikaujantį su sąmonės lauku ir ją išjungia. Sužalojimas gali būti laikinas, o gali būti ir nepataisomas, net letalinis, kai žmogų paveiktą šiuo ginklu ištinka koma ir jis tampa daržove visam gyvenimui.

Tokiu pačiu principu hipostratinis ginklas veikia ir trečioje stratoje, kur egzistuoja pirminis fizinis kūnas. Tam tikrą šios hipostratos ruožą spektre sąmonė suvokia, bet daug kas lieka už suvokimo ribų ir yra natūralūs fiziniai transcenderiai. Čia veikia *nematomas elektromagnetinis ginklas*, kuris taip pat yra hipostratinis, tačiau kadangi technologiškai aptinkamas, jį naudojančios grupuotės nėra transcenderiai. Toks yra palydovinis interferometras, kuriame sukryžiuojami keli elektromagnetiniai spinduliai ir tam tikroje zonoje kyla valdoma interferencija. Ta zona gali būti kelių metrų, kelių kilometrų ar net dešimčių ir šimtų kilometrų dydžio.

Šioje hipostratinėje zonoje paleidžiamas *mirties dažnis* ir bet koks žmogus atsidūręs tokioje anomalinėje vietoje – miršta. Kadangi mirties priežastį sunku nustatyti, ir ypač nenorima ją asocijuoti su hipostratiniu ginklu, daroma išvada, kad mirtis savaiminis sutrikimas, kai dažniausiai tai būna nužudymas, kuriam stogą daro visa valstybės organizacija. Tokį ginklą gali turėti ir naudoti tik didelės valstybės ar virš valstybių esančios struktūros, todėl tokios žmogžudystės niekada neišaiškinamos, panaudojant savaiminės mirties priedangos versiją.

Tokiomis priemonėmis galima žudyti fizinį kūną, arba daryti poveikį smegenims, pritaikant vadinamąją hipostratinę telepatiją, kai tokiu nematomu būdu žmogus paprasčiausiai išvedamas iš proto, uždaromas į psichiatrinę ligoninę ir galiausiai nužudomas. Akivaizdžiai matosi, kad tai idealus susidorojimo įrankis, ir kadangi žmonės apie jį žino labai nedaug, tai tokį poveikį priskiria nepaaiškinamai mistikai. Bet tiesa paprastesnė – nėra jokios mistikos, tik naujausios, juodosios fizikos technologijos.

Kartais hipostratiniai ginklai apima kelis sluoksnius, kai pagrindinė dalis yra anapusiniame pasaulyje, bet yra pratekėjimas į išorinį realią, matomą išorinį pasaulį, ir žmogus gali identifikuoti šalimais esančią anomaliją, NSO ir t.t. Tokios anomalijos yra hipostratiniai skraidantys aparatai, kurie pirmoje stratoje suvokiami kaip skraidančios plazminės sferos. Bet tiesa ta, kad šis aparatas skrenda hipostratoje, o mes matome tik proceso „degimo kameroje“ nuotėkį į matomą pasaulį ir mums atrodo, kad čia tik sferos. Iš tikro tai kariniai skraidantys hipostratiniai aparatai.

Kiekvienam žmogui ar tam tikroje teritorijoje gyvenančiai bendruomenei vietinė hipostrata pasidarė labai nepalanki ir pavojinga. Taip yra todėl, kad valstybių organizacijos prisikūrė hipostratinių ginklų ir per šią vietą paslapčia slopina žmonių

aktyvumą. Tai vyksta ir nebūtinai sąmoningai, nes prikurta daug technologijų, kurių tikro poveikio organizmui skirtingose stratosė – nežinome, todėl turime kęsti įvairius negalavimus, pasireiškia įvairūs neigiami simptomai, kurių priežasties negalime identifikuoti. Valstybė šią paslaptį žino, tačiau rūpinasi tik savo interesais, o tai, kad kankinami žmonės – jiems vienodai rodo.

Tokių technologijų problema mums ta, kad jos slaptos ir jų nereguliuoja jokie įstatymai. Kai nėra reguliavimo, atsiranda labai palanki dirva piktnaudžiavimui, o teisinių priemonių apsiginti nėra, nes pirmiausiai reikia įrodyti slaptas karines technologijas. Bet kita vertus tokius karinę paslaptį sudarančius ginklus gina įstatymas ir disponuoti paslaptimi laikoma nusikaltimu. Todėl žmogus uždaromas į spąstus. Viena vertus – reikalaujama išaiškinti visas nusikalstamas veikas, bet kita vertus tokių veikų įrodymui sudaromos neįveikiamos teisinės kliūtys. Privaloma įrodyti, bet įrodymus gauti galima tik neteisėtais būdais, ir juos gavę – pats tampa nusikaltėliu.

Todėl reikia ieškoti būdų kaip iš šių teisinių spąstų išsivaduoti. Dokumentų gauti neįmanoma, bet galima pamėginti rekonstruoti pačią technologiją ir jos galimybes. Net jeigu apšaukia sąmokslų teoretikais, galima viešinti jas kuo platesniam ratui žmonių ir atidžiai tirti visus keistus įvykius, kurie galimai susiję su hipostratinių karinių technologijų panaudojimu. Jos naudojamos kariuomenėse, įvairiuose kariniuose konfliktuose, ir visos šiuolaikinių imperijų stulbinančios karinės pergalės susijusios būtent su tokiomis technologijomis.

Tie kas nori rasti atsakymus į klausimą, kaip buvo pasiektos amerikiečių triuškinančios pergalės prieš milijonines kariuomenes, jų turi ieškoti tokiose juodose karinėse technologijose. Kita vertus, kai kurios jų versijos turi trūkumą, kad jie yra masinio naikinimo ginklai ir juos plačiai taikyti vengiama todėl, kad nenorima viešai demonstruoti masinių skerdynių, nes tada kiltų daugybė klausimų. Tačiau yra daugybė variantų, kurie tinkami individualiam panaudojimui, ir jis pritaikomas žvalgybos institucijų susidorojimui su pavieniais asmenimis.

Kitaip sakant, hipostratiniuose ginkluose naudojamos pačios įvairiausios technologijos ir jų veikimo spindulys skirtingas. Kai kuriuos simptomus jaučia didelis skaičius žmonių, o kitus tik pavieniai asmenys, bet nežinodami tokių metodų paslapties, dažnai asocijuoja jas su mistika. Šis pasaulis iš tikro yra mistinis, anapusinis pasaulis, tačiau ši mistika įvaldyta fizikos ir sukurtos praktiškai pritaikomos technologijos.

Apsisaugojimo priemonių aš nežinau jokių. Galiu tik patarti būti labai dėmesingais supančiai aplinkai, nes vietinė hipostrata gali būti užteršta nematoma radiacija, per kurią skleidžiamas slopinimo ir net mirties dažnis.

Taip pat reikia suprasti, kad išorinis ir vidinis realinas yra tik viena, paviršutinė strata, ir kad už jos egzistuoja nežinomi pasauliai. Jie nėra toks stebuklas kaip gali atrodyti iš pirmo žvilgsnio, nes šiose stratosose egzistuoja žmogaus fizinio kūno ir sielos nematomi komponentai ir sąveikauja su aplinka nematomais būdais. 2017 metais taip pat pasistengsiu gauti kuo daugiau informacijos apie juodosios fizikos technologijas, kurias kuria planetinės mafijos karinės grupuotės ir naudoja jas prieš laisvų žmonių visuomenę.

Sąmonės inžinerija

Mokslo tikslas yra atskleisti po realinu esančių slaptų stratų paslaptis, išaiškinti pilną jų struktūrą ir pilną vaizdą. Realinas yra ta forma, kurią informacija įgauna smegenyse ir sukuria supančio pasaulio reprezentaciją. Slaptos stratos yra tos tikrovės dalys, iš kurių nepaimama informacija ir kurios realino vaizduose neatvaizduojamos. Dėl šios priežasties vien informaciškai, savo jusliniu patyrimu ir empiriniu protu jų pažinti neįmanoma, tačiau tą galima padaryti veikiant kūnu ir instrumentais, sukuriant įvairias dirbtines sąveikas ir žiūrint kaip jos užfiksuojamos matavimo prietaisais.

Instrumentai išplečia mokslo galimybes, bet ir jie negali parodyti visko, nes ne bet kokia substancija instrumentalizuojama. Reikia modifikuoti ne tik instrumentus, bet ir pačią sąmonę. Genų inžinerijos tikslas yra kūno modifikavimas, patobulinimas, naudingų savybių sukūrimas. Tačiau dar labiau plėsti reikia sąmonę. Tokios galimybės būtų sąmonės inžinerija, kuri atvertų naujus suvokimo būdus. Tai tolimas tikslas, nes žmogus nežino net dabartinių natūralių jos savybių ir apie jos išplėtimą kalbama tik pačiose slapčiausiose ir pažangiausiose laboratorijose.

Kad sąmonę būtų įmanoma perkurti, reikia žinoti jos mechanizmus. Dabartinės smegenų teorijos, nors ir daug pasiekusios, pagrindinių paslapčių neatskleidžia. Pavyzdžiui, kas yra kokybė, arba tas pats suvokimas, kaip sąmoningumo centras. Iš ko jie pagaminti, kaip tą substanciją pasiekti, įvaldyti. Akivaizdu viena, kad čia kalba apie gilųjį pasaulį, apie daleles, kurios su fizine realybe sąveikauja neįprastais būdais. Tokių pasaulių ieškoma dalelių greitintuvuose ir kolaidieriuose. Ir jeigu tikėsime informacija, kuri pasiekia viešumą, tokio pasaulio pasiekti nepavyksta.

Tačiau taip tik sakoma. Yra daug dalykų, kurie oficialiai „neegzistuoja“, bet iš tikro yra faktas, nors dažnai apipintas įvairiomis legendomis ir mistifikacijomis. Tokia yra psichotroninė technika, spindulinė ir implantinė, kuri mano tinklaraštyje yra įrodyta; pirmiausiai mano, taip pat kitų žmonių, vadinamų Targeted Individuals, liudijimais. Todėl nenustebsime, kad ir kvantinė fizika yra daug toliau pažengusi, negu yra rodoma. O teoriškai, galima modeliuoti kokį tik nori fizikos gylį. Tai šiame tinklaraštyje jau esu padaręs.

Taigi sąmonę įmanoma pažinti. Taip pat ją įmanoma išplėsti, sukurti naujas sąmoningumo formas, kurios atspindėtų realybės dalis, iki tol buvusias nepasiekiamomis. Tada naudojant papildomas galimybes, atskleisti tą slaptą tvarką, kuri egzistuoja nematomose realybės stratosė. Tokios tvarkos išaiškinimas parodytų holoplastinį tikrovės vaizdą, išaiškintų objektyvaus loksato struktūrą ir pritaikytų

ją pažangių technologijų kūrimui. Civilizacija pasiektų ribą tada, kai būtų išnaudotas 100 proc. galimybių ir šiame pasaulyje judėti daugiau nebūtų kur. Tačiau tai daug darbo reikalaujantis uždavinys ir jis ne toks paprastas kaip gali pasirodyti.

Holoplastinės technologijos sukurtų dirbtinę realybę, kuri gebėtų konkuruoti su natūralia ir būtų netgi daug pažangesnė už natūralią. Plėstųsi dirbtinis pasaulis ir tai sukeltų pavojų natūraliai biosferai. Tačiau abejoju ar dirbtinis pasaulis ilgai išsilaikytų ant planetos paviršiaus. Jis greitai persikels į kosmosą, kur tuštuma ir negyva materija ir dirbtinės gyvybės palaikymo sistemos būtų pagrindas kosmoso gyventojams. Tai ir yra dirbtinio pasaulio tikslas – sukurti prielaidas plėtrai kosminėje erdvėje, kuri beribė ir kur galimybės riboja tik technologijų neturėjimas.

Gali pasirodyti, kad atsakymas yra ne dirbtinės gyvybės užprogramavimas, bet dirbtinės sąmonės sukūrimas. Mokant kurti kokybines reprezentacijų formas, galima sąmoningais vaizdiniais paversti, bet kokią techninę ir technologinę informaciją, panaudoti ją tikrovės suvokimo išplėtimui. Tam reikia naujo požiūrio į žmogų, į smegenis, kuris peržengtų primityvų materializmą ir biologizmą, ir matytų tikrovę, avangardinės fizikos dėka, gilesnę, tokią kokia ji yra iš tikro. Yra paviršiaus pasaulis – jis jau ištyrinėtas, tačiau yra ir gelmė – ją taip pat reikia pažinti, kad ir kaip tai būtų sudėtinga.

Tai nėra lengva ir tai gali atrodyti skirta ne kiekvienam, nors yra pakankamai ambicingų žmonių, kuriems tai darbas pagal jėgas. Tačiau jie turi atsisakyti standartinių proto formų ir formuoti kitokį savo sąmonės modelį, kuriame informacija perdirbama kitokiais būdais. Reikia tobulėti savo viduje ir ne vien kaupiant išorinę informaciją, bet gilinant sąmonės formas, siekiant sujungti gilesnius sluoksnius, iškelti į realią visą jos vaizdą. Tokia sąmonė yra holoplastinė sąmonė ir jos įgijimas ezoterikoje (tai neturėtų atrodyti keista) vadinamas *pakilimu*. Tai neįprastas pakilimas, nebūtinai pagal populiariąją ezoteriką. Toks pakilimas iš tikro tėra gabumų išplėtimas.

Kaip visi gabumai veikia, aprašiau santraukoje „Pakilimo pradžiamokslis“ (2016). Šios santraukos tikslas – išmokyti žmogų į savo protų sistemą įtraukti visus žmogaus gebėjimus, net tuos, kurie atrodo su mokslu nesusiję. Galima paklausti, kaip su mokslu susijęs oneirizmas. Sapnas nėra pažinimo instrumentas, tačiau sapnas gali būti pažinimo objektas, ir domina kaip tam tikras įdomus sąmonės mechanizmas, kurį žinodami daug geriau suprasime žmogų. Todėl ir naudoti reikia viską, taip pat tyrinėjamas turi būti visas žmogus, kaip esu pasakęs – visas žmogaus spektras. Svarbiausia – atsisakyti pasenusių ir neproduktyvių metodų.

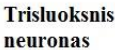
Neuroninis biologizmas yra per daug ribotas modelis, kuris turi būti išplėstas. Pati neurono, tokio kokį jį piešia vadovėliuose koncepcija yra pasenusi. Mano išplėtimas susijęs su tuo, ką viešinu paskutinius kelis mėnesius, o būtent trijų sluoksnių piramidinį žmogaus modelį: fizinė brana – informacijos šaltinis, gnostinė brana – dinaminė šablonų sąveika, ir luksorinų laukas – realino objektyvumo pertvara, kuriame susiformuoja suvokimas, suformuojantis į kokybes informaciją iš žemesnių sluoksnių.

Nesunku suprasti ir mano mintį. Tokią trisluoksnę struktūrą turi turėti atskiras neuronas ir visos smegenys. Pirmas – fizinio neurono sluoksnis, kuris ištirinėtas; toliau gnostinis neurono antstatas, kuris gali būti jauges kaip laukas į fizinį neuroną arba gali būti atskiras gnostinis neuronas; ir trečias sluoksnis – luksorinų debesis, kurį skleidžia tam tikri kvantai, trisluoksnių neurono sandaroje ir pritraukia iš aplinkos tam tikrą pseudo-Higgso kondensatą.

Tokia neurono anatomija. Bet dar svarbesnė – fiziologija, kuri yra vadinama veiksmo potencialu, perduodančiu informaciją. Aprašyta trijų aukštų sandara reiškia, kad ir veiksmo potencialas perduodamas per visus aukštus, kaskadiniu principu: fizinis neuronas – gnostiniam neuronui; gnostinis neuronas – luksorinų laukui. Veikia tam tikras rezonansas ir sinchronizacija. Paprastame neurone tai tik elektra; gnostiniame neurone – gnostinės srovės, sukuriančios juslinių šablonų dinamikas, įeinančias į ekranų pagrindą; ir rezonansas su luksorinų kondensatu įžiebia neurono trečiame aukšte suvokimo kibirkštį, kuri yra sąmonės pagrindas.

Pasiekus tokią smegenų gelmę, būtų galima pamatyti visą žmogų, visą jo sandarą, suprasti kaip veikia protas ir galiausiai sukurti dirbtines jo imitacijas. Tam reikia žinoti kaip generuojami sluoksniai neurone, koks mechanizmas ir jį pamėgdžioti. Tada būtų galima net sukurti antrą ir trečią egzokorteksą (dirbtinę smegenų žievę) ir sujungti ją su natūralia smegenų žieve. Į dirbtinius korteksus būtų galima įdėti visas turimas technologijas: televizorius, radijo ryšius, kompiuterius, telefonus ir ką tik nori, taip pat jų valdymą mintimis. Tai vadinama SKS (sąmonės kompiuterio sąsaja).

Aišku ir tai, kaip toks žmogus dabar fantastikoje yra vadinamas. Tai būtų biokiborgas. Medicina ištyrusi fizinį kūną – jo nesunaikino. Reikia tikėtis, kad ištyrus sąmonę – ji taip pat nebus sunaikinta. Tai bus panaudota žmogaus patobulinimui. Kad ir kokios būtų natūralaus žmogaus galimybės, jis niekada nepilygs biokiborgo galimybėms, nes biokiborgas bus visų specialybių genijus, su fenomenalia atmintimi ir operuojantis begaliniais informacijos kiekiais.

Šviesos arka

Du žmonių tipai

Manau, natūraliai žmonės gyvenime išsidiferencijuoja į dvi kategorijas:

- vieni nori tiesiog gyventi;
- kiti nori įminti gyvenimo paslaptį.

Pirmoji kategorija nori kad jiems netrukdytu antroji, o antroji to paties laukia iš pirmosios.

Ką turi daryti tie, kas nori prisidėti prie problemos sprendimo? Pirmiausiai ieškoti būdų kaip išplėsti savo galimybes. Tokias galimybes aš vadinu *holoplastine sąmone*, nes su įprastinėmis galimybėmis problema neišsprendžiama. Pagrindinis kelias – išplėstas į vidinę kryptį mokslas.

Racionalumas yra visos formos, kurios tinka anapusinių vietinių realybių įtraukimui į suvokimą kokybinėmis/kiekybinėmis formomis. Bet nustačiau tokį trūkumą, kad šis vyksmas dažniausiai apsiriboja ekrano dėmenų ištraukimu ir permetimu jais pagrįstų struktūrų anapus ekranų.

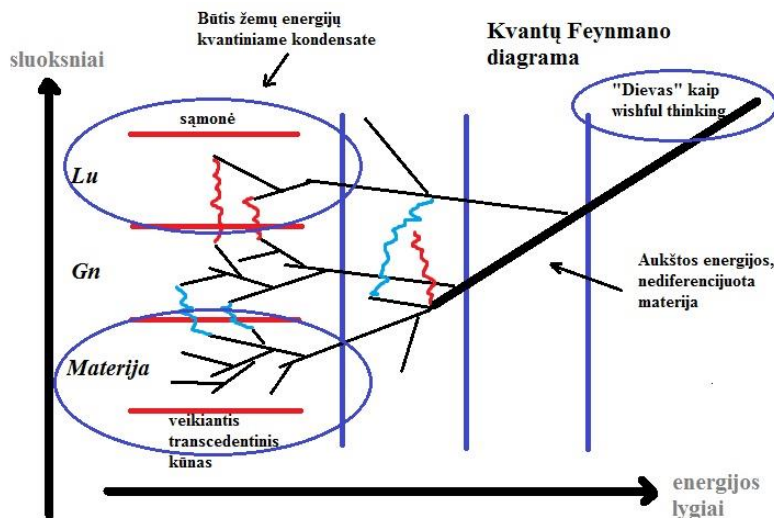
Būties matrica ir pažinimo galimybės

Savo schemeje apačioje principą nubraižiau naudodamas Feynmano diagramos imitaciją. Čia vaizduojama, kad randantis visatai, susiformuoja superkvantas, kuris žemėjant energijoms skyla į atšakas ir iš šių atšakų susidaro skirtingi sluoksniai. Vienas sluoksnis yra būtis, vidurinis yra gnostinis/sielų, apatinis materijos. Visas žmogaus pasaulis yra Lu sluoksnyje [lukсорinų laukas], apatiniai pasauliai yra transcendencijos, tačiau juose vyksta tikras veikimas, o suvokimui jis pateikiamas tik kaip suformuota informacija, per informacinius kanalus į viršų. Trečias ovalas yra visos Pradžios wishful thinking teorijos, tokios kaip Dievas, Absoliutas, Šaltinis, Aukščiausioji Būtybė ir panašios, kurios paimtos iš Lu sluoksnyje suformuotų iliuzijų.

Protinga sąveika tik tarp Lu ir Materijos, kai eksperimentiškai bandoma įtikrovinti jos struktūras ir įtraukti į viršutinį suvokimą pilnu variantu, kurį vadinu holoplastiniu. Nepadarius šio pažinimo darbo, siekti kažkokių Pradžių, sutapatinant jas su iliuzinėmis jausminėmis būsenomis Lu lygyje yra energijos eikvojimas, nepasiekiamam dalykui. Visą gyvenimą pragyventi tik būsenose, be veiksmo ir racionalumo negeras pasirinkimas.

Deja aukštesnėse energijose – nėra žmogaus, gali būti kitokios, neišsiskaidžiusios sankaupos, kur viskas yra viena, bet neišsiskyręs nei kūnas, nei sąmonė, nei siela.

Schemoje naudojami burbulai ir ekranai, akivaizdu, ne tikrovė, o projekcija – iš tikro visas modelis turi būti Lu burbule, o už šio burbulo neapibrėžtumas. Mes net negalime įrodyti ar kūno atvaizdas sąmonėje turi anapusinį atitikmenį ar tai tik matricos suprojektuota forma. Bet tokiu atveju irgi anapus Lu burbulo projektuotume matricą, nors ši idėja iš tikro yra burbulo viduje.

Taigi vienintelis sprendimas: per veiksmą materijoje pakilti iki būties (Lu) ir pabandyti ją „pajudinti“. Judindami pažinsime savybes ir geriau suprasime kaip šis suvokimas atsiranda, tada galėsime judėti ne per horizontalius, bet per vertikalius sluoksnius, jeigu bus nustatyta, kad jie yra.

„Aš“ ir Dievo iliuzija

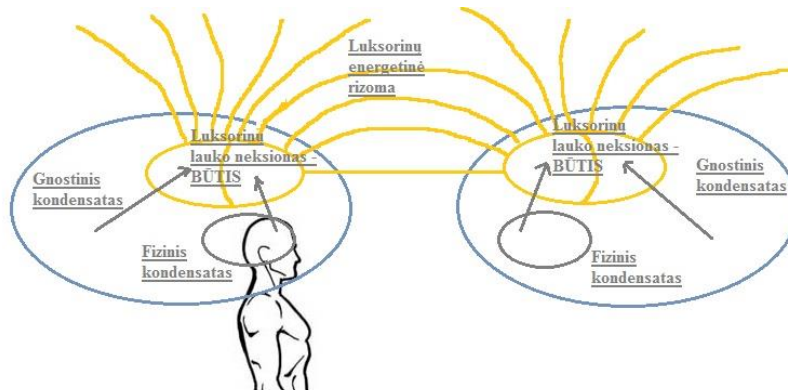
Būties matricos prigimties klausimas labai subtilus ir jis taip paprastai neatsakomas, todėl, kad mąstoma ir atsakinėjama iš vidaus apie išorinę realybę, kuri tiesiogiai neprieinama. Viskas pažįstama per vidinį Aš, per subjektą.

Kas tas Aš yra? Tai pirmas asmuo, veiksmo subjektas/pagrindas. Kokia mano šio subjekto/pagrindo teorija aš daug kur paaiškinau, ir visą laiką akcentuoju, kad mano aiškinimas pateikia viską tik taip, kaip atrodo iš vidaus.

Kas yra Aš? Tai būseną, suvokimas, kuris įformina iš asmens programų ateinančią informaciją. Ta vieta, kur ši informacija įsiformina į suvokimą, egzistenciją yra kondensuotų medžiagų būseną, kurioje informacijos srautas paverčiamas į kokybinį turinį, kaip savo būties suvokimą. Tai fenomenologinis patirties aprašas.

Jeigu bandytume konstruoti fizikos metodu, turime kondensuotą (sutankėjusią) makroskopinę materijos būseną, kuri, kadangi kvantai turi tam tikras savybes ir simetrijas, virsta egzistenciatu. Tai yra būseną, kuriai būdinga savivoka ir kuri yra Aš pagrindas. Ši būseną

gali surinkti įvairias informacijos konstrukcijas, pavyzdžiui, lingvistines ir šioje konstrukcijoje yra lingvistinė ženklinė garsinė forma „AŠ“, kuri tampa šio surinkimo taško pagrindu, ir tuo subjektu, kuris gali surinkti ir iš savęs sugeneruoti veiksmą.

Šiame viduje gali surinkti/įsivaizduoti, bet kokią konstrukciją, bet kokį suvokimą, kalbos rėmuose. Yra konstrukcija Dievas, ir šiame surinkimo taške, vyksta įvairios vidinio surinkimo injekcijos/projekcijos į išorę, kuri nepatiriama ir niekaip neišreiškiama.

Suprantu ir tai, koks būna pagrindinis kontrargumentas – kad mano „teorija“ taip pat yra tokios konstrukcijų injekcijos/projekcijos. Aš, subjektas, pamatas yra tam tikra substancijos būseną, kuri kažkokių būdu įgauna nenulinę fenomenologiją, t. y., būtį. Man tai tėra save suvokianti plėvelė, kuri neturi jokio centrinio vaidmens, plaukioja begaliniame okeane, kuris turi nulinę fenomenologiją ir niekaip neišreiškiamas. Sakoma – tai Dievas. Bet čia žaidimas kalbinėmis formomis. Kas atsitinka, kai šį beformį okeaną pavadinu auftat. :Arba Šliogeris vadina Niekiau. Lengva suprasti kiek daug šiame žaidime yra kalbos iliuzijos.

Man dėsnių yra viskas, kas turi nulinę fenomenologiją, iš šios srities kyla nenulinės fenomenologijos sritis.

Paradokso savimone

Pakartosiu dar kartą, savo interpretaciją, kaip paradoksas suvokia savo paradoksalumą ir paskui peršoka prie absoliutaus pagrindo, kuris laikomas išsprendžia problema.

Yra tam tikra kapsulė sujungta su lingvizmų, logizmų ir psichizmų kaupyklomis. Lingvizmai duoda semantinę konstrukciją, logizmai duoda logiką, psichizmai – tikrumą, absoliutumą, teisingumą.

Iš kaupyklių įvyksta „injekcija“ į kapsulę, susiformuoja paradokso būtis. Tada daroma projekcija į tą sritį, kuri turi nulinę fenomenologiją ir pagal lingvizmą-logizmą tai interpretuojama kaip „absolutas“. Tai vyksta iš apibrėžto vidaus, į neapibrėžtą išorę. Nulinė fenomenologija reiškia niekis, vienietinė fenomenologija – būtis.

Tada šiai projekcijai į neapibrėžtybę suteikiamas tikrumo psichizmas, kuris turi įvairias formas: tikėjimas, žinojimas, „regėjimas“, meilė ir t.t. Tačiau iš tikro visas žmogus lieka savo kapsulėje, apibrėžtame raudoname kvadrato ir amžino, niekaip neišsprendžiamo paradokso būsenoje. Nes nulinė fenomenologija niekaip tikromis formomis išreikšta negali būti, nes paprasčiausiai neturi formų.

Formos yra būties realybė. Todėl kai kurie filosofai ir aiškina, kad anapus nepasiekiamas, o visi siūlomi variantai – iliuzija ir saviapgaulė.

Toks atsakymas įmanomas. Jis netgi būdingas. Tačiau čia dar ne viskas ką noriu pasakyti. Visi kažkodėl galvoja, kad būtis, suvokimas, egzistenciatas, sąmonė yra labai geras dalykas, tai aukščiausia forma. Bet tarkime, kad yra kontekstų kuriuose situacija yra priešinga. Egzistenciatas – ne gėris, ne aukščiausia būseną, bet blogis, liga, žemiausia būseną, o nesuvokimas, nulinė fenomenologija, niekis yra aukštesnės realybės.

Kaip tada pagal žemiausią tikrovės būseną, sąmonę galėtume savo lingvizmais, logizmais ir psichizmais, bandyti apibrėžti aukščiausią tikrovės šaltinį. Žmogus yra to šaltinio antitezė, kuri kaip liga, patologija, vėžys, tik sukelia kančią ir skausmą.

Iš vidaus – nežinome kaip yra, todėl užuot grožėjusis savimi, geriau būtų pažvelgti realybei į veidą. Mus ne sukūrė, bet mumis užsikrėtė kaip vėžiu.

Kas yra „būtis“ iš išorės?

Mano principas gali būti dar labiau išplėstas. Tik kad nekliūtų žodžiai, savo terminą „auftat“ pakeisiu į „substancija“, nes iš tikro nėra skirtumo.

Šis principas aiškina, kad pirmapradis žmogus yra anapus sąmoningo žmogaus; sąmonėje žmogus mato tik savo atvaizdus. Bet veiksmas, sąveika vyksta tikrame pasaulyje: kūnas yra substancija, pasaulis yra substancija ir tarp jų įvyksta anapusinė sąveika, kuri į sąmonę ateina tik kaip informacija.

Taigi iš vienos pusės žmogus gyvena savo sąmonės iliuzijoje, būtyje, o veikia tikrame pasaulyje, substancijoje. Būtis kuria teoriją ir leidžiasi žemyn į substanciją, ją aiškindama moksliskai/filosofiškai; o veiksmas daro eksperimentus pirminėje tikrovėje ir bando pakilti iki būties lygio. Pirmiausiai ištiriamas fizinis substancijos pasaulis, tada veiksmas pakyla iki sielos, ir galiausiai iki būties, kai eksperimentiškai tampa įmanoma judinti pačią būtį [pagal mane luksorinų lauką]. Taip įvyksta anapussybės materializavimas ir susitikimas/susijungimas, kurio metu atskleidžiama būties paslaptis.

Ši pirminė aplink žmogų ir žmoguje esanti substancija nėra absoliutas, ir todėl po informacijos surinkimo, kuris įforminamas į fiksatą, mes turime ne Dievą, bet materialų pasaulį. Tas pats principas – kitose vietose ir kitose kryptyse.

Ar tai gerai, ar ne nežinau. Ką tai duoda žmogui – irgi. Gal iliuzija geriau, bet norisi Tiesos.

Dabar visur kur substancija, galima įrašyti ir auftat. Šį žodį naudoju todėl, kad jis man kartojamas per „potyrius“, aš jo nesugalvojau – todėl jis asmeninis.

Nenoriu nieko niekam primesti, tai tik dėl išsamesnio galimybių „žemėlapis“.

Šis žemėlapis rodo, kad iš anapus kalba ne kokia nors būtybė, bet pats žmogus, nes jis ten yra savo esmine dalimi. Informacijos įforminimas tėra paviršiaus plėvelė.

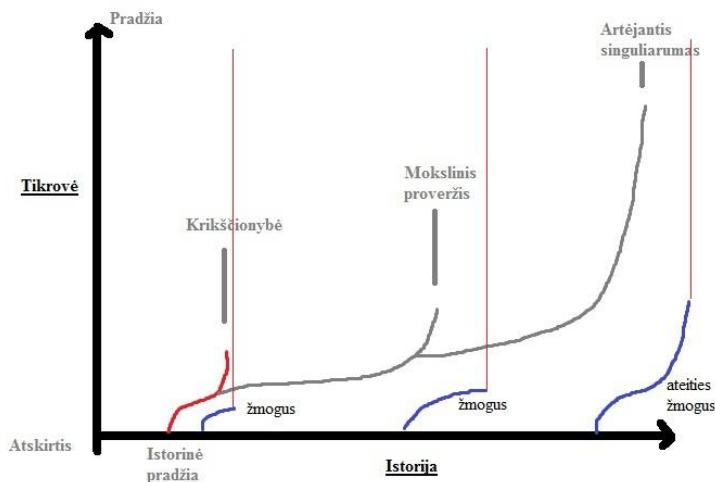
Pradžia laike ir erdvėje

Pradžia istorijoje ir pačioje tikrovėje – įdomus klausimas, bet tuo pačiu ir gana paprastas.

Artėjimas prie pradžios tikrovėje, pats – nelaikiškas, tačiau įmanomas metodu, idėjų perėmimas, o kryptis nuo atskirties prie susivienijimo.

Imant istorinę pradžią, laiko tiesėje visada judama nuo pradžios. Tai gali būti evoliucija, deevoliucija ir visiškas trūkis. Judant laike visada tikslas ne atsigręžimas atgal, nes tada kreivė nekyla į viršų, link vienio, bet judėjimas proveržio kryptimi, pagal vertikalią nelaikinės tikrovės skalę.

Tai apibendrinu tokiu neįmantriu brėžinuku. Manau jis gali būti standartiniu šablonu, klasifikacijoms ir skirstymams. Kreivės šuolis į viršų reiškia proveržius.

Tai, ką pateikiau yra optimistinis variantas. Kitas variantas yra realistinis. Savo tinklaraštyje paaiškinau, kad žmonijos organizaciją skirstau į uždaras zonas ir atviras zonas. Toks principas [nubraižytas] naudojamas uždaroje zonoje, o atviroje įtakos zonoje palaikoma stagnacija. Tai daroma tam, kad visus pažangos vaisius būtų galima susirinkti sau ir tada panaudoti atvirų zonų kontrolei. Tai blogas variantas.

Natūralioje tvarkoje žmogus natūraliai gyvena ir natūraliai miršta. Dirbtinėje tvarkoje natūralų ciklą įmanoma uždaryti į technologinės savivalės pasaulį. Jeigu ši savivalė pažymėta minuso ženklu, tai sukelia ir potencialiai sukels žmonijai dideles kančias. Todėl šis procesas – atskleidimas – būtinas, nes taip galima neutralizuoti bent dalį negatyvių padarinių.

Uždarų zonų planuose – žmonijos uždarymas į totalinės kontrolės gniaužtus, ir tai galima neutralizuoti tik paskleidus atvirose zonoje konkurencingą žinių lygį. Tada gal būt įmanoma nubraižytą grafiką ištraukti iš negatyvumo įtakos ir neleisti nusiristi prie katastrofos slenksčio.

Aš viešinu daug atvirų tekstų, ir to logika kaip tik šitokia. Žinojimą būtina ištraukti iš šios planetos uždarų zonų. Aš tai darau kaip susidūręs su tokiomis technologijomis, kurios yra singuliarumo pradžia.

Kuo svarbus vertinimas

Suprantu, kad kaip integruotai sąmonei, gal ir nėra jokio skirtumo, nes savarankiškų pasirinkimų daryti vis tiek neįmanoma.

Kita vertus, pasižiūrėjęs supaprastintai, įvertinsi „gerai“ – žinosi ką daryti, kad būtų dar geriau; įvertinsi „blogai“ – žinosi ką daryti, kad nebūtų dar blogiau ir ką daryti, kad būtų geriau.

Turi suprasti, kad realiame paprastame gyvenime, jeigu įvertinsi neteisingai, gali pats save sužlugdyti ir gausi „sugrižti“ pagreitinu variantu.

Vertinama dėl savęs, kad galėtum teisingai pasirinkti, o ne tam, kad kažką nuskriaustum.

Matau, kad dauguma žiūri „kas bus žmogui, kurį vertini kai įvertinsi“, o aš „kas bus man, jeigu įvertinsiu teisingai arba klaidingai“. Šis gyvenimas tikrai nėra bevertis tiek, kad iš viso saugotis nieko nėra prasmės.

Taigi atsakymas: įvertinę gauname kryptį, kuria turime judėti, nes prie absoliuto judama ne tiesiu taikymu, stovint viename taške, bet vingiuotai judant ant planetos paviršiaus, kūnu. Jeigu prarandi šeimininko teises į savo kūną, turi vidinį skilimą ir budos būseną visą

gyvenimą sėdinčio po medžiu [fantazijose] ir fizinę katorgą [realiame gyvenime].

Šitaip išvengiama *amor fati* pamokoje per kančią.